

Fremsat den 8. oktober 2025 af udlændinge- og integrationsministeren (Rasmus Stoklund)

Forslag

til

Lov om ændring af hjemrejseloven, udlændingeloven, lov om knive og blankvåben m.v. og forskellige andre love

(Mere intensiv kontrol med udlændinge uden lovligt ophold, forbud mod at føre motordrevet køretøj for visse udlændinge og udvidelse af anvendelsesområdet for knivloven, m.v.)

§ 1

I hjemrejseloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 1014 af 27. august 2024, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1191 af 8. juni 2021, § 2 i lov nr. 1700 af 30. december 2024, § 21 i lov nr. 1702 af 30. december 2024 og senest ved § 3 i lov nr. 755 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, udgår »eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,«.

2. Efter § 1 a indsættes i kapitel 1:

»§ 1 b. Denne lov finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, i det omfang udlændingen hører under Hjemrejsestyrelsens kompetence.«

3. § 8, stk. 2, nr. 5 og 6, ophæves.

4. I § 8, stk. 4, nr. 5, ændres »eller 13,« til: »eller 13, og«, i nr. 6 ændres »§ 21 b, stk. 1, og« til: »§ 21 b, stk. 1., og nr. 7 ophæves.

5. I § 11, stk. 1, indsættes efter »udsendelse«: »samt ved modtagelse af en udlænding, som overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a,«.

6. I § 12, stk. 1, ændres »en udlændings« til: »udlændingens«.

7. I § 12, stk. 3, ændres »der« til: »som«.

8. I § 12, stk. 4, ændres »gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen« til: »fuldbyrdelse af bestemmelsen om bortfald eller udvisning«.

9. Efter § 13 indsættes i kapitel 8:

»Forbud mod at føre motordrevet køretøj

§ 13 a. Følgende udlændinge i Danmark må ikke føre motordrevet køretøj:

- 1) En udlænding, der ikke medvirker eller tidligere ikke har medvirket til sin udrejse, jf. § 3, stk. 2.
- 2) En udlænding, der har fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 26 c eller § 21 b, stk. 1, men udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.
- 3) En udlænding, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22 eller 23.
- 4) En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1.
- 5) En udlænding, der er udvist efter udlændingelovens § 25.

Stk. 2. En udlænding omfattet af stk. 1 skal på anmodning aflevere et danskudstedt kørekort til Hjemrejsestyrelsen eller politiet.

Stk. 3. Hjemrejsestyrelsen overleverer kørekort afleveret efter stk. 2 til politiet med henblik på destruktion.«

10. I § 16, stk. 5, indsættes som 2. pkt.:

»En udlænding, der ved overførsel her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a har ret til at opholde sig her i landet, kan frihedsberøves efter 1. pkt. for at sikre overdragelse af den pågældende til Udlændingestyrelsen

med henblik på den videre behandling af dennes asylsag i medfør af udlændingeloven.»

11. Overskriften for § 18 affattes således:

»Beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver samt konfiskation af motordrevne køretøjer«.

12. I § 18, stk. 1, 1. pkt., ændres »tages i bevaring« til: »beslaglægges«, og efter »en udlænding« indsættes: »eller i forbindelse med modtagelse af en udlænding, som overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a«, og i 2. pkt. ændres »taget i bevaring« til: »beslaglagt«.

13. I § 18 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, beslaglægges på vegne af Udlændingestyrelsen. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke beslaglægges.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

14. Efter § 18 indsættes i kapitel 9:

»§ 18 a. Der skal ske konfiskation af et motordrevet køretøj, når ejeren af køretøjet har overtrådt § 13 a, selvom køretøjet ikke er anvendt ved overtrædelsen.

Stk. 2. I øvrigt gælder straffelovens regler om konfiskation.«

15. I § 21, stk. 6, ændres »om beslaglæggelse af genstande efter § 18«: til »efter § 18 kan også«.

16. I § 22, stk. 3, udgår »og 6«.

17. § 22, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Afgørelser efter § 18 kan indbringes for domstolene.«

18. I § 22, stk. 8, ændres »nr. 2-5.« til: »nr. 2-4.«

19. I § 23 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Overtrædelse af føreforbuddet efter § 13 a, stk. 1, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.«

20. I § 23 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Overtrædelse af § 13 a, stk. 2, straffes med bøde.«

§ 2

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1183 af 25. september 2025, som er ændret ved § 1 i lov nr. 721 af 27. april 2021, § 1 i lov nr. 1698 af 30. december 2024 og § 1 i lov nr. 756 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 18, ændres »den 27. januar 2022« til: »den 11. april 2024«.

2. I § 9 a, stk. 2, nr. 11, udgår », efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,«.

3. I § 9 a, stk. 6, 3. pkt., og stk. 30, udgår »efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller«.

4. I § 9 i, stk. 6, 1. pkt., udgår », efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,«.

5. I § 9 i, stk. 6, 2. pkt., og stk. 9, 3. pkt., udgår »efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller«.

6. I § 14, stk. 1, nr. 10, ændres »stk. 3 og 4« til: »stk. 4 og 5«.

7. I § 46 a, stk. 1, ændres »stk. 4, 6 og 8« til: »stk. 4, 6, 8 og 9«.

8. I § 46 a, stk. 2, indsættes som nr. 5:

»5) Politidirektørens afgørelser efter § 40, stk. 8.«

9. I § 46 a indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:

»Stk. 9. Afgørelser efter § 40, stk. 9, kan indbringes for domstolene.«

Stk. 9 bliver herefter stk. 10.

10. § 48, stk. 3, affattes således:

»Afgørelser efter § 40, stk. 8 og 9, træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 40, stk. 9, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen.«

11. I § 53, stk. 6, ændres »jf. dog stk. 8-15« til: »jf. dog stk. 8-16«.

12. I § 53 indsættes efter stk. 10 som nyt stykke:

»Stk. 11. Sager om bortfald efter § 40, stk. 10, kan behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt., kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.«

Stk. 11-17 bliver herefter stk. 12-18.

13. I § 53 a, stk. 1, indsættes som nr. 9:

»9) Bortfald efter § 40, stk. 10.«

14. I § 56, stk. 1, og stk. 3, 1. pkt., ændres »8-15« til: »8-16«.

§ 3

I lov om knive og blankvåben m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 939 af 20. juli 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes efter »offentligt tilgængelige steder,«: »indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5,«.

2. I § 7, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »besiddes«: »på indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5,«.

§ 4

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1146 af 22. juni 2020, som ændret bl.a. ved § 21 i lov nr. 2055 af 16. november 2021, § 35 i lov nr. 324 af 16. marts 2022 og senest ved § 2 i lov nr. 756 af 20. juni 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 2, stk. 2, nr. 4, indsættes efter »udlændingelovens § 9 e,«: »eller«, og nr. 5 ophæves.

Nr. 6 bliver herefter nr. 5.

§ 5

I lov nr. 623 af 8. juni 2016 om integrationsgrunduddannelse (igu), som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 916 af 21. juni 2022 og senest ved § 10 i lov nr. 630 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, nr. 4, indsættes efter »udlændingelovens § 9 c, stk. 2,«: »eller«.

2. I § 2, stk. 1, nr. 5, ændres »Ukraine, eller« til: »Ukraine.«, og nr. 6 ophæves.

§ 6

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 27. august 2024, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, og senest ved § 2 i lov nr. 755 af 20. juni 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 3, stk. 1, 2. pkt., udgår », samt udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.«

§ 7

I danskuddannelsesloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1372 af 22. september 2022, som ændret ved § 2 i lov nr. 686 af 11. juni 2024, § 4 i lov nr. 1654 af 30. december 2024, § 46 i lov nr. 469 af 14. maj 2025 og § 3 i lov nr. 756 af 20. juni 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 2 c, nr. 5, indsættes efter »udlændingelovens § 9 e,«: »eller«, og nr. 6 ophæves.

Nr. 7 bliver herefter nr. 6.

§ 8

I lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 145 af 14. februar 2024, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 688 af 11. juni 2024, og senest ved § 3 i lov nr. 1662 af 30. december 2024, foretages følgende ændringer:

1. § 15, stk. 5, nr. 4, ophæves.

Nr. 5-8 bliver herefter nr. 4-7.

2. I § 15, stk. 5, nr. 8, der bliver nr. 7, ændres »nr. 1-7« til: »nr. 1-6«.

§ 9

I lov om erhvervsuddannelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 961 af 16. august 2024, som ændret ved § 1 i lov nr. 2152 af 27. november 2021, § 2 i lov nr. 1659 af 30. december 2024 og § 7 i lov nr. 469 af 14. maj 2025, foretages følgende ændringer:

1. § 19, stk. 2, nr. 4, ophæves.

Nr. 5-8 bliver herefter nr. 4-7.

2. I § 19, stk. 2, nr. 8, der bliver nr. 7, ændres »nr. 1-7« til: »nr. 1-6«.

§ 10

I dagtilbudsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1038 af 11. august 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 99, stk. 1, nr. 9, ændres »§ 9 e,« til: »§ 9 e, eller«, i nr. 10 ændres »Ukraine, eller« til: »Ukraine.«, og nr. 11 ophæves.

§ 11

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 1129 af 22. september 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 181, stk. 1, nr. 9, ændres »§ 9 e« til: »§ 9 e, eller«, og nr. 10 ophæves.

Nr. 11 bliver herefter nr. 10.

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. december 2025, jf. dog stk. 2-8.

Stk. 2. § 1, nr. 6-9, 11, 14, 16 og 19-20, § 2, nr. 3 og 5, og § 3 træder i kraft den 1. januar 2026.

Stk. 3. § 2, nr. 1, finder ikke anvendelse for ansøgninger, der er indgivet før den 8. oktober 2025. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. § 1, nr. 17, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af den foreslåede § 18 i hjemrejseloven, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. § 2, nr. 8, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. § 2, nr. 9, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. § 2, nr. 13, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, som påklages før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 8. Regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 9, jf. bekendtgørelse nr. 1022 af 16. juli 2025, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 46 a, stk. 10, jf. denne lovs § 2, nr. 9.

§ 13

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men §§ 1 og 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Bestemmelserne kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Mere intensiv kontrol med visse udlændinge uden lovligt ophold

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.2. Føreforbud for visse udlændinge uden lovligt ophold

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. Førerret og ubetinget frakendelser heraf

2.2.1.2. Straf for kørsel uden erhvervet førerret og i frakendelsestiden

2.2.1.3. Konfiskation efter færdselsloven

2.2.1.4. Konfiskation efter straffeloven

2.2.1.5. Beslaglæggelse med henblik på konfiskation

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.2.3. Den foreslåede ordning

2.2.3.1. Føreforbud for visse udlændinge uden lovligt ophold

2.2.3.2. Straf for overtrædelse af føreforbuddet

2.2.3.3. Konfiskation af det motordrevne køretøj

2.3. Udvidelse af anvendelsesområdet for knivloven

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Besiddelse af knive og blankvåben m.v. på bopælen og andre ikke offentligt tilgængelige steder

2.3.1.2. Besiddelse af knive og blankvåben m.v. på offentligt tilgængelige steder

2.3.1.3. Besiddelse af knive og blankvåben m.v. under skærpende omstændigheder

2.3.1.4. Særligt formildende omstændigheder

2.3.1.5. Adgang for politiet til at foretage stikprøvekontroller for eksplosivstoffer og våben

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

2.3.3. Den foreslåede ordning

2.3.3.1. Udvidelse af anvendelsesområdet for knivloven

2.3.3.2. Adgang for politiet til at foretage stikprøvekontroller for eksplosivstoffer og våben

2.3.3.3. Besiddelse af knive og blankvåben m.v. under skærpende omstændigheder

2.4. Udvidelse af Hjemrejsestyrelsens kompetence i sager om udlændinge, der overføres til Danmark

2.4.1. Gældende ret

2.4.1.1. Hjemrejselovens anvendelsesområde

2.4.1.2. Foranstaltninger til sikring af en udlændings tilstedeværelse

2.4.1.3. Beslaglæggelse af dokumenter og genstande efter hjemrejseloven

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.4.3. Den foreslåede ordning

2.5. Afgørelseskompetence i sager om beslaglæggelse, optagelse af sager til forhør i retten og bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse

2.5.1. Gældende ret

2.5.1.1. Afgørelseskompetence i sager om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver

2.5.1.2. Afgørelseskompetence i sager om optagelse af sager til forhør i retten og bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse

2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.5.3. Den foreslåede ordning

2.6. Prøvelse af sager om optagelse til forhør i retten og beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver

2.6.1. Gældende ret

2.6.1.1. Udlændingenævnets generelle kompetenceområde

2.6.1.2. Prøvelse af sager om optagelse af sager til forhør i retten efter udlændingeloven

2.6.1.3. Prøvelse af sager om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver efter udlændingeloven

2.6.1.4. Prøvelse af sager om beslaglæggelse af dokumenter og genstande efter hjemrejseloven

2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.6.3. Den foreslåede ordning

2.7. Prøvelse af sager om bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse

2.7.1. Gældende ret

2.7.1.1. Klageadgang i sager om bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse

2.7.1.2. Flygtningenævnets generelle kompetenceområde

2.7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.7.3. Den foreslåede ordning

3. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

3.1. Intensivering af meldepligten

3.2. Indførelsen af et føreforbud

3.3. Konfiskation af det motordrevne køretøj

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

7. Klimamæssige konsekvenser

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

9. Forholdet til EU-retten

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Udlændinge uden lovligt ophold i Danmark, herunder udvisningsdømte udlændinge og afviste asylansøgere, skal udrejse af Danmark hurtigst muligt. Det er dog ikke alle udlændinge uden lovligt ophold, der kan udsendes af Danmark med det samme. Det skyldes i nogle tilfælde Danmarks internationale forpligtelser og i andre tilfælde udsendelsesvan-skeligheder for visse udlændinge, der nægter at medvirke til deres hjemrejse. Det betyder, at nogle udlændinge uden lovligt ophold i en tid vil befinde sig i Danmark.

De pågældende vil som udgangspunkt blive indkvarteret på et udrejsecenter, herunder Udrejsecenter Kærshovedgård.

Der har i løbet af de seneste år været flere episoder med kriminalitet på de danske udrejsecentre, særligt på Udrejsecenter Kærshovedgård, herunder episoder med besiddelse og brug af våben samt et trafikdrab, hvor en lokal borger

omkom i en ulykke, og hvor den narkopåvirkede fører var indkvarteret på udrejsecenteret. Det er helt uacceptabelt, og regeringen er stærkt optaget af at øge sikkerheden og trygheden på og omkring udrejsecentre.

Det kan desuden konstateres, at de kontrolforpligtelser, som visse udlændinge uden lovligt ophold som udgangspunkt er pålagt, i meget vidt omfang bliver overtrådt. Således er over halvdelen af de indkvarterede på Udrejsecenter Kærshovedgård, det vil sige både afviste asylansøgere, kriminelle udviste og udlændinge på tålt ophold m.v., i løbet af en periode på halvandet år blevet anmeldt minimum to gange for overtrædelse af en eller flere af de pålagte kontrolforpligtelser.

Det fremgår af regeringsgrundlaget *Ansvar for Danmark*, at regeringen i forlængelse af anbefalinger fra myndighederne vil se på mulige nye kontrolredskaber, der kan medvirke til at sikre en bedre håndtering af løsladte terrordømte og radikaliserede personer uden lovligt ophold. Det fremgår endvidere af regeringsgrundlaget, at regeringen vil se på mulighederne for at stramme reglerne for brud på opholds- og meldepligten.

Regeringen har på den baggrund besluttet at indføre en række tiltag for udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet, der skal sikre en bedre kontrol med de pågældende, og som skal øge trygheden og sikkerheden på og omkring de danske udrejsecentre. Det er regeringens ønske, at udlændinge uden lovligt ophold, der ikke udrejser i overensstemmelse med deres forpligtelse hertil, i videst muligt omfang skal forhindres i at tage del i det danske samfund, ligesom de pågældende udlændinge skal motiveres til hjemrejse.

Regeringen har på den baggrund først og fremmest besluttet at indføre daglig meldepligt for alle udlændinge uden lovligt ophold, der pålægges kontrolforpligtelser efter hjemrejseloven.

Regeringen vil dernæst forhindre, at udlændinge uden lovligt ophold, der er omfattet af reglerne om pålæg af kontrolforpligtelser efter hjemrejseloven, kan køre frit rundt i landet i stedet for at rejse ud af Danmark, som de har pligt til. Regeringen vil derfor indføre forbud mod, at de pågældende fører et motordrevet køretøj i Danmark. Overtrædelse af forbuddet vil kunne straffes med fængsel og kunne føre til konfiskation af den pågældendes køretøj.

Lovforslaget indeholder derudover en ændring af lov om knive og blankvåben m.v., jf. lovebekendtgørelse nr. 939 af 20. juli 2024 (knivloven).

Med ændringen lægges der op til at udvide anvendelsesområdet for knivloven til at omfatte alle indkvarteringssteder for udlændinge, der drives af Udlændingestyrelsen i henhold

til udlændingeloven. Der vil således fremover gælde et forbud mod at bære eller besidde knive og blankvåben m.v. på alle indkvarteringssteder for udlændinge uden et anerkendelsesværdigt formål.

Med ændringen lægges der endvidere op til, at ulovlig besiddelse af kniv på indkvarteringssteder for udlændinge fremover altid skal indgå som en skærpende omstændighed ved strafudmålingen efter knivlovens § 7.

Lovforslaget indeholder endvidere en række ændringer i udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven, hjemrejse-loven, lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse, lov om erhvervsuddannelser, danskuddannelsesloven, lov om integrationsuddannelse (igu), dagtilbudsloven og lov om social service som konsekvens af ophævelsen af 1. december 2025 af lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (herefter særloven). Ændringerne skal således ses i lyset af særlovens ophævelse, og at det som følge heraf efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have en opholdstilladelse efter særloven.

Derudover indeholder lovforslaget bl.a. et forslag om at udvide hjemrejse-lovens anvendelsesområde med henblik på at sikre Hjemrejsestyrelsens kompetence over for alle udlændinge, der modtages i Danmark i medfør af Dublinforordningens regler om overførsel af asylansøgere m.v.

Lovforslaget skal endvidere styrke og udvide Hjemrejsestyrelsens og politiets kompetence ved bl.a. at kunne pålægge udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, visse kontrolforanstaltninger, herunder frihedsberøvelse, mindre indgribende foranstaltninger og muligheden for at beslaglægge dokumenter og genstande. Derudover skal lovforslaget tildele Hjemrejsestyrelsen kompetence til at beslaglægge aktiver.

Lovforslaget indeholder derudover et forslag om, at alene Udlændingestyrelsen skal have kompetence til at træffe afgørelse i sager om bortfald af asylansøgninger i tilfælde af, at en asylansøger udebliver efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen uden anmeldt lovligt forfald. Det foreslås i forlængelse heraf, at politiet tildeles kompetence til at træffe afgørelse om at optage sager til forhør i retten.

Lovforslaget indeholder endvidere et forslag om, at Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og politiets afgørelser om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver alene skal kunne indbringes for domstolene efter retsplejelo-vens regler, således at den administrative klageadgang til udlændinge- og integrationsministeren ophæves.

Derudover foreslås det, at Udlændingenævnet tildeles kompetence til at behandle klager over politidirektørens afgørelser om optagelse af sager til forhør i retten.

Lovforslaget indeholder derudover en ændring af klageadgangen i sager om bortfald af en ansøgning om opholdstilladelse indgivet i medfør af udlændingelovens § 7, således at kompetencen til at behandle klager i sagerne overføres fra udlændinge- og integrationsministeren til Flygtningenævnet.

Endelig indeholder lovforslaget forslag til enkelte tekniske rettelser i udlændingeloven.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Mere intensiv kontrol med visse udlændinge uden lovligt ophold

2.1.1. Gældende ret

Udlændinge uden lovligt ophold, der ikke udrejser af landet i overensstemmelse med deres forpligtelse hertil, pålægges under visse betingelser en række kontrolforpligtelser for at sikre de pågældendes tilstedeværelse, myndighedernes kendskab til deres tilstedeværelse og for at motivere dem til at udrejse.

Om afviste asylansøgere m.v., som ikke medvirker til udrejsen, fremgår det således af § 12, stk. 1, nr. 4, i hjemrejse-loven, at Hjemrejsestyrelsen eller politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken til udrejse, bestemme, at udlændingen skal give møde på nærmere angivne tidspunkter, hvis udlændingen ikke medvirker til sin udrejse, jf. § 3, stk. 1.

Om udlændinge på tålt ophold fremgår det endvidere af bestemmelsen i § 12, stk. 2, at en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, eller en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 26 c, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at myndighederne har kendskab til udlændingens opholdssted, medmindre særlige grunde taler derimod.

Om kriminelle udviste udlændinge fremgår det af bestemmelsen i § 12, stk. 3, i hjemrejse-loven, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22 eller 23, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 14, skal give møde på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrkelse af bestemmelsen om udvisning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Endelig fremgår det af § 12, stk. 4, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, eller en udlænding, som er udvist efter udlændingelovens § 25, skal give møde på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen, medmindre særlige grunde taler derimod.

Det er forudsat i bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat,

side 70, at afviste asylansøgere, der ikke medvirker til deres udrejse, som udgangspunkt pålægges meldepligt tre gange ugentligt.

Det er ligeledes forudsat, at udlændinge, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22 eller 23, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 14, udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, som udgangspunkt vil blive pålagt meldepligt tre gange ugentligt, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 71.

For udlændinge på tålt ophold er det forudsat, at de som udgangspunkt vil blive pålagt daglig meldepligt, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 71.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændinge- og Integrationsministeriet kan konstatere, at der i vidt omfang sker overtrædelse af kontrolforpligtelserne på tværs af samtlige grupper af udlændinge uden lovligt ophold. Det vil sige både afviste asylansøgere, der ikke medvirker til udrejsen, udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste udlændinge m.v.

En opgørelse fra Hjemrejsestyrelsen viser således bl.a., at mere end 50 pct. af udlændinge indkvarteret på Udrejsecenter Kærshovedgård i perioden fra den 1. januar 2023 til den 31. juli 2024 er blevet anmeldt minimum to gange for overtrædelse af kontrolforpligtelserne.

Samtidig tegner der sig et billede af, at en andel af de indkvarterede foretager uautoriserede ind- og udgange til og fra centeret på de dage, hvor de er pålagt meldepligten eller dagen før. Dette indikerer, at visse af de indkvarterede forsøger at omgå deres pligt til at bo og opholde sig på centeret (opholdspligt) og til at give myndighederne underretning om det, hvis de opholder sig uden for centeret i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 6.00 (underretningspligt), ved at aflægge deres meldepligt og samtidig forlade centeret uden om de autoriserede ud- og indgange. Dermed undgås det, at deres manglende tilstedeværelse bliver registreret af myndighederne i Adgangs- og Meldepligtssystemet (AMS).

Det nuværende kontrolsystem sikrer således ikke i et tilstrækkeligt omfang, at de pågældende udlændinge faktisk bor og opholder sig på udrejsecentrene. Dette bevirker, at myndighederne ofte ikke har et tilstrækkeligt kendskab til udlændingenes tilstedeværelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at den udbredte manglende overholdelse af kontrolforpligtelserne modarbejder udsendelsesindsatsen. Kontrolforpligtelserne er essentielle værktøjer i myndighedernes arbejde med udsendelsesarbejdet og er helt grundlæggende for myndigheder-

nes kendskab til den pågældendes tilstedeværelse, hvis muligheden for udsendelse skulle opstå. Kontrolforpligtelserne er derudover en vigtig motivationsfremmende foranstaltning i forhold til at fremme udlændingens samarbejde om udrejsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer derfor, at der er behov for at sikre en bedre kontrol med udlændinge uden lovligt ophold, som ikke udrejser i overensstemmelse med deres forpligtelse hertil.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at alle udlændinge uden lovligt ophold, der pålægges kontrolforpligtelser efter hjemrejseloven, fremover som udgangspunkt skal pålægges daglig meldepligt.

Den foreslåede ordning vil medføre, at alle udlændinge uden lovligt ophold, der pålægges kontrolforpligtelser efter hjemrejseloven, som udgangspunkt vil skulle melde sig dagligt til myndighederne med henblik på, at myndighederne har et retvisende kendskab til deres tilstedeværelse.

Der er i øvrigt ikke tilsigtet nogen ændring i reglerne om meldepligt eller praksis for pålæg heraf.

Det betyder, at meldepligten fortsat vil skulle pålægges, så snart det er konstateret, at udlændingen ikke er udrejst. For kriminelle udviste, udlændinge på tålt ophold og udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, vil meldepligten således skulle pålægges, uanset om udlændingen medvirker til sin udrejse. For afviste asylansøgere vil meldepligten kun skulle pålægges, hvis udlændingen ikke medvirker til sin udrejse, jf. hjemrejselovens § 12, stk. 1, nr. 4. Dette gælder allerede i dag, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 71.

Meldepligten vil i praksis ligeledes fortsat skulle afvikles på indkvarteringsstedet. For så vidt angår udlændinge på tålt ophold, der ikke længere er pålagt opholdspligt, men som fortsat er pålagt meldepligt, vil meldepligten ligeledes i praksis skulle afvikles på et indkvarteringssted eller på en politistation i nærheden af det sted, hvor udlændingen har taget fast ophold.

Meldepligt vil fortsat skulle pålægges, medmindre særlige grunde taler derimod. Det vil således kunne undlades at pålægge en udlænding meldepligt i konkrete tilfælde, hvor udlændingen f.eks. er alvorligt syg, har et handicap eller lignende, og hvor det som følge heraf ikke vil være muligt for den pågældende at opfylde kravet om meldepligt.

Der kan derudover være behov for at give dispensation fra en allerede pålagt meldepligt i konkrete tilfælde. Det kan f.eks. være i en situation, hvor udlændingen er syg og har behov for lægehjælp. I sådanne situationer forudsættes det, at udlændingen så vidt muligt retter henvendelse til Hjem-

rejsestyrelsen forinden og anmoder om dispensation fra overholdelse af meldepligt med angivelse af en begrundelse herfor. Efterfølgende vil udlændingen blive anmodet om at dokumentere eller sandsynliggøre over for Hjemrejsestyrelsen, at de oplysninger, den pågældende har givet om begrundelsen for den manglende overholdelse af meldepligten, kan lægges til grund, f.eks. ved fremlæggelse af lægeerklæring.

Hjemrejsestyrelsen vil i forbindelse med et pålæg om meldepligt skulle vurdere, om et pålæg rejser spørgsmål i forhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om ret til respekt for familie- og privatliv.

Den foreslåede skærpede meldepligt må som udgangspunkt anses for proportional, idet der – for at sikre de pågældende personers tilstedeværelse med henblik på udsendelse – kan være vanskeligt at pege på mindre indgribende foranstaltninger. Da proportionalitetsbetingelsen løbende skal være opfyldt, kan det dog med tiden blive vanskeligere at begrunde sådanne indgreb, f.eks. hvis det viser sig fortsat at være udsigtsløst at udsende den pågældende.

Hjemrejsestyrelsen vil fortsat skulle kunne godtgøre, at indgrebet i hvert enkelt tilfælde er proportionalt. Heri ligger bl.a., at myndighederne skal kunne fremlægge oplysninger, der viser, at der er det fornødne grundlag for indgrebet af hensyn til at sikre de pågældende personers tilstedeværelse med henblik på udsendelse.

Endelig vil overtrædelse af meldepligten fortsat kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder for afviste asylansøgere m.v., der ikke medvirker. For kriminelle udviste, udlændinge på tålt ophold og udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, vil overtrædelse fortsat kunne straffes med fængsel indtil 2 år og under særligt skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 år.

2.2. Føreforbud for visse udlændinge uden lovligt ophold

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. Førerret og ubetinget frakendelse heraf

Det fremgår af færdselslovens § 56, stk. 1, 1. pkt., at motor-køretøj og stor knallert kun må føres af en person, der har erhvervet kørekort.

Ved motordrevet køretøj forstås efter § 2, nr. 14, et køretøj, der er forsynet med motor som drivkraft. For kørestol, som er konstrueret til en hastighed af højst 15 km i timen og kun med væsentlig konstruktiv forandring kan ændres til større hastighed, gælder bestemmelserne om cykel, hvor intet andet er bestemt. Motordrevne køretøjer inddeles i motorkøretøj, traktor, motorredskab og knallert.

Ved motorkøretøj forstås efter lovens § 2, nr. 15, motordrevet køretøj, der hovedsageligt er indrettet til selvstændigt

at benyttes til personbefordring eller godstransport. Knallert anses dog ikke som motorkøretøj. Motordrevet køretøj, som er indrettet til andet formål, og som er konstrueret til en hastighed af over 40 km i timen, anses ligeledes for motor-køretøj. Motorkøretøjer inddeles i bil og motorcykel.

Ved knallert forstås efter § 2, nr. 7, et to- eller trehjulet køretøj med en forbrændingsmotor med et slagvolumen på ikke over 50 cm³ eller med elmotor og med en konstruktivt bestemt maksimal hastighed på højst 45 km i timen. Knallert inddeles i stor knallert med en konstruktivt bestemt maksimal hastighed på over 30 km i timen og lille knallert med en konstruktivt bestemt maksimal hastighed på højst 30 km i timen.

Ved motorredskab forstås efter § 2, nr. 16, et motordrevet køretøj, som hovedsageligt er indrettet som arbejdsredskab, og som er konstrueret til en hastighed af højst 40 km i timen. Motordrevet køretøj, der er bestemt til at føres af en gående, anses som motorredskab.

Ved traktor forstås efter § 2, nr. 26, et motordrevet køretøj, som hovedsageligt er indrettet til at trække andet køretøj eller arbejdsredskab, og som er konstrueret til en hastighed af højst 40 km i timen.

Efter færdselslovens § 126, stk. 1, skal retten til at føre et køretøj, hvortil der kræves kørekort, bortset fra lille knallert, ubetinget frakendes føreren af et sådant køretøj i en række forskellige tilfælde, herunder spiritus- og narkokørsel, særlig hensynsløs kørsel, flere forhold til samtidig pådømmelse, der hver især kan føre til betinget frakendelse.

Ubetinget frakendelse af førerretten sker efter færdselslovens § 128, stk. 1, for et tidsrum af mellem 6 måneder og 10 år, jf. dog stk. 2 og 3. Efter stk. 2 sker ubetinget frakendelse som følge af bl.a. spiritus- eller narkokørsel som udgangspunkt for et tidsrum af minimum 3 år.

Efter færdselslovens § 128, stk. 3, kan førerretten frakendes for bestandigt, hvis føreren under kørslen har begået grove kørselsfejl, kørslen har resulteret i alvorlig personskaade, og der foreligger sådanne oplysninger om førerens tidligere færdselslovsovertrædelser, at en frakendelse af førerretten for bestandigt skønnes påkrævet af hensyn til færdselssikkerheden og retshåndhævelsen.

Der er ingen særlige regler om adgangen til at føre motordrevne køretøjer i udlændingelovgivningen. Det følger heraf, at udlændinge uden lovligt ophold i dag har ret til at føre et motordrevet køretøj, hvis de er i besiddelse af et gyldigt kørekort, ligesom de er omfattet af de almindelige regler i færdselsloven om straf for kørsel i frakendelsestiden og om konfiskation.

Skønner politiet, at betingelserne for ubetinget frakendelse af førerretten eller retten til at føre lille knallert foreligger, kan politiet efter færdselslovens § 130, stk. 1, midlertidigt inddrage førerretten eller retten til at føre lille knallert. Politiet skal i forbindelse hermed vejlede føreren om prøvelses-

retten, jf. stk. 2. Transportministeren fastsætter nærmere regler om politiets inddragelse af førerretten og retten til at føre lille knallert, herunder om foreløbig inddragelse af kørekort og knallertbevis mod udstedelse af midlertidigt kørekort.

Efter færdselslovens § 130, stk. 2, kan den, hvis førerret eller ret til at føre lille knallert midlertidigt er inddraget, forlange inddragelsen prøvet af retten. Retten træffer ved kendelse afgørelse om inddragelsen.

Efter færdselslovens § 130, stk. 3, fradrages det tidsrum, hvori førerretten eller retten til at føre lille knallert har været inddraget, i frakendelsestiden.

2.2.1.2. Straf for kørsel uden erhvervet førerret og i frakendelsestiden

Efter færdselslovens § 117 a, stk. 1, straffes den, som fører motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort, bortset fra lille knallert, til trods for, at retten til at være eller blive fører af et sådant køretøj er frakendt den pågældende ubetinget, med bøde, jf. dog stk. 2.

Straffen kan efter stk. 2 stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, hvis føreren 1) findes skyldig i flere tilfælde af kørsel i frakendelsestiden, 2) tidligere er straffet for kørsel i frakendelsestiden eller 3) er frakendt retten til at være eller blive fører af køretøj som nævnt i stk. 1 ubetinget i medfør af § 126, stk. 1, nr. 1, som følge af kørsel med en alkoholkoncentration i blodet under eller efter kørslen over 2,00 promille eller alkoholkoncentration i udåndingsluften under eller efter kørslen over 1,00 mg pr. l luft eller i medfør af § 126, stk. 1, nr. 4, 10 eller 11.

I forhold til bøder efter bestemmelsen i § 117 a, stk. 1, fremgår det af § 117 b, stk. 2, at de udmåles under hensyntagen til den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det samme gælder bøder, der i medfør af straffelovens § 58 idømmes i forbindelse med betinget fængselsstraf fastsat efter § 117, stk. 2, eller § 117 a, stk. 2.

Straffen for kørsel i frakendelsestiden fastsættes med udgangspunkt i følgende skema, der fremgår af bemærkningerne til bestemmelserne i færdselsloven, jf. Folketingstidende 2004-05, (2. samling), tillæg A, side 211:

Kørsel i frakendelsestiden	Straf
1. gang	Bøde (1 måneds nettoløn)
2. gang	10 dages betinget fængsel med vilkår om samfundstjeneste eller alkoholist-behandling samt tillægsbøde
3. gang	20 dages ubetinget fængsel
4. gang	30 dages ubetinget fængsel
5. gang	40 dages ubetinget fængsel
6. gang	50 dages ubetinget fængsel
7. gang	60 dages ubetinget fængsel

Bøden for et førstegangstilfælde af kørsel i frakendelsestiden fastsættes til en måneds nettoløn, dvs. 1.000 kr. pr. 25.000 kr. i årlig bruttoindtægt. Minimumsbøden antages at være 1.500 kr. for personer uden indtægt og 3.000 kr. for en ægtefælle uden væsentlig egen indtægt.

For så vidt angår kørsel uden at have erhvervet eller genehvert kørekort til bil, motorcykel og stor knallert, straffes det efter færdselslovens § 117 d, stk. 2, med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Ved udmåling af bøde for kørsel uden erhvervet førerret tages

særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel. Er overtrædelsen begået under kørsel med et køretøj omfattet af § 43, stk. 1 eller 2 (dvs. bl.a. med bus eller lastbiler, hvis tilladte totalvægt overstiger 3.500 kg), udmåles en skærpet bøde.

Det følger af Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om færdsel - kørsel uden kørekort (færdselslovens § 56), pkt. 5.1, at strafpåstande ved kørsel uden at have erhvervet eller genehvert kørekort er som følger:

Overtrædelse	Sanktionspåstand
1. gang	7.000 kr.
2. gang	8.500 kr.
3. gang	10.500 kr.
4. gang	14.000 kr.
5. gang	7 dages fængsel. Evt. betinget dom med samfundstjeneste.
6. gang	14 dages fængsel
7. gang	20 dages fængsel
8. gang	30 dages fængsel
9. gang	40 dages fængsel
10. gang	50 dages fængsel

For så vidt angår overtrædelse i sjettegangstilfælde og derved har præsidenterne for Vestre Landsret og Østre Landsret ved cirkulæreskrivelse af 1. juli 2008 til byretterne fastsat en række strafpositioner, der som udgangspunkt skal anvendes ved strafudmålingen for én enkelt overtrædelse. De ovenstående takser fra Rigsadvokatmeddelelsen er i overensstemmelse hermed.

2.2.1.3. Konfiskation efter færdselsloven

Færdselslovens regler om konfiskation fremgår af færdselslovens § 133 a i lovens kapitel 18 a. Færdselslovens § 133 a, stk. 1, 12-13 og 154, indeholder bestemmelser om konfiskation, der finder anvendelse for alle motordrevne køretøjer, herunder også lille knallert.

Færdselslovens § 133 a, stk. 1, indeholder regler om fakultativ konfiskation, det vil sige tilfælde, hvor der *kan* ske konfiskation. Det følger af bestemmelsen, at der ved grove overtrædelser af færdselsloven, eller hvor føreren flere gange har gjort sig skyldig i overtrædelse af færdselsloven, kan ske konfiskation af det motordrevne køretøj, der er anvendt, hvis det må anses for påkrævet for at forebygge yderligere overtrædelser af færdselsloven. Under tilsvarende betingelser kan der ske konfiskation af et motordrevet køretøj, som ejes af den person, der har foretaget overtrædelser, selv om køretøjet ikke er anvendt ved overtrædelser.

Færdselslovens § 133 a, stk. 2-11 og 14, indeholder regler om obligatorisk konfiskation, det vil sige tilfælde, hvor der som udgangspunkt skal ske konfiskation.

Efter færdselslovens § 133 a, stk. 2, skal der eksempelvis ske obligatorisk konfiskation i førstegangstilfælde af spiri-

tuskørsel med en promille på over 2,00 og i tilfælde, hvor ejeren af køretøjet har gjort sig skyldig i de groveste hastighedsovertrædelser eller særlig hensynsløs kørsel.

Færdselslovens § 133 a, stk. 3-6, indeholder regler om obligatorisk konfiskation i en række forskellige gentagelsestilfælde.

Det følger således af § 133 a, stk. 6, nr. 1 og 2, at der bl.a. skal ske obligatorisk konfiskation, hvis ejeren af køretøjet har gjort sig skyldig i kørsel i frakendelsestiden, og den pågældende to gange tidligere, inden for de seneste 3 år før det nye forhold er begået, har gjort sig skyldig i et sådant forhold.

Det følger af færdselslovens § 133 a, stk. 12, at konfiskation efter stk. 3-11 skal ske, selv om køretøjet ikke er anvendt ved den aktuelle overtrædelse. Bestemmelsen giver således mulighed for at konfiskere et køretøj, som føreren ejer, men som ikke er anvendt ved den aktuelle overtrædelse.

2.2.1.4. Konfiskation efter straffeloven

Straffelovens regler om konfiskation er indeholdt i straffelovens kapitel 9 i §§ 75-77 a. Reglerne hjemler alene fakultativ konfiskation.

De almindelige betingelser for konfiskation af udbytte og genstande fremgår af straffelovens § 75. Efter straffelovens § 75, stk. 1, kan udbyttet ved en strafbar handling eller et hertil svarende beløb helt eller delvist konfiskeres. Bestemmelsen omhandler konfiskation af den økonomiske fordel, som gerningsmanden har opnået ved sin lovovertrædelse.

Straffelovens § 75, stk. 2, omhandler konfiskation af gen-

stande, som har en forbindelse til en strafbar handling. Efter bestemmelsen kan der ske konfiskation af genstande, der har været brugt eller bestemt til at bruges ved en strafbar handling, genstande, der er frembragt ved en strafbar handling, og genstande, med hensyn til hvilke der i øvrigt er begået en strafbar handling, hvis det er påkrævet for at forebygge yderligere lovovertrædelser, eller særlige omstændigheder i øvrigt taler herfor.

I medfør af straffelovens § 75, stk. 3 og 4, kan der i stedet for konfiskation af genstande ske værdikonfiskation, dvs. konfiskation af et beløb svarende til genstandens værdi eller dele heraf, eller træffes bestemmelse om foranstaltninger vedrørende genstandene til forebyggelse af yderligere lovovertrædelser.

Straffelovens § 76, stk. 1, 2 og 4, regulerer, hos hvem konfiskation efter straffelovens § 75 kan ske.

Det følger af straffelovens § 76, stk. 1, at konfiskation efter § 75, stk. 1, kan ske hos den, som udbyttet er tilfaldet umiddelbart ved den strafbare handling. Det følger videre af straffelovens § 76, stk. 2, at konfiskation af de i § 75, stk. 2 og 3, nævnte genstande og værdier kan ske hos den, der er ansvarlig for lovovertrædelser, og hos den, på hvis vegne den pågældende har handlet.

Efter straffelovens § 76, stk. 3, bortfalder særligt sikrede rettigheder over genstande, der konfiskeres, kun efter rettens bestemmelse. Særligt sikrede rettigheder i et køretøj berøres dermed som udgangspunkt ikke af konfiskationen, og pantet, rettigheder, ejendomsforbehold og andre særligt sikrede rettigheder i et køretøj består således fortsat, selv om køretøjet konfiskeres.

Herudover følger det af straffelovens § 76, stk. 4, at hvis en af de i straffelovens § 75, stk. 1 og 2, nævnte personer efter den strafbare handling har foretaget dispositioner over udbytte eller genstande af den i § 75, stk. 2, omhandlede beskaffenhed eller rettigheder herover, kan det overdragne eller dets værdi konfiskeres hos erhververen, såfremt erhververen var bekendt med det overdragnes forbindelse med den strafbare handling, eller erhververen har udvist grov uagtsomhed i denne henseende, eller hvis overdragelsen er sket som gave.

Det følger af straffelovens § 77 a, at genstande og andre formuegoder, herunder penge, som på grund af deres beskaffenhed i forbindelse med andre foreliggende omstændigheder må befrygtes at ville blive brugt ved en strafbar handling, kan konfiskeres, for så vidt det må anses for påkrævet for at forebygge den strafbare handling. Bestemmelsen har således et præventivt sigte.

Konfiskation efter straffelovens § 77 a kan ske, selvom der endnu ikke er begået en strafbar handling, og uden hensyn til hvem der er ejer af de konfiskerede genstande, jf. Folketingstidende 2001-02, 2. samling, tillæg A, s. 829.

I praksis er bestemmelsen bl.a. blevet anvendt til konfiska-

tion af et køretøj, som var ejet af en samlever eller i sameje. Der kan bl.a. henvises til Østre Landsrets dom af 6. maj 2011, offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2011, s. 2458, hvor retten fandt grundlag for at konfiskere tiltalte (føreren) kæresteres køretøj. Det fremgår bl.a. af dommens præmisser, at det under hensyn til tiltalte mange tidligere domme for spirituskørsel, og da det måtte frygtes, at tiltalte fortsat ville anvende sin kæresteres køretøj til kørsel, også i spirituspåvirket tilstand, fandtes påkrævet at konfiskere køretøjet for at forebygge yderligere lovovertrædelser, jf. straffelovens § 77 a. Landsretten lagde endvidere vægt på, at kærsten havde overladt køretøjet til tiltalte, uagtet at hun vidste, at han var frakendt førerretten, og at han havde indtaget betydelige mængder alkohol.

Der kan desuden henvises til Vestre Landsrets dom af 10. september 2018, offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2019, s. 240, som angik konfiskation som følge af spirituskørsel af et køretøj, som blev anset for ejet i sameje mellem føreren og hendes ægtefælle. Betingelserne for konfiskation efter straffelovens § 77 a fandtes ikke at være opfyldt, idet føreren ikke tidligere havde været straffet for spirituskørsel, og ægtefællen derfor ikke fandtes at burde have forhindret hende i at benytte køretøjet eller have truffet foranstaltninger mod, at hun kørte spirituskørsel.

2.2.1.5. Beslaglæggelse med henblik på konfiskation

I færdselssager benyttes beslaglæggelse inden hovedforhandlingen ofte for at undgå, at den pågældende på ny begår overtrædelser af færdselsloven eller søger at afværge konfiskation ved at sælge køretøjet.

Politiets adgang til at foretage beslaglæggelse er reguleret i retsplejelovens kapitel 74.

Beslaglæggelse er en rådighedsberøvelse af bestemte genstande eller en formue og kan, jf. retsplejelovens § 801, stk. 1, foretages til sikring af bevismidler, til sikring af det offentlige krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde, til sikring af forurettedes krav på tilbagelevering eller erstatning, og når tiltalte har unddraget sig sagens videre forfølgning.

Der sondres mellem genstande, som en mistænkt har rådighed over, og gods, som en mistænkt ejer. Betingelserne for beslaglæggelse fremgår af retsplejelovens § 802, stk. 1 og 2. Betingelserne for beslaglæggelse af genstande hos en tredjemand fremgår af retsplejelovens § 803.

Betingelserne for at beslaglægge genstande, som en mistænkt har rådighed over, er, at den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og at der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis eller bør konfiskeres, eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage, jf. retsplejelovens § 802, stk. 1. Beslaglæggelse af genstande efter § 802, stk. 1, kan også omfatte effekter uden økonomisk værdi, som kan tjene som bevis.

Betingelserne for at beslaglægge gods, som en mistænkt ejer, er, at den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og at beslaglæggelse anses for nødvendig for at sikre det offentlige krav på sagsomkostninger, konfiskationskrav efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, og § 77 a, 2. pkt., bødekraft eller forurettedes krav om erstatning i sagen, jf. retsplejelovens § 802, stk. 2. Beslaglæggelse af gods efter § 802, stk. 2, kan alene omfatte formueaktiver, idet beslaglæggelsen sker til sikkerhed for pengebeløb.

Beslaglæggelse kan efter retsplejelovens § 803 også finde sted over for tredjemand. Efter § 803, stk. 1, kræver beslaglæggelse af genstande hos en ikke-mistænkt, at det sker som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage. Andre formuegoder, herunder penge, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, kan beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at disse formuegoder bør konfiskeres. Efter bestemmelsen finder retsplejelovens § 189 anvendelse, hvilket betyder, at den pågældende kan blive pålagt tavshedspligt om beslaglæggelsen.

Beslaglæggelsens retsvirkninger er reguleret i retsplejelovens § 807 b og § 807 d.

Afgørelse om beslaglæggelse træffes af retten ved kendelse efter politiets begæring, jf. retsplejelovens § 806, stk. 2. Afgørelsen kan dog i visse tilfælde træffes af politiet, såfremt der meddeles skriftligt samtykke, jf. retsplejeloven § 806, stk. 9. Afgørelsen kan endvidere træffes af politiet, hvis indgrebets øjemed ellers ville forspildes (*periculum in mora*), jf. § 806, stk. 4. Den, hos hvem der beslaglægges, kan efterfølgende kræve, at politiet forelægger sagen for retten snarest muligt og senest inden 24 timer. Retten prøver i den forbindelse, om betingelserne for beslaglæggelse er opfyldt, samt om *periculum in mora*-situationen har foreligget.

Inden retten træffer afgørelse herom, skal der være givet den, mod hvem indgrebet retter sig, adgang til at udtale sig, og retsplejelovens § 748, stk. 5 og 6, om rettens mulighed for under visse betingelser at udelukke sigtede fra et retsmøde, finder tilsvarende anvendelse, jf. retsplejelovens § 806, stk. 7.

Politiet iværksætter beslaglæggelsen, jf. retsplejelovens § 807, stk. 1. Foretages beslaglæggelse på grundlag af en retskendelse, skal denne på begæring forevises for den, som indgrebet retter sig imod. Foretages beslaglæggelsen efter reglen i § 806, stk. 4, skal politiet vejlede den pågældende om adgangen til at få spørgsmålet indbragt for retten.

Indtil sagens afgørelse kan den mistænkte eller en anden med interesse heri over for retten fremsætte en hel eller

delvis begæring om ophævelse af en beslaglæggelse, jf. retsplejelovens § 807 c. Den, der fremsætter anmodning om ophævelse af en beslaglæggelse, skal have adgang til at udtale sig, inden retten træffer kendelse om, hvorvidt afgørelsen om beslaglæggelse skal ophæves.

Ifølge retsplejelovens § 805 må beslaglæggelse ikke foretages, såfremt indgrebet står i misforhold til sagens betydning og det tab eller den ulempe, som indgrebet kan antages at medføre. Dette proportionalitetsprincip medfører, at genstande, der er beslaglagt med henblik på at tjene som bevismidler, vil kunne udleveres, når de har tjent deres formål som bevismiddel under sagen.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændinge uden lovligt ophold har pligt til at udrejse af landet. Det er regeringens ønske, at udlændinge, der ikke opfylder deres forpligtelse hertil, i videst muligt omfang forhindres i at tage del i det danske samfund, ligesom de pågældende udlændinge skal motiveres til hjemrejse.

Det kan derfor virke stødende for retsfølelsen, når en udlænding uden lovligt ophold, som af myndighederne er blevet pålagt at rejse ud af landet, kan bevare et danskudstedt kørekort og retten til at føre motordrevne køretøjer. Det gælder ikke mindst, når førerretten misbruges som led i kriminalitet. Der har således været flere episoder med kriminalitet med forbindelse til Udrejsecenter Kærshovedgård i løbet af de seneste år, herunder en trafikulykke ved Nørre Snede den 24. april 2024, hvor en kvinde blev dræbt. Efterfølgende blev en indkvarteret fra Udrejsecenter Kærshovedgård idømt 6 års ubetinget fængsel den 22. maj 2025 af Retten i Herning for uagtsomt manddrab under særligt skærpene omstændigheder samt flere tilfælde af forsætlig fareforvoldelse og særlig hensynsløs kørsel. Den pågældende udlænding var påvirket af hash under kørslen. Det medførte, at han kørte frontalt ind i en modkørende bil, hvorefter den kvindelige fører afgik ved døden. Den pågældende har anket dommen til landsretten.

Et danskudstedt kørekort medfører ikke i sig selv nogen rettigheder, men udgør dokumentation for, at den pågældende har erhvervet sig ret til at føre bil. Det kan ikke afvises, at en udlænding uden lovligt ophold, som er indehaver af et danskudstedt kørekort, uretmæssigt kan opnå en række offentlige tilbud ved at anvende dette som et legitimationskort og dermed tage del i det danske samfund. Muligheden for uberettiget at opnå adgang til en række offentlige tilbud ved anvendelse af et danskudstedt kørekort som legitimation for en udlænding, der opholder sig ulovligt i Danmark, vil dog afhænge af de relevante myndigheders praksis for at foretage kontrol af opholdsstatus på anden vis.

Det bemærkes i forlængelse heraf, at Udlændinge- og Integrationsministeriet i det samtidigt fremsatte lovforslag om ændring af udlændingeloven, lov om Det Centrale Personregister og forskellige andre love (Afskæring af udlændinge, som befinder sig i Danmark uden lovligt ophold, fra offent-

lige tilbud m.v.) har stillet forslag om at danne grundlag for, at udlændinges opholdsstatus fremadrettet vil fremgå af CPR, således myndighederne via CPR let kan tilgå oplysninger om, hvorvidt en udlænding opholder sig ulovligt i Danmark eller f.eks. opholder sig i Danmark på baggrund af en opholdstilladelse eller opholdsret.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor, at der bør indføres et forbud mod at føre et motordrevet køretøj for udlændinge, som ikke udrejser i overensstemmelse med deres forpligtelse hertil, og som er omfattet af reglerne om pålæg af kontrolforpligtelser. Forbuddet skal dels bidrage til at afskære de pågældende fra at tage del i det danske samfund på lige fod med andre, dels forebygge yderligere tilfælde af kriminalitet, hvor der er involveret motordrevne køretøjer, herunder overtrædelse af kontrolforpligtelserne ved, at den pågældendes færden væk fra det udrejsecenter, hvor vedkommende har pligt til at opholde sig, vanskeliggøres.

Der er lagt vægt på, at det fortsat vil være muligt for de pågældende udlændinge at bevæge sig væk fra det udrejsecenter, de er pålagt opholdspligt på, herunder til fods eller ved brug af andre transportmidler, f.eks. cykel eller offentlig transport, ligesom de vil kunne transporteres i et motordrevet køretøj, der føres af f.eks. familie eller venner. Der er i denne sammenhæng også lagt vægt på, at der er mulighed for at få dækket udgifter til transport til visse typer af besøg og andre, nødvendige rejser af Udlændingestyrelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder endvidere, at overtrædelse af forbuddet bør straffes på lige fod med kørsel i frakendelsestiden, jf. færdselslovens § 117 a, stk. 1 og 2, da de to overtrædelser vurderes at have sammenlignelig strafværdighed. Der er derudover lagt vægt på, at der vil være tale om et decideret forbud mod at føre et motordrevet køretøj, som pålægges som en særlig udlændingeretlig foranstaltning med henblik på at tilgodese udlændingeretlige hensyn, herunder til, at den pågældende udrejser af landet og samarbejder med myndighederne herom.

Der vil kunne straffes i sammenstød for overtrædelse af færdselslovens § 117 d, stk. 2, 1. pkt., om kørsel uden at have erhvervet kørekort og den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 23, stk. 3. Det betyder, at en udlænding, der er omfattet af føreforbuddet, vil kunne straffes for både at have kørt uden at have erhvervet kørekort (færdselsloven), hvis den pågældende enten ikke har erhvervet førerret eller kører efter udløbet af en ubetinget frakendelse uden at have generhvervet førerretten, og for at have kørt i strid med det foreslåede føreforbud (hjemrejseloven). Det indebærer, at der sker absolut kumulation, jf. færdselslovens § 118 a, stk. 2 og stk. 3, medmindre der foreligger særlige grunde til at fravige dette, jf. stk. 4.

I tillæg hertil vurderer ministeriet, at der bør ske konfiskation af et evt. motordrevet køretøj, som den pågældende udlænding, der er pålagt føreforbud, ejer, hvis vedkommende gør sig skyldig i overtrædelse af forbuddet.

Obligatorisk konfiskation af køretøjet i førstegangstilfælde må som udgangspunkt anses som en indgribende reaktion. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer imidlertid, at det vil være en proportional og nødvendig reaktion over for de pågældende. Ministeriet har herved lagt vægt på, at føreforbuddet har til formål at sikre, at udlændinge uden lovligt ophold, som er omfattet af reglerne om pålæg af kontrolforpligtelser, i videst muligt omfang forhindres i at tage del i det danske samfund og at motivere de pågældende til at samarbejde med myndighederne om udrejse. Ved overtrædelse af forbuddet undergraver den pågældende yderligere myndighedernes udsendelsesarbejde.

Færdselslovens regler om frakendelse og inddragelse af førerretten samt om konfiskation bygger på det princip, at inddragelse, frakendelse og konfiskation kun sker på grund af forhold, der siger noget om den enkeltes evne til at kunne bestride sin førerret på betryggende vis. Færdselslovens regler og sanktionssystem bygger med andre ord på færdselsmæssige og miljømæssige hensyn.

Det foreslåede føreforbud har derimod navnlig til formål at forhindre udlændinge uden lovligt ophold i at tage del i samfundet og motivere de pågældende til at samarbejde om udrejsen, og bør på den baggrund indarbejdes i de udlændingeretlige regler som en særlig udlændingeretlig foranstaltning.

2.2.3. Den foreslåede ordning

2.2.3.1. Føreforbud for visse udlændinge uden lovligt ophold

Det foreslås, at udlændinge, der er omfattet af reglerne om pålæg af kontrolforpligtelser, forbydes at føre et motordrevet køretøj.

Forbuddet vil omfatte udlændinge uden lovligt ophold, 1) der ikke medvirker eller tidligere ikke har medvirket til deres udrejse, 2) der har fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller udlændingens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 26 c, eller udlændingelovens § 21 b, stk. 1, men udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31 (udlændinge på tålt ophold), 3) der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22 eller 23, og 4) hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og 5) udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25.

Det bemærkes, at en udlænding, som er underlagt et føreforbud efter hjemrejseloven, fordi den pågældende ikke medvirker til sin udrejse, fortsat er underlagt føreforbuddet, selvom udlændingen begynder at medvirke til sin udrejse.

Dette er dels begrundet i administrative hensyn for Hjemrejsestyrelsen og politiet i forbindelse med håndhævelse af føreforbuddet, dels at de pågældende ved en kontinuerlig

medvirken må forventes at opholde sig i relativt kort tid i landet inden udrejse. Hertil kommer, at det fortsat vil være muligt for de pågældende udlændinge at bevæge sig væk fra udrejsecenteret, herunder til føds eller ved brug af andre transportmidler, f.eks. cykel eller offentlig transport, ligesom de vil kunne transporteres i et motordrevet køretøj, der føres af f.eks. familie eller venner. Endelig er der lagt vægt på, at der er mulighed for at få dækket udgifter til transport til visse typer af besøg og andre, nødvendige rejser af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, og denne ikke har tilstrækkelige midler hertil, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 2.

Ved motordrevet køretøj forstås i overensstemmelse med færdselslovens § 2, nr. 14, et køretøj, der er forsynet med motor som drivkraft. For kørestol, som er konstrueret til en hastighed af højst 15 km i timen og kun med væsentlig konstruktiv forandring kan ændres til større hastighed, gælder bestemmelserne om cykel, hvor intet andet er bestemt. Motordrevne køretøjer inddeles i motorkøretøj, traktor, motoredskab og knallert.

Forbuddet vil indebære, at de pågældende udlændinge ikke må føre et motordrevet køretøj, og at vedkommende skal aflevere et evt. danskudstedt kørekort til de nævnte køretøjer til Hjemrejsestyrelsen eller til politiet. Hjemrejsestyrelsen vil overlevere et evt. afleveret kørekort til politiet, som destruerer kørekortet. Manglende aflevering af kørekortet vil kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 1, nr. 19.

Føreforbuddet vil gælde generelt for alle udlændinge, der er omfattet af de nævnte persongrupper ovenfor og dermed uafhængigt af, om den pågældende har erhvervet førerret til et motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort, eller ej.

Indførelse af et forbud mod at føre motordrevne køretøjer udgør ikke en selvstændig afgørelse i forvaltningslovens forstand. Forbuddet er derimod en automatisk følge af, at en udlænding bliver omfattet af persongrupperne i den foreslåede § 13 a, stk. 1. Myndigheden, der træffer afgørelse om de i § 13 a, stk. 1, nr. 1-5, nævnte forhold, orienterer udlændingen om, at vedkommende er omfattet af føreforbuddet. Orienteringen vil ikke være omfattet af forvaltningslovens regler om partshøring, begrundelse og klagevejledning m.v.

Det foreslåede føreforbud vil indebære, at det herefter vil være strafbart for de omfattede udlændinge at føre et motordrevet køretøj i Danmark i medfør af den foreslåede bestem-

melse i hjemrejselovens § 23, stk. 3. Forbuddet vil gælde fra det tidspunkt, hvor den pågældende bliver omfattet af en af de persongrupper, der er omfattet af forbuddet, det vil sige en udlænding uden lovligt ophold, der ikke medvirker til sin udrejse, en udlænding, der kommer på tålt ophold, en udlænding, der udvises ved endelig dom, en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og en udlænding, der udvises administrativt efter udlændingelovens § 25.

Det bemærkes, at en effektiv håndhævelse af føreforbuddet for visse udlændinge uden lovligt ophold forudsætter tilpasninger af politiets it-understøttelse, hvilket ikke forventes at være implementeret ved lovforslagets ikrafttræden. Indtil de nødvendige it-tilpasninger er gennemført, vil håndhævelsen forudsætte manuelle sagsskridt af politiet.

2.2.3.2. Straf for overtrædelse af føreforbuddet

Det foreslås, at overtrædelse af føreforbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, jf. den foreslåede § 23, stk. 3, hvilket svarer til strafferammen for kørsel i frakendelsestiden ved ubetinget frakendelse af førerretten, jf. færdselslovens § 117 a, stk. 1 og 2.

Der vil kunne straffes i sammenstød for overtrædelse af færdselslovens § 117 d, stk. 2, 1. pkt., hvis den pågældende enten ikke har erhvervet førerret eller kører efter udløbet af en ubetinget frakendelse uden at have generhvervet førerretten, og den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 23, stk. 3. Det indebærer, at der sker absolut kumulation, jf. færdselslovens § 118 a, stk. 2 og stk. 3, medmindre der foreligger særlige grunde til at fravige dette, jf. stk. 4.

Det foreslås, at straffen fastsættes med udgangspunkt i de strafpositioner, der gælder for kørsel i frakendelsestiden ved en ubetinget frakendelse efter færdselsloven, jf. bilag 4 til lovforslag om ændring af færdselsloven (Sanktionsfastsættelse i sager om spirituskørsel m.v.), jf. Folketingstidende 2004-05 2. samling, tillæg A, side 211.

For så vidt angår kørsel i førstegangstilfælde i forbudsperioden forudsættes det, da de pågældende vil være uden indtægt, at minimumsbøden fastsættes til 1.500 kr. Dette forudsættes tilsvarende for den tillæggsbøde, der forudsættes fastsat ved kørsel i andengangstilfælde i forbudsperioden.

Det forudsatte strafniveau vil herefter være som følgende:

Kørsel i strid med føreforbuddet	Straf
1. gang	Bøde på 1.500 kr.
2. gang	10 dages betinget fængsel samt tillæggsbøde på 1.500 kr.
3. gang	20 dages ubetinget fængsel

4. gang	30 dages ubetinget fængsel
5. gang	40 dages ubetinget fængsel
6. gang	50 dages ubetinget fængsel
7. gang	60 dages ubetinget fængsel

Det forudsatte straffniveau for straffen i sammenstød for overtrædelse af færdselslovens § 117 d, stk. 2, 1. pkt., om kørsel uden at have erhvervet kørekort og den foreslåede

bestemmelse i hjemrejselovens § 23, stk. 3, vil herefter være som følgende:

Kørsel i strid med føreforbuddet og kørsel uden at have erhvervet kørekort	Samlede straf
1. gang	Bøde på 8.500 kr.
2. gang	10 dages betinget fængsel samt tillægsbøde på 10.000 kr.
3. gang	20 dages ubetinget fængsel samt tillægsbøde på 10.500 kr.
4. gang	30 dages ubetinget fængsel samt tillægsbøde på 14.000 kr.

Fra femtegangstilfælde og frem vil straffen skulle fastsættes skønsmæssigt af domstolene.

Det bemærkes endvidere, at fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde på baggrund af samtlige omstændigheder i sagen, og at det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det foreslås derudover, at overtrædelse af den foreslåede § 13 a, stk. 2, straffes med bøde, jf. den foreslåede § 23, stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en udlænding, der er omfattet af § 13 a, stk. 1, som ikke afleverer sit kørekort efter stk. 2, vil kunne straffes med bøde.

Den foreslåede ordning svarer således til, hvordan der efter færdselsloven straffes for undladelse af at aflevere kørekortet i tilfælde, hvor førerretten midlertidigt eller endeligt er inddraget eller frakendt, jf. færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 1, jf. § 60 d.

Det foreslås, at straffen fastsættes med udgangspunkt i de strafpositioner, der anvendes i forhold til overtrædelse af færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 1, jf. § 60 d.

Der vil kunne straffes i sammenstød for overtrædelse af færdselslovens § 60 d, jf. § 118, stk. 1, nr. 1, i tilfælde

af manglende aflevering af kørekortet, hvor førerretten midlertidigt eller endeligt er inddraget eller frakendt, og den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 23, stk. 4. Det indebærer, at der sker absolut kumulation, jf. færdselslovens § 118 a, stk. 2, medmindre der foreligger særlige grunde til at fravige dette, jf. stk. 4.

Det bemærkes endvidere, at fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde på baggrund af samtlige omstændigheder i sagen, og at det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

2.2.3.3. Konfiskation af motordrevne køretøjer

Det foreslås, at der skal ske konfiskation af et motordrevet køretøj, hvis ejeren har gjort sig skyldig i overtrædelse af den foreslåede føreforbud. Konfiskation vil skulle ske, uanset at det ikke er det konkrete køretøj, der er anvendt ved overtrædelsen. Det svarer til de tilsvarende regler om konfiskation i færdselslovens § 133 a, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3-11, jf. stk. 12.

Den foreslåede ordning indebærer, at der vil skulle ske obligatorisk konfiskation allerede første gang, ejeren af køretøjet gør sig skyldig i overtrædelse af føreforbuddet.

Den foreslåede bestemmelse om konfiskation af motordrev-

ne køretøjer fra udlændinge, der overtræder føreforbuddet, vil også indebære, at politiet vil kunne beslaglægge det motordrevne køretøj allerede, når den pågældende antræffes som fører og sigtes for overtrædelse af forbuddet.

Det foreslås desuden, at straffelovens regler om konfiskation i øvrigt også vil skulle gælde. For en gennemgang heraf henvises til pkt. 2.2.1.4.

2.3. Udvidelse af anvendelsesområdet for knivloven

2.3.1. Gældende ret

Knivloven indeholder nærmere regler om, hvornår knive og blankvåben m.v. kan besiddes lovligt. Der skelnes i knivloven mellem besiddelse af knive og blankvåben m.v. på bopælen samt andre ikke offentligt tilgængelige steder og på offentligt tilgængelige steder.

2.3.1.1. Besiddelse af knive og blankvåben m.v. på bopælen og andre ikke offentligt tilgængelige steder

Det er som udgangspunkt lovligt at besidde knive og blankvåben m.v. på bopælen og andre ikke offentligt tilgængelige steder. Det følger dog af knivlovens § 2, stk. 1, at der er en række knive og blankvåben m.v., der ikke kan erhverves, besiddes, bæres eller anvendes lovligt uden politiets tilladelse. Knivlovens § 2, stk. 1, gælder således både for knive og blankvåben m.v., der besiddes på bopælen samt andre ikke offentligt tilgængelige steder og på offentligt tilgængelige steder. Knivlovens § 2, stk. 1, omfatter følgende:

- 1) skarpe eller spidse våben, hvis klinge overstiger 12 cm,
- 2) knive med tværstillet greb beregnet til stød,
- 3) springknive og springstiletter,
- 4) faldknive og faldstiletter,
- 5) foldeknive med todelt skæfte, hvis klinge kan foldes ud ved brug af én hånd (butterflyknive),
- 6) knive, der er konstrueret til at hænge om hals eller skulder, og som fra denne placering kan trækkes ved brug af én hånd,
- 7) kastestjerner, kasteknive, kasteøkser og lignende og
- 8) kårdestokke og andre blankvåben, der fremtræder som en anden genstand.

Det følger af knivlovens § 2, stk. 2, at dolke og knive, hvis klinge overstiger 12 cm, uanset knivlovens § 2, stk. 1, nr. 1, kan anvendes i erhverv, til husholdningsbrug eller til brug ved jagt, lystfiskeri, sportsudøvelse eller til et andet lignende anerkendelsesværdigt formål, hvis de er udformet hertil.

For at få tilladelse til at besidde knive og blankvåben m.v., der er omfattet af knivlovens § 2, stk. 1, skal der indgives en ansøgning til politiet, som foretager en vurdering af, om der er tale om besiddelse til et anerkendelsesværdigt formål.

Ulovlig besiddelse af knive og blankvåben m.v. straffes efter knivlovens § 7, stk. 1, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen straffes ulovlig besiddelse af knive og blankvåben m.v. omfattet af knivlovens § 2, stk. 1, på bopælen og andre ikke offentligt tilgængelige steder som udgangspunkt med en bøde på 5.000 kr. i førstegangstilfælde og 7.500 kr. i andengangstilfælde, når der ikke foreligger skærpende omstændigheder, uanset typen af kniv eller blankvåben m.v. Ved tredje gangstilfælde vil straffen være frihedsstraf, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 150 som fremsat, side 39.

2.3.1.2. Besiddelse af knive og blankvåben m.v. på offentligt tilgængelige steder

Det følger af knivlovens § 1, at det er forbudt på offentligt tilgængelige steder, uddannelsessteder, i ungdomsklubber, fritidsordninger og lignende at bære eller besidde knive og blankvåben m.v., medmindre det sker som led i erhvervsudøvelse, til brug ved jagt, lystfiskeri eller sportsudøvelse eller har et andet lignende anerkendelsesværdigt formål.

Ved offentligt tilgængelige steder forstås steder, hvortil der er almindelig adgang, herunder veje, parker, offentlige transportmidler, restaurationer (herunder diskoteker, værtshuse og lignende), butikker og butikcentre i åbningstiden, forlystelsessteder og offentlige kontorer, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 107 som fremsat, side 13.

Ud over offentligt tilgængelige steder finder bestemmelsen også anvendelse på uddannelsessteder, ungdomsklubber, fritidsordninger og lignende, uanset om der er offentlig adgang til det pågældende sted eller ej.

Det følger desuden af knivlovens § 1, at forbuddet efter bestemmelsen ikke gælder, hvis besiddelsen sker som led i erhvervsudøvelse, til brug ved jagt, lystfiskeri eller sportsudøvelse eller har et andet lignende anerkendelsesværdigt formål. Opregningen i knivlovens § 1 er således ikke udtømmende, jf. ordene ”eller andet lignende anerkendelsesværdigt formål”.

Hvorvidt kniven m.v. besiddes som led i et anerkendelsesværdigt formål, vil i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af de nærmere omstændigheder, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 107 som fremsat, side 14. Ved denne vurdering vil der skulle lægges vægt på knivens art, anvendelsesområde og den situation, hvorunder kniven besiddes.

Det bemærkes, at der for så vidt angår små almindelige lommeknive, multiværktøjer (schweizerknive) og proptrækkere med indbygget kniv i praksis vil være en formodning for, at knive af denne type skal anvendes til et anerkendelsesværdigt formål, medmindre der er konkrete omstændigheder, som taler imod, at dette er tilfældet, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 107 som fremsat, side 15. Det er således tilladt at være i besiddelse af disse på offentligt tilgængelige steder, såfremt der er tale om gøremål af dagligdags, fredelig eller praktisk karakter.

2.3.1.3. Besiddelse af knive og blankvåben m.v. under skærpende omstændigheder

Ulovlig besiddelse af knive og blankvåben m.v. under skærpende omstændigheder straffes efter knivlovens § 7, stk. 1, med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Der vil i almindelighed kun foreligge skærpende omstændigheder, hvis en person bærer kniv på steder eller under omstændigheder, hvor der er nærliggende risiko for, at der kan opstå tilspidsede situationer af potentielt voldelig karakter, herunder tilfælde, hvor en person bærer kniv i aften- og nattetimerne i restaurationsmiljøet m.v. eller ved visse fodboldkampe, byfester og koncerter, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 107 som fremsat, side 19.

Det følger af knivlovens § 7, stk. 2, 1. pkt., at det ved fastsættelse af straffen for overtrædelse af knivlovens § 1 særligt skal anses for skærpende, at gerningspersonen flere gange tidligere er straffet for overtrædelse af knivlovens § 1. Tilsvarende gælder, hvor overtrædelse af § 1 begås under skærpende omstændigheder af en person, der tidligere er idømt fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 eller 2, § 119 b eller §§ 123, 216, 237, 243-246, 266 eller 288, eller hvor kniven eller blankvåbnet m.v. ved overtrædelsen af § 1 besiddes på ungdomsskoler, på uddannelsesinstitutioner, i ungdomsklubber og i den offentlige transport, jf. knivlovens § 7, stk. 2, 2. pkt.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at et førstegangstilfælde, hvor besiddelse af kniv eller blankvåben m.v. sker under skærpende omstændigheder, som udgangspunkt straffes med ubetinget fængsel i 14 dage, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 150 som fremsat, side 40. Er gerningspersonen tidligere idømt en fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 eller 2, § 119 b eller §§ 123, 216, 237, 243-246, 266 eller 288, og besiddes kniv eller blankvåben m.v. under skærpende omstændigheder, fastsættes straffen i førstegangstilfældet som udgangspunkt til ubetinget fængsel i 40 dage.

Straffen i andengangstilfælde afhænger, uanset om besiddelse af kniv eller blankvåben m.v. sker under skærpende omstændigheder, af den idømte straf i førstegangstilfældet.

Er gerningspersonen tidligere idømt ubetinget fængsel i 14 dage for en førstegangsovertrædelse af knivloven, straffes andengangstilfælde som udgangspunkt med ubetinget fængsel i 30 dage. Det fremgår endvidere af Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om sanktionspåstande i våbensager, pkt. 5.6.1.1., at straffastsættelsen for ulovlig besiddelse af kniv og blankvåben m.v. under skærpende omstændigheder i tredjeangangstilfælde vil bero på domstolenes vurdering af de konkrete forhold i den enkelte sag.

Hvis overtrædelsen begås under særligt skærpende omstændigheder, kan overtrædelsen efter omstændighederne være omfattet af straffelovens § 192 a, stk. 2, der har en strafferamme på 6 år.

2.3.1.4. Særligt formildende omstændigheder

Der er i knivloven ikke en egentlig bestemmelse om adgang til at fastsætte en bødestraf for personer, der under særligt formildende omstændigheder ulovligt besidder en kniv under omstændigheder, der efter de gældende regler vil give en fængselsstraf.

Det fremgår dog af bemærkningerne til knivlovens § 7, stk. 1, at der for så vidt angår ulovlig besiddelse af knive og blankvåben m.v. på offentligt tilgængelige steder kan forekomme tilfælde, hvor ubetinget frihedsstraf i et andengangstilfælde vil være urimeligt henset til de omstændigheder, hvorunder kniven m.v. har været medbragt, og at det er forudsat, at der i sådanne tilfælde er mulighed for at idømme en bøde, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 150 som fremsat, side 38.

I sådanne situationer fastsættes straffen i førstegangstilfælde som udgangspunkt til en bøde på 3.000 kr. og i andengangstilfælde til en bøde på 10.000 kr. Der vil i tredjeangangstilfælde og derover kun i helt sjældne tilfælde kunne tænkes at foreligge sådanne særlig formildende omstændigheder, at udgangspunktet om frihedsstraf kan fraviges.

Det bemærkes endvidere, at fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde på baggrund af samtlige omstændigheder i sagen, og at det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

2.3.1.5. Adgang for politiet til at foretage stikprøvekontroller for eksplosivstoffer og våben

Efter politilovens § 5 a, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 1270 af 29. november 2019, som ændret bl.a. ved lov nr. 897 af 21. juni 2022 og lov nr. 201 af 25. februar 2025, kan politiet på steder, hvor der efter § 1 i lov om knive og blankvåben m.v. gælder forbud mod at besidde eller bære knive m.v., besigtige en persons legeme og undersøge tøj og andre genstande med henblik på at kontrollere, om vedkommende er i besiddelse af eksplosivstoffer.

Det følger af § 5 a, stk. 1, at besigtigelse af personer m.v. alene kan ske på steder, hvor der efter § 1 i lov om knive og blankvåben m.v. gælder forbud mod at besidde eller bære knive m.v. Det vil efter gældende ret sige offentligt tilgængelige steder, på uddannelsessteder og i ungdomsklubber og lignende. Bestemmelsen omfatter ikke boliger, private garager eller andre steder, hvor der ikke efter lov om knive og blankvåben m.v. gælder forbud mod at besidde eller bære kniv m.v.

Det fremgår af politilovens § 5 a, stk. 2, at besigtigelse og undersøgelse som nævnt i stk. 1 kan ske, hvis der er grund til det med henblik på at forebygge, at nogen foretager strafbare handlinger, som indebærer fare for personers liv, helbred eller velfærd.

Efter politilovens § 6, stk. 1, kan politiet på steder, hvor der efter lov om knive og blankvåben m.v. § 1 gælder forbud mod at besidde eller bære knive m.v., besigtige en persons legeme samt undersøge tøj og andre genstande, herunder køretøjer, med henblik på at kontrollere, om nogen besidder eller bærer våben, jf. stk. 2. Som det følger af bestemmelsens stk. 3, 2. pkt., skal en beslutning om besigtigelse og undersøgelse efter stk. 1 bl.a. indeholde en angivelse af det sted og tidsrum, som beslutningen gælder for (visitationszonen). Som nævnt ovenfor omfatter adgangen til at fastsætte visitationszoner ikke boliger, private garager eller andre steder, hvor der ikke efter lov om knive og blankvåben m.v. gælder forbud mod at besidde eller bære kniv m.v.

Det fremgår af politilovens § 6, stk. 2, at besigtigelse og undersøgelse som nævnt i stk. 1 kan ske, hvis der er grund til det med henblik på at forebygge, at nogen foretager strafbare handlinger, som indebærer fare for personers liv, helbred eller velfærd.

Beslutning om besigtigelse og undersøgelse efter politilovens § 5 a, stk. 1, eller § 6, stk. 1, træffes af politidirektøren eller den, som denne bemyndiger hertil. Beslutningen skal være skriftlig og indeholde en begrundelse og en angivelse af det sted og tidsrum, som beslutningen gælder for (en såkaldt "visitationszone"), jf. § 5 a, stk. 3, og § 6, stk. 3. Der vil således ikke kunne foretages visitation m.v. efter bestemmelserne, før der er etableret en visitationszone i et nærmere afgrænset tidsrum.

Det følger af politilovens § 5 a, stk. 4, at politiet vil kunne tilbageholde en person, der undersøges i medfør af stk. 1, i det tidsrum, der er nødvendigt til gennemførelse af undersøgelsen.

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

Der har i løbet af de seneste år været flere episoder med kriminalitet på de danske udrejsecentre, herunder episoder med besiddelse og brug af knive. Særligt oplever personalet på Udrejsecenter Kærshovedgård store problemer med besiddelse af knive blandt beboerne på udrejsecentret, hvilket skaber utryghed blandt personalet og de øvrige beboere.

Regeringen finder det helt centralt at sætte ind over for denne utryghedsskabende adfærd, så personalet på de danske udrejsecentre trygt kan gå på arbejde, og de øvrige beboere kan føle sig trygge på udrejsecentrene.

Regeringen finder det på den baggrund uhensigtsmæssigt, at det i dag er lovligt for beboere på visse indkvarteringssteder for udlændinge, der drives af Udlændingestyrelsen, at besidde og bære visse knive op til 12 cm og blankvåben m.v. på deres værelser og på fællesarealer, hvor øvrige beboere, personale og besøgende færdes.

Det er derfor regeringens opfattelse, at det på indkvarteringssteder, hvor der er daglig kontakt mellem beboere og personale, ikke bør være tilladt at bære knive, dolke eller andre lignende skarpe eller spidse genstande, medmindre det

sker som led i et anerkendelsesværdigt formål. Regeringen har i den forbindelse bl.a. lagt vægt på, at Rigspolitiet på baggrund af en høring af Midt- og Vestjyllands Politi, Midt- og Vestsjællands Politi og Nordsjællands Politi har oplyst, at kredsene inden for de seneste år har registreret flere sager vedrørende knive på udrejsecentrene. En udvidelse af det stedlige anvendelsesområde område for knivlovens § 1 til også at omfatte udrejsecentre har således til formål at modvirke den tendens, at beboere tager knive og andre lignende våben med, når de færdes blandt andre. Det bemærkes i den forbindelse, at det ud fra tilsvarende overvejelser ved lov nr. 217 af 31. marts 2004 blev besluttet at udvide det stedlige anvendelsesområde for forbuddet mod at bære kniv m.v. til at omfatte uddannelsessteder, ungdomsklubber, fritidsordninger og lignende. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 97 af 26. november 2003, er der tale om steder, hvor unge færdes, men som typisk ikke vil kunne karakteriseres som steder med almindelig adgang.

2.3.3. Den foreslåede ordning

2.3.3.1. Udvidelse af anvendelsesområdet for knivloven

Det foreslås at udvide anvendelsesområdet for knivlovens § 1 til at omfatte indkvarteringssteder for udlændinge, der drives af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5.

Forslaget indebærer, at det vil være forbudt at bære eller besidde knive og blankvåben m.v. på alle indkvarteringssteder, medmindre det sker som led i erhvervsudøvelse, til brug ved jagt, lystfiskeri eller sportsudøvelse eller har et andet lignende anerkendelsesværdigt formål.

Forbuddet vil gælde, uanset at der ikke er offentlig adgang til det pågældende sted, og vil omfatte indkvarteringsstedernes matrikler, herunder inden- og udendørs fællesarealer, samt beboernes værelser.

Hvorvidt kniven m.v. besiddes som led i et anerkendelsesværdigt formål, vil skulle vurderes i lyset af gældende praksis om knivlovens § 1 og vil som hidtil i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af de nærmere omstændigheder. Ved denne vurdering vil der således skulle lægges vægt på knivens art, anvendelsesområde og den situation, hvorunder kniven besiddes. Det vil f.eks. kunne tale imod, at besiddelsen af kniven har et anerkendelsesværdigt formål, hvis kniven er udformet på en måde, så den uanset størrelsen er særligt egnet som angrebs- og stikvåben, eller at personen, som besidder kniven, tidligere er straffet for flere overtrædelser af våbenlovgivningen. Det vil omvendt kunne tale for, at besiddelsen har et anerkendelsesværdigt formål, hvis besiddelsen sker som led i gøremål af dagligdags, fredelig eller praktisk karakter på indkvarteringsstedet, f.eks. køkkenarbejde eller ved udførelse af opgaver i henhold til den indkvarteredes hjemrejsekontrakt. Ligeledes vil det tale for, at besiddelsen har et anerkendelsesværdigt formål, hvis besiddelsen sker i forbindelse med udførelsen af såkaldt

nødvendige opgaver på indkvarteringsstedet, som beboerne kan pålægges af indkvarteringsoperatøren.

2.3.3.2. Adgang for politiet til at foretage stikprøvekontroller for eksplosivstoffer og våben

Den foreslåede udvidelse af knivlovens § 1 til også at omfatte alle indkvarteringssteder for udlændinge, der drives af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, vil medføre, at politiet fremover vil kunne beslutte at fastsætte visitationszoner efter politilovens §§ 5 a og 6 på alle indkvarteringssteder med henblik på at kontrollere, om personer er i besiddelse af eksplosivstoffer eller besidder eller bærer våben, forudsat at betingelserne herfor er opfyldt.

Efter politilovens §§ 5 a og 6 kan politiets besigtigelse og undersøgelse efter bestemmelserne alene ske på steder, hvor der efter lov om knive og blankvåben m.v. § 1 gælder forbud mod at besidde eller bære knive m.v. Det vil efter den foreslåede ændring af knivloven fremover omfatte offentligt tilgængelige steder, indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, på uddannelsessteder og i ungdomsklubber og lignende.

Henset til, at anvendelsesområdet for politilovens §§ 5 a og 6 ikke omfatter boliger, private garager eller andre steder, hvor der ikke efter lov om knive og blankvåben m.v. gælder forbud mod at besidde eller bære kniv m.v., forudsættes det, at politiets adgang til at fastsætte visitationszoner efter politilovens §§ 5 a og 6 på indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, alene vil blive anvendt i relation til fællesarealer, herunder både indendørs- og udendørs arealer. Politiet vil således ikke kunne fastsætte en visitationszone, der omfatter beboernes værelser. Dette gælder uanset, at forbuddet efter knivlovens § 1 fremadrettet også vil omfatte beboernes værelser. Politiet vil dog inden for retsplejelovens rammer kunne foretage undersøgelse af beboernes værelser m.v. som led i politiets efterforskning.

2.3.3.3. Besiddelse af knive og blankvåben m.v. under skærpende omstændigheder

Med lovforslaget foreslås det endvidere at tilføje indkvarteringssteder for udlændinge, der drives af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, til knivlovens § 7, stk. 2, 2. pkt.

Forslaget indebærer, at ulovlig besiddelse af kniv eller blankvåben m.v. på indkvarteringssteder skal indgå som en skærpende omstændighed ved strafudmålingen. Ulovlig besiddelse af knive og blankvåben m.v. på indkvarteringssteder vil dermed fremover altid skulle anses som besiddelse under skærpende omstændigheder, uanset at der ikke foreligger nærliggende risiko for, at der kan opstå tilspidsede situationer af potentiel voldelig karakter.

Der er ikke med lovforslaget tilsigtet nogen ændringer i strafudmålingen efter knivlovens § 7, stk. 2, 2. pkt.

Straffen for ulovlig besiddelse af kniv eller blankvåben m.v.

på et indkvarteringssted vil derfor som udgangspunkt skulle fastsættes til ubetinget fængsel i 14 dage i førstegangstilfælde.

Er gerningspersonen tidligere idømt en fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 eller 2, § 119 b eller §§ 123, 216, 237, 243-246, 266 eller 288, og besiddes kniv eller blankvåben m.v. på et indkvarteringssted, vil straffen i førstegangstilfældet som udgangspunkt skulle fastsættes til ubetinget fængsel i 40 dage.

Straffen i andengangstilfælde vil, uanset om besiddelse af kniv eller blankvåben m.v. sker på et indkvarteringssted, afhænge af den idømte straf i førstegangstilfældet.

Er gerningspersonen tidligere idømt ubetinget fængsel i 14 dage for en førstegangsovertrædelse af knivloven, vil andengangstilfælde som udgangspunkt skulle straffes med ubetinget fængsel i 30 dage. Dog vil der kunne forekomme tilfælde, hvor ubetinget frihedsstraf i et andengangstilfælde vil være urimeligt henset til de omstændigheder, hvorunder kniven m.v. har været medbragt, og der vil i sådanne tilfælde være mulighed for at idømme en bøde.

Straffastsættelsen for ulovlig besiddelse af kniv og blankvåben m.v. under skærpende omstændigheder, f.eks. på et indkvarteringssted, vil i tredjeangstilfælde bero på domstolens vurdering af de konkrete forhold i den enkelte sag. Der vil i tredjeangstilfælde og derover kun i helt sjældne tilfælde kunne tænkes at foreligge sådanne særlig formildende omstændigheder, at udgangspunktet om frihedsstraf kan fraviges.

Det bemærkes, at fastsættelse af straffen som hidtil vil bero på domstolens konkrete vurdering i den enkelte tilfælde på baggrund af samtlige omstændigheder i sagen, og at det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Såfremt der foreligger formildende omstændigheder, kan straffen endvidere nedsættes eller bortfalde i medfør af de almindelige regler i straffeloven. Det følger således af straffelovens § 83, at straffen kan nedsættes under den foreskrevne strafferamme eller bortfalde under i øvrigt formildende omstændigheder, når oplysninger om gerningen, gerningsmandens person eller andre forhold afgørende taler herfor.

2.4. Udvidelse af Hjemrejsestyrelsens kompetence i sager om udlændinge, der overføres til Danmark

2.4.1. Gældende ret

2.4.1.1. Hjemrejselovens anvendelsesområde

Hjemrejseloven udgør det primære retsgrundlag for Hjemrejselovens administration af udsendelsesområdet. Hjemrejseloven regulerer forhold, der knytter sig til myndighe-

dernes arbejde med udlændinge uden lovligt ophold, som skal udrejse af landet.

Det fremgår af hjemrejselovens § 1, stk. 1, at en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse.

Udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a indeholder bl.a. regler om betingelser for indrejse og ophold, herunder regler for bortfald, inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser, udvisning, overførsel og afvisning.

Hjemrejselovens § 1, stk. 1, fastslår princippet om, at en udlænding skal udrejse, når den pågældende ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Pligten til at udrejse gælder en udlænding, hvis opholdsret eller opholdsgrundlag ikke længere er til stede, en udlænding, der er meddelt en endelig afgørelse om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, eller en udlænding, der i øvrigt opholder sig her i landet uden ret hertil.

Det fremgår endvidere af § 1, stk. 2, i hjemrejseloven, at Hjemrejsestyrelsen foretager kontrol med, om en udlænding er udrejst (udrejsekontrol). Hjemrejsestyrelsen iværksætter udrejsekontrollen for at sikre, at en udlænding er udrejst i overensstemmelse med forpligtelsen hertil. Hjemrejsestyrelsen har således pligt til at foretage udrejsekontrol over for en udlænding, som har modtaget en afgørelse eller beslutning om, at vedkommende skal udrejse af landet, herunder over for en udlænding, som ikke har ret til at opholde sig her i landet i henhold til reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a.

Hjemrejsestyrelsen har siden styrelsens oprettelse den 1. august 2020 været den ansvarlige myndighed for udlændinge, der modtages i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen). Hjemrejsestyrelsen har frem til hjemrejselovens ikrafttræden den 1. juni 2021 varetaget denne opgave efter bestemmelser i udlændingeloven, som i vidt omfang blev overført til hjemrejseloven.

Hjemrejseloven omfatter en udlænding, der overføres til Danmark efter Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, dvs. en udlænding, som er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om asyl i Danmark (afviste asylansøgere), og en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, som ved ankomsten frafalder sin asylansøgning.

Hjemrejsestyrelsen varetager imidlertid også opgaven med at modtage udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra a-c, eller artikel 20, stk. 5, dvs. udlændinge, som enten har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat end Danmark, har en verserende asylsag i Danmark eller har frafaldet denne samtidig med, at den pågældende i en anden medlemsstat har indgivet en asylansøgning eller opholder sig ulovligt dér, samt udlændinge, som overføres til Danmark med henblik på at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om asyl. Disse udlændinge har ved overførslen til Danmark ikke modtaget et endeligt afslag på en asylansøgning, hvorfor de pågældende ikke aktuelt er i udsendelsesposition. Sådanne udlændinge vil alene komme i udsendelsesposition og dermed blive omfattet af hjemrejselovens anvendelsesområde, såfremt de ved overførslen til Danmark frafalder asylansøgningen eller siden meddeles endeligt afslag på deres asylansøgning og derefter opholder sig ulovligt i landet.

Sådanne udlændinge omfattes efter de gældende regler ikke af hjemrejselovens anvendelsesområde.

Det bemærkes, at i Dublinforordningens bestemmelser om overførsel m.v. fra den 1. juli 2026 vil fremgå af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (AM-forordningen). AM-forordningen er en del af EU's asyl- og migrationspagt, som blev vedtaget den 14. maj 2024, og som overordnet har til formål at reformere og forbedre det europæiske asylsystem. AM-forordningens del III, V og VII indeholder bl.a. artikler, som erstatter den nugældende Dublinforordning. Der er i vidt omfang tale om en videreførelse af de gældende kriterier og procedurer i Dublinforordningen til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandling af en ansøgning om asyl.

2.4.1.2. Foranstaltninger til sikring af en udlændings tilstedeværelse

Udlændingemyndighederne og politiet kan pålægge en udlænding pligter, når det anses for nødvendigt til sikring af udlændingens tilstedeværelse.

Udlændingestyrelsen eller politiet kan således i medfør af udlændingelovens § 34, stk. 1, pålægge de i bestemmelsen oplyste mindre indgribende foranstaltninger over for en udlænding, for hvem der endnu ikke er truffet afgørelse om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse.

Hjemrejsestyrelsen eller politiet kan derudover pålægge en udlænding tilsvarende mindre indgribende foranstaltninger, når det anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse i forbindelse med iværksættelse af en afgørelse om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. hjemrejselovens § 11, stk. 1, nr. 1-3, der kan pålægges enkeltvis eller i kombination.

Hjemrejselovens § 11, stk. 1, nr. 1, kan f.eks. anvendes i tilfælde, hvor udlændingen er i besiddelse af pas, anden rejselegitimation eller billet, og hvor det vurderes nødvendigt at deponere de pågældende dokumenter med henblik på at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Hjemrejselovens § 11, stk. 1, nr. 2, kan f.eks. anvendes i tilfælde, hvor det vurderes nødvendigt at pålægge udlændingen at tage ophold et bestemt sted eller i et bestemt lokale eller område for at sikre udsendelse eller afvisning.

Hjemrejselovens § 11, stk. 1, nr. 3, kan f.eks. anvendes i tilfælde, hvor det vurderes nødvendigt at pålægge udlændingen at møde op i en lufthavn efter tilsigelse for at iværksætte en afgørelse om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse.

Foranstaltningerne kan f.eks. anvendes inden eller i stedet for frihedsberøvelse i medfør af hjemrejselovens § 16, da de er mindre indgribende end frihedsberøvelse, hvis det i det konkrete tilfælde vurderes tilstrækkeligt for at sikre udlændingens tilstedeværelse forud for afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse.

Politiet kan efter hjemrejselovens § 11, stk. 2, endvidere pålægge en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 1, når det er nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Overtrædelse af foranstaltningerne meddelt i medfør af hjemrejselovens § 11 kan straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder, jf. hjemrejselovens § 23, stk. 1.

En afgørelse truffet af Hjemrejsestyrelsen eller politiet efter hjemrejselovens § 11 udgør en afgørelse i forvaltningslovens forstand og kan i medfør af hjemrejselovens § 22, stk. 1 og 5, påklages til Udlændingenævnet.

Både udlændingeloven og hjemrejseloven indeholder bestemmelser om frihedsberøvelse af udlændinge, som omfattes af reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a.

Efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., kan der ske frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, hvis der er en væsentlig risiko for, at en udlænding forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Det fremgår endvidere af bestemmelsens stk. 4, 1. pkt., at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter stk. 1, 1. pkt., skal lægges særlig vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat.

Endvidere kan der efter udlændingelovens § 36, stk. 3, ske frihedsberøvelse af en udlænding under asylsagens behand-

ling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning, og såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen.

Det følger bl.a. af udlændingelovens § 48, stk. 1, 2. pkt., at afgørelser om frihedsberøvelse efter § 36 træffes af vedkommende politidirektør.

En afgørelse om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 kan påklages til Rigspolitichefen, jf. udlændingelovens § 48, stk. 2, hvis udlændingen ikke forinden klagens indgivelse er fremstillet for retten efter udlændingelovens § 37.

Derudover følger det af hjemrejselovens § 16, stk. 1, 1. pkt., at såfremt de i §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, udvisning eller for udsendelse af en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal den pågældende så vidt muligt frihedsberøves.

Det følger af hjemrejselovens § 21, stk. 5, at afgørelser om frihedsberøvelse efter § 16 træffes af vedkommende politidirektør. Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 77, at en afgørelse om frihedsberøvelse i praksis og som udgangspunkt skal træffes efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen.

Ved beslutning om frihedsberøvelse med henblik på afvisning, udvisning eller udsendelse skal der ifølge hjemrejselovens § 16, stk. 2, navnlig lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke medvirker under eller lægger hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Derudover følger det af hjemrejselovens § 16, stk. 5, at politiet kan bestemme, at der med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i §§ 11 og 12 nævnte foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse ikke er tilstrækkelige.

Der kan ske frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 5, fra det tidspunkt, hvor en anden medlemsstat har accepteret overtagelse eller tilbagesendelse, eller hvor en klage ikke har opsættende virkning.

En afgørelse om frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 5, kan påklages til Rigspolitichefen, jf. hjemrejselovens § 22, stk. 6, hvis udlændingen ikke forinden klagens

indgivelse er fremstillet for retten efter udlændingelovens § 37.

Det beror på en konkret vurdering, om der efter udlændingelovens § 36 eller hjemrejselovens § 16 er grundlag for frihedsberøvelse, og det forhold, at en udlænding er genstand for en afgørelse om afvisning eller overførsel, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at begrunde frihedsberøvelse efter bestemmelsen.

Udlændingelovens § 36 finder således anvendelse på en udlænding, hvis asylansøgning er under behandling, herunder en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, og som ved ankomsten til Danmark har en verserende asylsag, hvorimod hjemrejselovens § 16 finder anvendelse på en udlænding, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, herunder en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, og som ved ankomsten til Danmark er i udsendelsesposition.

2.4.1.3. Beslaglæggelse af dokumenter og genstande efter hjemrejseloven

Det fremgår af hjemrejselovens § 18, stk. 1, 1. pkt., at dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som i øvrigt må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes nødvendigt med henblik på udsendelse af en udlænding.

Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 79 f., at dokumenter og genstande skal forstås bredt. Der kan således være tale om legitimationsdokumenter af enhver art, men også billetter, regninger, kvitteringer, ejendele og andre genstande, som kan bidrage til at belyse udlændingens identitet eller tilknytning til andre lande. Elektroniske medier vil også være omfattet.

Bestemmelsen kan bringes i anvendelse over for både udlændingen selv og tredjemand.

Sagens oplysning skal forstås bredt således, at bl.a. oplysninger af generel betydning for udlændingens sag i øvrigt er omfattet af bestemmelsen.

Hjemrejsestyrelsen, evt. med politiets bistand, og politiet kan tage dokumenter og genstande i bevaring (beslaglæggelse), uanset om udlændingen samtykker hertil. Såfremt udlændingen ikke samtykker til indgrebet, kan dokumenter og genstande beslaglægges efter retsplejelovens regler.

For genstande og dokumenter, der allerede er beslaglagt af Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9, 1. pkt., kan Hjemrejsestyrelsen få adgang til disse ved anvendelse af hjemrejselovens § 20.

Det følger af hjemrejselovens § 18, stk. 1, 2. pkt., at Hjemrejsestyrelsen eller den myndighed, som Hjemrejsestyrelsen

anmoder herom, kan udlæse oplysninger fra genstande og dokumenter, der er beslaglagt i medfør af 1. pkt.

Efter bestemmelsen kan Hjemrejsestyrelsen, med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, foretage udlæsning af oplysninger fra beslaglagte genstande og dokumenter, ligesom Hjemrejsestyrelsen kan få andre myndigheder, f.eks. Udlændingestyrelsen, til generelt eller konkret at forestå den tekniske udlæsning af oplysninger fra genstandene og dokumenterne.

Det fremgår af hjemrejselovens § 18, stk. 2, at retsplejelovens regler om legemsindgreb i lovens kapitel 72, om ransagning i lovens kapitel 73 og om beslaglæggelse i lovens kapitel 74, finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Henvisningen til retsplejelovens kapitel 74 medfører, at beslaglæggelse skal ske ved retskendelse, jf. retsplejelovens § 806, stk. 2. Hvis øjemedet forspildes ved at afvente en retskendelse, kan indgrebet foretages uden forudgående retskendelse. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, jf. § 806, stk. 4, 1. og 2. pkt. Hvis der meddeles skriftligt samtykke, kan afgørelsen træffes af politiet eller Hjemrejsestyrelsen, jf. § 806, stk. 11.

Det fremgår af hjemrejselovens § 21, stk. 6, at afgørelser om beslaglæggelse af genstande og dokumenter efter § 18 træffes af vedkommende politidirektør.

Politiet vil således efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen bistå ved indhentelse af retskendelse til beslaglæggelse. Politiet vil endvidere effektivere tvangsindgrebet. Hjemrejsestyrelsen er i udgangspunktet ikke til stede under ransagningen, men eventuelle beslaglagte dokumenter og genstande overgives i umiddelbar forlængelse heraf til Hjemrejsestyrelsens videre foranstaltning. Hjemrejsestyrelsen er derimod som udgangspunkt til stede under ransagningen, hvis denne foretages i forbindelse med varetagelsen af opgaven med modtagelse af udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen.

Dokumenter og genstande, der er beslaglagt i medfør af bestemmelsen, skal tilbageleveres til udlændingen, når det ikke længere skønnes fornødent at opbevare dokumenterne og genstandene.

Afgørelser efter hjemrejseloven, herunder afgørelser om beslaglæggelse, hvor udlændingen har meddelt samtykke til indgrebet, træffes som udgangspunkt af Hjemrejsestyrelsen, jf. hjemrejselovens § 21, stk. 1. Afgørelser om beslaglæggelse, herunder afgørelser, hvor der er behov for at anvende magt og tvangsindgreb, træffes endvidere af politidirektøren, jf. hjemrejselovens § 21, stk. 6.

Endvidere er der efter de gældende regler ikke hjemmel til at iværksætte tvangsindgreb, herunder visitation, ransagning og beslaglæggelse, over for en udlænding omfattet af

Hjemrejsestyrelsens kompetence med henblik på at sikre aktiver til dækning af Udlændingestyrelsens udgifter til den pågældendes eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4, 1. pkt. Der er heller ikke efter de gældende regler adgang til at beslaglægge eventuelle aktiver med henblik på fremadrettet dækning af udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser m.v.

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Hjemrejsestyrelsen er ansvarlig myndighed for udlændinge, der modtages i medfør af Dublinforordningen. Persongruppen omfatter både udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, og som er i udsendelsesposition, herunder afviste asylansøgere og udlændinge, som ved ankomsten frafalder deres asylansøgning, og udlændinge, som ikke er i udsendelsesposition, navnlig udlændinge med verserende asylsager.

Som det er i dag finder hjemrejseloven anvendelse på udlændinge i udsendelsesposition, dvs. udlændinge, som har pligt til at udrejse. Dette gælder også udlændinge, der overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, og som ved modtagelsen er i udsendelsesposition.

Hjemrejsestyrelsen har frem til hjemrejselovens ikrafttræden den 1. juni 2021 varetaget opgaven med modtagelse af udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, efter udlændingelovens regler, hvorefter bestemmelserne i vidt omfang blev overført til hjemrejseloven.

Der blev imidlertid ikke overført mulighed for, at Hjemrejsestyrelsen, eventuelt med politiets bistand, kan beslaglægge aktiver, der kan anvendes til dækning af Udlændingestyrelsens udgifter til en udlændings underhold, svarende til udlændingelovens § 40, stk. 9, 2. pkt., hvilket efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse er en uhensigtsmæssig retstilstand.

Hjemrejseloven finder derudover ikke anvendelse for udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, som ved modtagelsen har verserende asylsager og således har ret til at opholde sig her i landet under asylsagens behandling. Henset til Hjemrejsestyrelsens opgavevaretagelse med modtagelse af samtlige udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, finder ministeriet, at det ikke er hensigtsmæssigt, at hjemrejselovens anvendelsesområde ikke omfatter sådanne udlændinge.

Det er således Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det til brug for Hjemrejsestyrelsens generelle opgavevaretagelse kan vise sig relevant, eventuelt med bistand fra politiet, at søge afdækket, hvorvidt en udlænding omfattet af hjemrejselovens anvendelsesområde er i besiddelse af aktiver, som kan anvendes til dækning af Udlændingestyrelsens udgifter til den pågældendes eller dennes families underhold.

Dette gør sig tilsvarende gældende i forbindelse med Hjemrejsestyrelsens varetagelse af opgaven med modtagelse af udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, som ved ankomsten har verserende asylsager og således har ret til at opholde sig her i landet under asylsagens behandling, hvor det kan vise sig relevant for styrelsen bl.a. at pålægge sådanne udlændinge visse kontrolforanstaltninger og om nødvendigt frihedsberøve de pågældende for at sikre deres tilstedeværelse med henblik på overdragelse af de pågældende til Udlændingestyrelsen.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at hjemrejselovens anvendelsesområde bør udvides, således at loven tillige finder anvendelse for udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, som ved modtagelsen har en verserende asylsag og således har ret til at opholde sig her i landet under asylsagens behandling, ligesom Hjemrejsestyrelsen og politiet bør sikres den relevante hjemmel til at beslaglægge aktiver samt for varetagelsen af opgaverne forbundet med modtagelse af udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Formålet med lovforslaget er at sikre, at Hjemrejsestyrelsen og politiet har det nødvendige hjemmelsgrundlag i hjemrejseloven til varetagelsen af opgaven med modtagelse af udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, uanset om disse er i udsendelsesposition eller har verserende asylsager ved ankomsten til Danmark. Lovforslaget har endvidere til formål at tildele Hjemrejsestyrelsen og politiet kompetence til på vegne af Udlændingestyrelsen at beslaglægge aktiver, der kan anvendes til dækning af udgifter til en udlændings eller dennes families underhold.

Det foreslås, at der i hjemrejseloven indføres en ny bestemmelse, der skal udvide hjemrejselovens anvendelsesområde til at omfatte samtlige udlændinge, der overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, i det omfang de hører under Hjemrejsestyrelsens kompetence.

Det foreslås på den baggrund, at hjemrejseloven afspejler, at loven tillige omfatter udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, der ved ankomsten ikke er i udsendelsesposition, frem til asylsagens overdragelse til Udlændingestyrelsen. Med lovforslaget foreslås det, at Hjemrejsestyrelsen eller politiet også i forbindelse med modtagelse af sådanne udlændinge, som overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, vil kunne bestemme, at de pågældende skal pålægges mindre indgribende foranstaltninger eller frihedsberøves.

Hjemrejsestyrelsen eller politiet vil således også kunne pålægge en udlænding at deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet, tage ophold efter Hjemrejsestyrelsens eller politiets nærmere bestemmelse og give møde på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre den pågældendes tilstedeværelse frem til sagens overdragelse til Udlændingestyrelsen.

Det foreslås derudover, at der i hjemrejselovens § 16, stk. 5, tilføjes, at en udlænding, som ved overførsel til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a har ret til at opholde sig her i landet, vil kunne frihedsberøves efter bestemmelsens 1. pkt., for at sikre den pågældendes tilstedeværelse frem mod sagens overdragelse til Udlændingestyrelsen med henblik på den videre behandling af dennes asylsag i medfør af udlændingeloven.

Ændringen vil indebære, at politiets afgørelse om at frihedsberøve en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, som ved ankomsten til Danmark har en verserende asylsag og således ikke er i udsendelsesposition, træffes efter hjemrejseloven.

Endvidere er der ved forslaget ikke tilsigtet en ændring af, at Hjemrejsestyrelsen har ansvaret for den indledende sagsbehandling i forbindelse med iværksættelse af en frihedsberøvelse og således fortsat skal undersøge, om betingelserne for frihedsberøvelsen er opfyldt, og om frihedsberøvelse er nødvendig med henblik på at sikre en udlændings tilstedeværelse.

Politiet vil endvidere fortsat have enekompetencen til at udøve magt eller tvang og vil derfor træffe den endelige afgørelse om iværksættelse af frihedsberøvelse efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen, ligesom politiet vil stå for at foretage den faktiske frihedsberøvelse.

Som et yderligere tiltag foreslås det, at dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som i øvrigt må antages at være af betydning for sagens oplysning, vil kunne beslaglægges, hvis det skønnes nødvendigt i forbindelse med modtagelsen af en udlænding, der overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a.

Ordningen indebærer, at Hjemrejsestyrelsen og politiet får kompetence til at beslaglægge dokumenter og genstande over for en udlænding i det omfang, den pågældende hører under Hjemrejsestyrelsens kompetence.

Det foreslås endvidere, at Hjemrejsestyrelsen og politiet tildeles kompetence til på vegne af Udlændingestyrelsen at beslaglægge aktiver, der kan anvendes til dækning af udgifter til en udlændings og dennes families underhold m.v. Det foreslås endvidere, at reglerne i retsplejelovens bestemmelser i §§ 509-516 om udlæg i aktiver tilsvarende vil finde anvendelse ved beslaglæggelse af aktiver, dog således at aktiver til en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke omfattes.

I den forbindelse vil den foreliggende retspraksis vedrørende retsplejelovens § 515, stk. 1, være retningsgivende for, om en genstand med en særlig personlig betydning bør beslaglægges.

I overensstemmelse med bemærkningerne til retsplejelovens

§ 515, jf. Justitsministeriets betænkning nr. 634 af 19. januar 1971 om udlæg og udpantning, side 89, vil f.eks. familieportrætter, forlovelsesringe og vielsesringe kunne have en sådan personlig værdi, at de ikke vil kunne beslaglægges. Det forudsættes, at genstande med en særlig personlig betydning alene kan beslaglægges, hvis genstandene har en sådan værdi, at det ikke findes rimeligt at undtage dem fra anvendelse til dækning af udgifter til en udlændings eller dennes families underhold. Hjælpebidler, som er nødvendige på grund af legemlige mangler eller sygdom, vil ikke kunne beslaglægges uanset hjælpebidlets værdi.

Som følge af den ovenfor nævnte foreslåede udvidelse af hjemrejselovens anvendelsesområde, vil Hjemrejsestyrelsens og politiets kompetence til at beslaglægge dokumenter og genstande ligeledes omfatte udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, i det omfang, de pågældende hører under Hjemrejsestyrelsens kompetence.

Den foreslåede ordning vil således indebære, at Hjemrejsestyrelsen, eventuelt med politiets bistand, eksempelvis vil få kompetence til at visitere og ransage bagage tilhørende en udlænding, som omfattes af hjemrejselovens anvendelsesområde, med henblik på at sikre dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for identitetsfastlæggelsen eller sagens oplysning, samt aktiver til dækning af Udlændingestyrelsens udgifter til den pågældendes eller dennes families underhold m.v.

Bestemmelsen vil svare til udlændingelovens regler om beslaglæggelse af dokumenter og genstande. Lovforslaget vil således indebære, at politiet med henblik på at kontrollere, om en udlænding har aktiver, der kan anvendes til dækning af de nævnte udgifter, vil få mulighed for at anvende tvangsindgreb omfattet af retsplejelovens kapitel 72-74, herunder beslaglæggelse uden samtykke.

Politiet vil efter de gældende regler kunne foretage visitation af en udlændings tøj og ransagning af den pågældendes bagage ved undersøgelsen af, om udlændingen er i besiddelse af dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå den pågældendes identitet eller tilknytning til andre lande. Det forudsættes, at politiet, når det skal kontrolleres, om en udlænding har tilstrækkelige midler til at dække udgifterne til sit og sin families underhold m.v., fremover vil anvende de samme redskaber i form af visitation og ransagning, som politiet allerede anvender i relation til beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9. Sådanne indgreb vil skulle foretages i overensstemmelse med retsplejelovens regler, hvilket bl.a. indebærer, at ransagning og eventuel efterfølgende beslaglæggelse som udgangspunkt alene vil kunne foretages på baggrund af en retskendelse, medmindre den pågældende meddeler samtykke til indgrebet, jf. retsplejelovens § 806, stk. 2. I praksis vil der ofte være behov for, at indgrebene foretages uden indhentelse af en forudgående retskendelse, idet indgrebets øjemed forspildes, hvis en retskendelse afventes. I disse tilfælde vil politiet,

hvis udlændingen anmoder herom, inden for 24 timer skulle forelægge sagen for retten til efterfølgende godkendelse og opretholdelse.

Politiet vil efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen bistå ved indhentelse af retskendelse til beslaglæggelse, og politiet vil effektuere tvangsindgrebet.

2.5. Afgørelseskompetence i sager om beslaglæggelse, optagelse af sager til forhør i retten og bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse

2.5.1. Gældende ret

2.5.1.1. Afgørelseskompetence i sager om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver

Det følger af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, at en udlænding, der opholder sig her i landet og har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, som udgangspunkt får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 42 a, stk. 2, at en udlænding uden ret til lovligt ophold, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, eller § 43, stk. 1, som udgangspunkt får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen.

Udlændingestyrelsen kan dog ifølge udlændingelovens § 42 a, stk. 4, pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil.

Det følger bl.a. af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 40, stk. 5, at en udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

På den baggrund følger det af udlændingelovens § 40, stk. 9, 1. pkt., at dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i beva-

ring, hvis det skønnes nødvendigt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40, stk. 9, 2. og 3. pkt., at aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, endvidere kan tages i bevaring, og at reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 i den forbindelse finder anvendelse. Endelig fremgår det af bestemmelsens 4. pkt., at retsplejelovens kapitel 72-74 finder anvendelse ved beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver.

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 1, at afgørelser efter udlændingeloven træffes af Udlændingestyrelsen med de undtagelser, som fremgår af bestemmelsens stk. 2-5 og 11, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26-27 og 37-39, §§ 46 a-49, §§ 50-50 b, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt.

Bestemmelsen fastslår således, at udgangspunktet efter loven er, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i 1. instans. Alene i de i bestemmelsen nærmere opregnede tilfælde træffes der afgørelse af en anden myndighed.

Udlændingelovens § 48 indeholder bl.a. bestemmelser om, hvilke afgørelser i 1. instans som træffes af politidirektøren.

Det følger af udlændingelovens § 48, stk. 3, 1. pkt., at afgørelser efter udlændingelovens § 40, stk. 9, træffes af vedkommende politidirektør. Det fremgår yderligere af § 48, stk. 3, 2. pkt., at afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 9, endvidere kan træffes af Udlændingestyrelsen.

Bestemmelsen indebærer således, at både politiet og Udlændingestyrelsen har kompetence til at træffe afgørelse om beslaglæggelse i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9, jf. § 48, stk. 3.

Det følger af udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt., at en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

2.5.1.2. Afgørelseskompetence i sager om optagelse af sager til forhør i retten og bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse

Det fremgår af udlændingelovens § 40, stk. 8 (tidligere § 40, stk. 9), at der til oplysning i sager, der henhører under udlændingeloven, kan optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 40, stk. 8, har eksisteret i udlændingelovens § 40 under forskellige stykker siden udlændingeloven af 8. juni 1983.

Det fremgår af udlændingelovens § 40, stk. 10, 1. pkt., at en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 bortfalder, såfremt en udlænding udebliver uden anmeldt lovligt forfald efter at være tilsagt personligt til at møde hos

Udlændingestyrelsen. Det fremgår af bestemmelsens 2. pkt., at tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Det fremgår endelig af bestemmelsens 3. pkt., at Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde kan beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Udlændingelovens § 40, stk. 10 (oprindeligt § 40, stk. 6), blev indsat i udlændingeloven ved lov nr. 33 af 18. januar 1995 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og lov om social bistand. Det fremgik af bestemmelsen, at en udlændings ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 bortfaldt, hvis udlændingen udeblev uden anmeldt lovligt forfald efter at have været tilsagt personligt til at møde hos Direktoratet for Udlændinge (Udlændingestyrelsen) eller politiet. Det fremgik endvidere af bestemmelsen, at tilsigelsen skulle indeholde oplysninger om virkningerne af udeblivelse, og at Direktoratet for Udlændinge i særlige tilfælde kunne beslutte, at en ansøgning ikke skulle anses for at være bortfaldet.

Det følger af bemærkningerne til den dagældende § 40, stk. 6, i udlændingeloven, jf. Folketingstidende 1994-95, tillæg A, L 85 som fremsat, pkt. 4.5, at udlændinge, som har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asylansøgere), i forbindelse med asylsagens behandling indkaldes til bl.a. udfyldelse af asylansøgningsskema hos politiet, samtale hos Direktoratet for Udlændinge om asylgrundlaget samt afhøringer herom hos politiet.

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 1, at afgørelser efter udlændingeloven træffes af Udlændingestyrelsen med de undtagelser, som fremgår af bestemmelsens stk. 2-5 og 11, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26-27 og 37-39, §§ 46 a-49, §§ 50-50 b, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt.

Bestemmelsen fastslår således, at udgangspunktet efter loven er, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelser i 1. instans. Alene i de i bestemmelsen nærmere opregnede tilfælde træffes der afgørelse af en anden myndighed.

Ved indsættelsen af § 40, stk. 10 (oprindeligt § 40, stk. 6), i udlændingeloven blev der ikke indsat særskilte kompetencebestemmelser i udlændingeloven vedrørende bestemmelsen, og kompetencen til at træffe afgørelse om bortfald af en asylansøgning ved udeblivelse tilfaldt således Direktoratet for Udlændinge (Udlændingestyrelsen) efter den også dagældende § 46, stk. 1.

Udlændingelovens § 48 indeholder bestemmelser om bl.a., hvilke afgørelser i 1. instans som træffes af politidirektøren. Politidirektøren havde oprindeligt efter bestemmelsen kompetence til at træffe afgørelse efter § 40, stk. 8 (tidligere § 40, stk. 9).

Ved kongelig resolution af 10. september 2019, jf. bekendtgørelse nr. 946 af 12. september 2019 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, blev ressortansvaret

for en række sagsområder bl.a. omfordelt mellem justitsministeren og udlændinge- og integrationsministeren.

Det blev herved bl.a. fastsat, at ressortansvaret for registrering af asylansøgere, forkyndelse, oplysning og afklaring af afgjorte asyl- og opholdssager, udlændinges frivillige udrejse samt behandling af sager, der ikke indebærer anvendelse af tvang eller magtanvendelse, efter udlændingeloven, skulle overføres fra justitsministeren til udlændinge- og integrationsministeren.

Som følge af ressortoverdragelsen blev bl.a. udlændingelovens § 40, stk. 10 (som på daværende tidspunkt var § 40, stk. 11) ændret, således at henvisningen til, at en udlænding kunne tilsiges til at give møde hos politiet, udgik af bestemmelsen. På baggrund af en konsekvensændring blev udlændingelovens dagældende § 40, stk. 9, om optagelse af sager til forhør i retten, samtidig til § 40, stk. 8.

Som følge af ressortoverdragelsen blev udlændingelovens § 48 endvidere nyaffattet, bl.a. således, at afgørelser efter § 40, stk. 9 (beslaglæggelse) og 10 (bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse), træffes af vedkommende politidirektør, jf. § 48, stk. 3, 1. pkt. Der blev ikke samtidig indsat en særskilt kompetencebestemmelse i udlændingeloven vedrørende afgørelser efter § 40, stk. 8 (optagelse af sager til forhør i retten), hvorfor kompetencen til at træffe afgørelse efter bestemmelsen således tilfaldt Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Det skal dog bemærkes, at det imidlertid fremgår af bemærkningerne til bestemmelserne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, s. 230 f., at Rigspolitichefen eller politidirektøren efter den dagældende § 48, stk. 1, 2. pkt., bl.a. havde kompetence til at træffe afgørelse om optagelse af sager til forhør i retten i medfør af den dagældende § 40, stk. 9 (nugældende § 40, stk. 8), og om beslaglæggelse efter den dagældende § 40, stk. 10 (nugældende § 40, stk. 9).

Det fremgår yderligere af bemærkningerne til bestemmelsen, at kompetencen til at træffe afgørelse om at optage sager til forhør i retten og at tage genstande til brug for sagen i bevaring i medfør af henholdsvis udlændingelovens § 40, stk. 9 (optagelse af sager til forhør i retten) og 10 (beslaglæggelse), fortsat skulle tilfalde vedkommende politidirektør, og at der ved nyaffattelsen ikke tilsigtedes en ændring af dette.

Uanset bemærkningerne til bestemmelsen har Udlændingestyrelsen siden nyaffattelsen af § 48 haft kompetencen til at træffe afgørelse om optagelse af sager til forhør i retten i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8, jf. den generelle kompetencebestemmelse i § 46, stk. 1, ligesom politidirektøren har haft kompetencen til at træffe afgørelse om bortfald af en asylansøgning i tilfælde af udeblivelse i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, jf. § 48, stk. 3, 1. pkt.

2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Som følge af kompetencefordelingen, som er beskrevet under pkt. 2.5.1, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det bl.a. var hensigten med lovforslag L 203 at tildele vedkommende politidirektør kompetence til at træffe afgørelse i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8 (optagelse af sager til forhør i retten) og stk. 9 (beslaglæggelse), men at vedkommende politidirektør blev tildelt kompetence til at træffe afgørelse i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9 (beslaglæggelse) og samtidig utilsigtet blev tildelt kompetence til at træffe afgørelse i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10 (bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse).

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at kompetencen bør tilbageføres til hhv. politidirektøren og Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med hensynene bag ressortomlægningen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt, at kompetencen til at træffe afgørelse om optagelse af sager til forhør i retten i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8, tildeles politidirektøren. Ministeriet finder det endvidere hensigtsmæssigt, at kompetencen til at træffe afgørelse i sager om bortfald af asylansøgninger efter udlændingelovens § 40, stk. 10, alene tilkommer Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1, og at vedkommende politidirektørs kompetence til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 40, stk. 10, således udgår af udlændingelovens § 48, stk. 3, 1. pkt.

Der tilsigtes ingen ændring af gældende ret for så vidt angår Udlændingestyrelsens og politidirektørens kompetence til at træffe afgørelse om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at vedkommende politidirektør tildeles kompetence til at træffe afgørelse om optagelse af sager til forhør i retten efter udlændingelovens § 40, stk. 8.

Forslaget vil indebære, at vedkommende politidirektør vil være kompetent til at træffe afgørelse om optagelse af sager til forhør i retten i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8, jf. den foreslåede ændring af § 48, stk. 3, 1. pkt.

Det foreslås endvidere, at vedkommende politidirektørs kompetence til at træffe afgørelse i sager om bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse efter udlændingelovens § 40, stk. 10, jf. den foreslåede ændring af § 48, stk. 3, 1. pkt., udgår.

Forslaget vil indebære, at alene Udlændingestyrelsen vil være kompetent til at træffe afgørelse om bortfald af en asylansøgning i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, jf. § 46, stk. 1.

2.6. Prøvelse af sager om optagelse til forhør i retten og beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver

2.6.1. Gældende ret

2.6.1.1. Udlændingenævnets generelle kompetenceområde

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven og lov om kommunale og regionale valg (Oprettelse af Udlændingenævnet samt valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg m.v.) blev Udlændingenævnet oprettet.

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan. Nævnet har siden lovens ikrafttræden den 1. januar 2013 virket som klagenævn i langt størstedelen af de sager, som bliver truffet på det udlændingeretlige område, herunder Udlændingestyrelsens afgørelser om familiesammenføring, tidsubegrænset opholdstilladelse og administrativ ud- og afvisning, Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om bl.a. opholdstilladelse på baggrund af studie eller beskæftigelse, politiets afgørelser om bl.a. afvisning af indrejse ved grænsen til Danmark samt Hjemrejsestyrelsens afgørelser om bl.a. meldepligt.

Udlændingelovens § 46 a og hjemrejselovens § 22 udgør i denne sammenhæng den retlige ramme for Udlændingenævnets kompetence.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter udlændingeloven kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 6 og 8 og § 53 a.

Det er endvidere fastsat i bestemmelsens stk. 2, at Udlændingenævnet bl.a. også behandler klager over politiets afgørelser efter udlændingelovens § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 1-3 og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 43, stk. 2, og § 48, stk. 4.

Det fremgår endvidere af hjemrejselovens § 22, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter hjemrejseloven kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 8.

Klage til Udlændingenævnet over de afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 46 a, stk. 1 og 2, samt de afgørelser, der er nævnt i hjemrejselovens § 22, stk. 1, skal som udgangspunkt være indgivet til Udlændingenævnet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. henholdsvis udlændingelovens § 46 a, stk. 3, og hjemrejselovens § 22, stk. 2.

2.6.1.2. Prøvelse af sager om optagelse af sager til forhør i retten efter udlændingeloven

Det fremgår af udlændingelovens § 40, stk. 8, at der til oplysning i sager, der henhører under udlændingeloven, kan optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 40, stk. 8, har eksiste-

ret i udlændingelovens § 40 under forskellige stykker siden udlændingeloven af 8. juni 1983.

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 1, at afgørelser efter udlændingeloven træffes af Udlændingestyrelsen med de undtagelser, som fremgår af bestemmelsens stk. 2-5 og 11, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26-27 og 37-39, §§ 46 a-49, §§ 50-50 b, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt.

Bestemmelsen fastslår således, at udgangspunktet efter loven er, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelser i 1. instans. Alene i de i bestemmelsen nærmere opregnede tilfælde træffes der afgørelse af en anden myndighed.

Det fremgår af udlændingelovens § 48, stk. 3, 1. pkt., at afgørelser efter § 40, stk. 9 og 10, træffes af vedkommende politidirektør.

Udlændingestyrelsen har således kompetence til at træffe afgørelse om optagelse af sager til forhør i retten i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter udlændingeloven kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 6 og 8 og § 53 a.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, nr. 3, at Udlændingenævnet kan behandle klager over politiets afgørelser efter § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 1-3 og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 43, stk. 2, og § 48, stk. 4.

Det fremgår af udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt., at afgørelser om beslaglæggelse, jf. § 40, stk. 9, og bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse, jf. § 40, stk. 10, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 48, stk. 3, at politidirektørens afgørelser i sager om optagelse af forhør i retten og afgørelser om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver kan indbringes for udlændinge- og integrationsministeren, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 233 f.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger om afgørelseskompetencen efter udlændingelovens § 40, stk. 8, samt baggrunden herfor.

2.6.1.3. Prøvelse af sager om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver efter udlændingeloven

Som udgangspunkt får udlændinge omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen. Dette gælder dog bl.a. ikke, hvis udlændingen selv har tilstrækkelige midler hertil.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 40, stk. 5, at en udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

I tilknytning hertil følger det af udlændingelovens § 40, stk. 9, 2. pkt., at aktiver, herunder rede penge og værdigendstande, der kan anvendes til dækning af de i udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, kan tages i bevaring. I den forbindelse finder retsplejelovens kapitel 72-74 om henholdsvis legemsindgreb, ransagning og beslaglæggelse anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Henvisningen til retsplejelovens kapitel 74 medfører, at beslaglæggelse skal ske ved retskendelse, såfremt der ikke meddeles samtykke til indgrebet, jf. retsplejelovens § 806, stk. 2. Hvis øjemedet forspildes ved at afvente en retskendelse, kan indgrebet foretages uden forudgående retskendelse. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, jf. § 806, stk. 4, 1. og 2. pkt. Hvis der meddeles skriftligt samtykke, kan afgørelsen træffes af politiet eller Udlændingestyrelsen, jf. § 806, stk. 11.

Det fremgår bl.a. af udlændingelovens § 48, stk. 3, 1. pkt., at afgørelser efter § 40, stk. 9, træffes af vedkommende politidirektør. Det fremgår yderligere af § 48, stk. 3, 2. pkt., at afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 9, endvidere kan træffes af Udlændingestyrelsen. Det fremgår endelig af bestemmelsens 3. pkt., at afgørelser efter § 40, stk. 9, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Bestemmelsen indebærer således, at Udlændingestyrelsens og politiets afgørelser i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9, kan påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren, men at der samtidig kan ske legalitetsprøvelse af indgrebet ved domstolene, idet retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse.

Denne mulighed for, at en afgørelse efter udlændingelovens § 40, stk. 9, enten kan påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren og indbringes for domstolene, er i øvrigt forudsat i forarbejderne til hjemrejselovens § 18, stk. 1, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 232 f.

2.6.1.4. Prøvelse af sager om beslaglæggelse af dokumenter og genstande efter hjemrejseloven

Der er efter de gældende regler i hjemrejseloven ikke hjemmel til at iværksætte tvangsindgreb, herunder visitation og ransagning, over for udlændinge omfattet af Hjemrejsesty-

relsens kompetence med henblik på at sikre aktiver, navnlig penge eller værdigenstande, til dækning af udgifterne til de pågældendes underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4, 1. pkt. Der er heller ikke efter de gældende regler adgang til at beslaglægge eventuelle aktiver med henblik på fremadrettet dækning af udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser m.v.

Det fremgår imidlertid af hjemrejselovens § 18, stk. 1, 1. pkt., at dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som i øvrigt må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes nødvendigt med henblik på udsendelse af en udlænding.

Det fremgår af hjemrejselovens § 18, stk. 2, at retsplejelovens kapitel 72-74 om henholdsvis legemsindgreb, ransagning og beslaglæggelse finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Henvisningen til retsplejelovens kapitel 74 medfører, at beslaglæggelse som udgangspunkt skal ske ved retskendelse, såfremt der ikke meddeles samtykke til indgrebet, jf. retsplejelovens § 806, stk. 2. Hvis øjemedet forspildes ved at afvente en retskendelse, kan indgrebet foretages uden forudgående retskendelse. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, jf. § 806, stk. 4, 1. og 2. pkt. Hvis der meddeles skriftligt samtykke, kan afgørelsen træffes af politiet eller Hjemrejsestyrelsen, jf. § 806, stk. 11.

Ønskes en genstand eller et dokument beslaglagt og ransaget i forbindelse hermed, idet det må antages at være af betydning for sagens oplysning, skal dette derfor som udgangspunkt ske med udlændingens samtykke. Hvis samtykke ikke kan opnås, skal ransagning og beslaglæggelse ske efter retskendelse, medmindre øjemedet forspildes ved at afvente en sådan kendelse.

Politiet bistår efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen ved indhentelse af retskendelse til beslaglæggelse. Politiet effektuerer endvidere tvangsindgrebet. Hjemrejsestyrelsen kan være til stede ved udførelsen af indgrebet, og politiet overgiver eventuelle beslaglagte genstande og dokumenter til Hjemrejsestyrelsens eller Udlændingestyrelsens videre foranstaltning.

Dokumenter og genstande, der er beslaglagt i medfør af bestemmelsen, skal tilbageleveres til udlændingen, når det ikke længere skønnes fornødent at opbevare disse.

Det fremgår af hjemrejselovens § 21, stk. 1, at afgørelser efter denne lov i udgangspunktet træffes af Hjemrejsestyrelsen. Det fremgår imidlertid af hjemrejselovens § 21, stk.

6, at afgørelser om beslaglæggelse af genstande efter § 18 træffes af vedkommende politidirektør.

Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 91 f., at afgørelser, hvor der er behov for at anvende magt og tvangsindgreb, fortsat vil skulle træffes af politiet, idet disse afgørelser beror på en politifaglig vurdering, hvor politiet er i besiddelse af en betydelig sagkundskab. Det fremgår endvidere, at politiets afgørelser efter hjemrejselovens § 18 vil undergå legalitetsprøvelse ved domstolene.

Det fremgår samtidig af hjemrejselovens § 22, stk. 7, at politidirektørens afgørelse efter § 18 kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 185, at dette svarer til, hvad der gælder i forhold til klagemulighederne efter udlændingelovens § 40, stk. 9, og at det i øvrigt ved hjemrejselovens tilblivelse har været formålet, at retstilstanden for klageadgang ved beslaglæggelse efter hjemrejselovens og udlændingelovens bestemmelser bør være den samme.

Hjemrejsestyrelsen eller politiet træffer således afgørelse om at beslaglægge dokumenter og genstande i medfør af hjemrejselovens § 18, såfremt udlændingen samtykker hertil.

Politiet træffer selvstændigt, eller efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen, afgørelse om beslaglæggelse efter hjemrejselovens § 18, såfremt udlændingen ikke samtykker til indgrebet.

Bestemmelsen indebærer således, at Hjemrejsestyrelsens og vedkommende politidirektørs afgørelser i medfør af hjemrejselovens § 18, kan påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren, men at der samtidig kan ske legalitetsprøvelse af indgrebet ved domstolene, idet retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse.

Denne mulighed for, at en afgørelse efter hjemrejselovens § 18 enten kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren eller indbringes for domstolene, svarer til ordningen om påklage af afgørelser efter udlændingelovens § 40, stk. 9. Der henvises i den forbindelse til beskrivelsen under pkt. 2.6.1.3 ovenfor.

2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

For så vidt angår prøvelse af afgørelser truffet efter udlændingelovens § 40, stk. 8, om optagelse af sager til forhør i retten, indeholder udlændingeloven hverken en særskilt hjemmel om kompetence til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 40, stk. 8, eller regler om, hvilken myndighed der har kompetence til at behandle klager over afgørelser truffet i medfør af bestemmelsen.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at Udlændingestyrelsen har kompetence

til at træffe afgørelse efter bestemmelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1. Der henvises i den forbindelse til pkt. 2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det er på den baggrund ligeledes Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at afgørelser om optagelse af sager til forhør i retten efter § 40, stk. 8, således er omfattet af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, og at Udlændingenævnet dermed har kompetence til at behandle klager over sådanne afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.

Idet kompetencen til at træffe afgørelse om optagelse af sager til forhør i retten efter § 40, stk. 8, foreslås overført fra Udlændingestyrelsen til politidirektøren jf. lovforslagets § 2, nr. 10, i overensstemmelse med hensigten i ressortoverdragelsen om, at afgørelserne skal træffes, hvor den rette faglige kompetence foreligger, finder Udlændinge- og Integrationsministeriet det hensigtsmæssigt, at det fastsættes, at sådanne afgørelser truffet af politidirektøren efter den foreslåede bestemmelse kan påklages til Udlændingenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

For så vidt angår prøvelse af afgørelser truffet af udlændingemyndighederne eller politiet om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver i medfør af henholdsvis udlændingelovens og hjemrejselovens bestemmelser kan sådanne afgørelser efter de relevante bestemmelsers ordlyd påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren samtidig med, at afgørelserne er underlagt legalitetsprøvelse ved domstolene.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det imidlertid uhensigtsmæssigt, at afgørelser om beslaglæggelse truffet efter udlændingelovens og hjemrejselovens bestemmelser både kan påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren og indbringes for domstolene i medfør af retsplejelovens regler.

Det er ministeriets vurdering, at en sådan ordning ikke bidrager til en effektiv og gennemsigtig prøvelse, da det nugældende retsgrundlag efter ministeriets opfattelse ikke i tilstrækkelig grad tydeliggør samspillet mellem den administrative klageadgang til udlændinge- og integrationsministeren og retsplejelovens regler om domstolsprøvelse af afgørelser om beslaglæggelse efter udlændingelovens § 40, stk. 9, og hjemrejselovens § 18.

I praksis ses den administrative klageadgang til udlændinge- og integrationsministeren endvidere anvendt i meget begrænset omfang.

Domstolene behandler derimod i dag et betydeligt antal sager i henhold til retsplejeloven, herunder sager om legemsindgreb, ransagning og beslaglæggelse, ligesom afgørelser om beslaglæggelse efter udlændingelovens og hjemrejselovens bestemmelser allerede i dag kan indbringes for domstolene. Domstolene besidder derfor en betydelig sagkundskab vedrørende behandlingen af sådanne indgrebs legalitet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det således mest hensigtsmæssigt, at den administrative klageadgang til udlændinge- og integrationsministeren afskaffes, således at kompetencen til at behandle legaliteten af udlændingemyndighedernes og politiets afgørelser om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver truffet efter udlændingeloven og hjemrejselovens regler herom, alene tilfalder domstolene.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Ved lovforslaget foreslås det fastsat, at Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over politidirektørens afgørelser om optagelse af sager til forhør i retten efter udlændingelovens § 40, stk. 8.

Forslaget vil indebære, at afgørelser truffet i henhold til udlændingelovens § 40, stk. 8, jf. lovforslaget § 2, nr. 8, vil kunne påklages til Udlændingenævnet.

Som det gælder for de øvrige afgørelser, der i dag påklages til Udlændingenævnet, vil det også gælde for den ovennævnte sagstype, at klagen som udgangspunkt skal være indgivet til Udlændingenævnet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Det forudsættes i den forbindelse, at udlændingen senest ved forkyndelsen af afgørelsen vejledes om klagemuligheden.

Det foreslås endvidere, at den administrative klageadgang i henholdsvis udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt., og hjemrejselovens § 22, stk. 7, til udlændinge- og integrationsministeren i sager, hvor Udlændingestyrelsen, Hjemrejsestyrelsen eller politiet har truffet afgørelse om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver, afskaffes, således at sådanne afgørelser alene kan indbringes for domstolene i medfør af retsplejelovens regler.

Forslaget vil således indebære, at afgørelser om beslaglæggelse truffet i henhold til udlændingelovens § 40, stk. 9, og hjemrejselovens § 18 ikke vil kunne påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren, men alene vil kunne indbringes for domstolene, jf. den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 9, og den foreslåede ændring af hjemrejselovens § 22, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 17.

2.7. Prøvelse af sager om bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse

2.7.1. Gældende ret

2.7.1.1 Klageadgang i sager om bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse

Det fremgår af udlændingelovens § 40, stk. 10, 1. pkt., at udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen, uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Afgørelser efter bestemmelsen træffes af politidirektøren, jf. udlændingelovens § 48, stk. 3, 1. pkt.

Det fremgår endelig af udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt., at afgørelser efter § 40, stk. 10, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger om ministeriets overvejelser om afgørelseskompetencen efter udlændingelovens § 40, stk. 10, samt baggrunden herfor.

2.7.1.2. Flygtningenævnets generelle kompetenceområde

Ved lov nr. 226 af 8. juni 1983 om udlændingeloven blev Flygtningenævnet oprettet.

Flygtningenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan. Nævnet har siden lovens ikrafttræden den 1. oktober 1983 haft til opgave at afgøre en række spørgsmål på det asylretlige område. Flygtningenævnet behandler således klager over afgørelser, som er truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans på det asylretlige område, herunder sager om afslag på asyl samt sager om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af asylretlige opholdstilladelser m.v.

Efter udlændingelovens § 53, stk. 1, består Flygtningenævnet af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Efter udlændingelovens § 53, stk. 6, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15, der angiver visse sagstyper, som behandles af formanden eller en næstformand alene.

Udlændingelovens § 53 a udgør den retlige ramme for Flygtningenævnets kompetence. Bestemmelsen indeholder endvidere regler om klagefrister, herunder brugen af automatisk påklage, i diverse sager, som kan indbringes for nævnet.

Efter udlændingelovens § 56, stk. 1, henviser Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-15.

Sager, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 8-15, behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3.

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8.

2.7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

På baggrund af ovenstående beskrivelse af afgørelses- og prøvelseskompetencen i hhv. pkt. 2.5.2 og 2.7.1 i lovforsla-

gets almindelige bemærkninger er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at udlændinge- og integrationsministerens eksisterende kompetence i udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt., til at behandle klager over afgørelser om bortfald af en asylansøgning ved udeblivelse i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, bør overføres til Flygtningenævnet.

Det er endvidere ministeriets opfattelse, at det i de fleste tilfælde ikke vil være muligt for Udlændingestyrelsen at forkynde en beslutning om, at en asylansøgning er bortfaldet over for udlændingen. Der henvises i den forbindelse til det forhold, at udlændingemyndighederne i et sådant tilfælde typisk ikke vil være bekendt med udlændingens opholdssted, og at det ikke altid vil være muligt at forkynde beslutningen over for en partsrepræsentant i udlændingens sted. Udlændingen vil således først blive bekendt med asylansøgningens bortfald, såfremt udlændingemyndighederne på ny bliver bekendt med udlændingens opholdssted. Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at der for sådanne sagstyper ikke bør fastsættes en frist for indbringelse af sagen for Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet er i dag klageinstans på det asylretlige område. Flygtningenævnet besidder derfor en betydelig sagskundskab vedrørende klagesagsbehandling af diverse asylretlige problemstillinger. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer det således hensigtsmæssigt, at kompetencen til at behandle klager i sager om bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse efter udlændingelovens § 40, stk. 10, overføres fra udlændinge- og integrationsministeren til Flygtningenævnet.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at kompetencen til at behandle klager i sager om bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse i udlændingelovens § 40, stk. 10, jf. § 48, stk. 3, 3. pkt., overføres fra udlændinge- og integrationsministeren til Flygtningenævnet.

Forslaget vil indebære, at afgørelser om bortfald af asylansøgninger i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, vil kunne påklages til Flygtningenævnet, jf. den foreslåede ændring af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 13.

Det foreslås, at der ikke fastsættes en frist for indbringelse af klager til Flygtningenævnet over afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10.

Den foreslåede ordning vil således medføre, at der kan indgives en klage til Flygtningenævnet over afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, uanset hvornår den pågældende udlænding er blevet bekendt med asylansøgningens bortfald. Det foreslås hertil, at en sådan klage ikke skal kunne tillægges opsættende virkning, medmindre Flygtningenævnet i det konkrete tilfælde træffer beslutning herom.

Som det allerede gælder for en stor mængde af de afgørel-

ser, der i dag påklages til Flygtningenævnet, vil det også gælde for de sagstyper, der foreslås overført fra udlændinge- og integrationsministeren til Flygtningenævnet, at klagesagen som udgangspunkt skal behandles af nævnets formand eller en næstformand på skriftligt grundlag. Formanden eller næstformanden kan dog i helt særlige tilfælde, hvor sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, henvise sagen til skriftlig eller mundtlig behandling i nævnet.

3. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

3.1 Intensiveringen af meldepligten

Det følger af EMRK artikel 8, stk. 1, at enhver har ret til respekt for sit privat- og familieliv. Det følger endvidere af EMRK artikel 8, stk. 2, at ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af retten til respekt for privat- og familielivet, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Den foreslåede ordning om en daglig meldepligt for alle udlændinge uden lovligt ophold, der pålægges kontrolforpligtelser efter hjemrejseloven, vil kunne udgøre et indgreb i retten til respekt for familie- og privatliv, som er beskyttet af EMRK artikel 8.

Formålet med intensiveringen af meldepligten er at sikre, at myndighederne løbende har kendskab til, hvor udlændingen opholder sig, således at der kan ske udsendelse, så snart muligheden herfor opstår. Der er bl.a. tale om kriminelle udlændinge og udlændinge, som er til fare for statens sikkerhed, og som er udelukket fra beskyttelse.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den foreslåede ordning ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

En intensivering af meldepligten har til formål at understøtte, at myndighederne i endnu højere grad har et aktuelt og løbende kendskab til udlændingens opholdssted, hvis muligheden for udsendelse skulle opstå, og at det er vanskeligt at pege på mindre indgribende foranstaltninger.

Der kan i den forbindelse henvises til vurderingen af meldepligten i forslag til lov om hjemrejse for udlændinge uden lovligt ophold (hjemrejseloven), afsnit 4.1.1, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 101-103.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den foreslåede ordning kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 8.

3.2. Konfiskation af det motordrevne køretøj

Den foreslåede ordning, hvor der skal ske konfiskation af et motordrevet køretøj, hvis ejeren har gjort sig skyldig i

overtrædelse af det foreslåede føreforbud, jf. lovforslagets § 1, vil som udgangspunkt udgøre et indgreb i artikel 1 i første tillægsprotokol (TP 1) til EMRK.

Efter EMRK TP 1 artikel 1, har enhver fysisk eller juridisk person ret til respekt for sin ejendom. Ingen må berøves sin ejendom undtagen i samfundets interesse og i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat ved lov og følger af folkerettens almindelige principper.

EMRK TP 1 artikel 1 begrænser imidlertid ikke på nogen måde statens ret til at håndhæve sådanne love, som den anser for nødvendige for at overvåge, at ejendomsretten udøves i overensstemmelse med almenhedens interesse, eller for at sikre betaling af skatter, andre afgifter og bøder, jf. EMRK TP 1 artikel 1, stk. 2.

Den foreslåede ordning indebærer, at der skal ske konfiskation af et motordrevet køretøj, hvis ejeren har gjort sig skyldig i overtrædelse af det foreslåede føreforbud. Konfiskation vil skulle ske, uanset at det ikke er det konkrete køretøj, der er anvendt ved overtrædelsen. Det svarer til de tilsvarende regler om konfiskation i færdselslovens § 133 a, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3-11, jf. stk. 12. Den foreslåede ordning indebærer imidlertid, at der vil skulle ske obligatorisk konfiskation allerede første gang, ejeren af køretøjet gør sig skyldig i overtrædelse af føreforbuddet.

Ved den foreslåede ordning skabes der hjemmel til at fortage konfiskation af motordrevne køretøjer. Om adgangen hertil og praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol kan der henvises til Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 127 som fremsat, side 26-27.

Den foreslåede ordning i lovforslagets § 1, har til formål at forhindre udlændingen i at overtræde føreforbuddet igen og således forebygge yderligere tilfælde af kriminalitet. Ordningen har ligeledes til formål at motivere den pågældende til at samarbejde med myndighederne om sin udrejse. De foreslåede konfiskationsbetingelser har til formål at sikre, at føreforbuddet bliver overholdt, hvorved uro og forbrydelser forebygges, hvilket øger den offentlige tryghed. Det er derfor vurderingen, at de foreslåede konfiskationsregler varetager en anerkendelsesværdig samfundsinteresse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at den foreslåede ordning ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Obligatorisk konfiskation af køretøjet i førstegangstilfælde må som udgangspunkt anses som en indgribende reaktion. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer imidlertid, at det vil være en proportional og nødvendig reaktion over for de pågældende. Ved overtrædelse af føreforbuddet modarbejder den pågældende udlænding formålet med myndighedernes udsendelsesarbejde ved at færdes rundt i landet og tage del i det danske samfund, selvom vedkommende ikke bør opholde sig i Danmark. Det vurderes at være nødvendigt at sætte konsekvent ind over for dette. Der er ligeledes lagt vægt på, at konfiskation vurderes at være en egnet og

nødvendig foranstaltning for at forhindre den pågældende i overtræde føreforbuddet igen.

Det foreslåede føreforbud vil gælde så længe, den pågældende befinder sig i Danmark og er omfattet af den foreslåede § 13 a i hjemrejseloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 9. Henset til at den pågældende ikke lovligt kan føre et køretøj i denne periode, vurderes det proportionalt, at der ved førstegangsovertrædelse af det foreslåede føreforbud skal ske konfiskation af det pågældende motordrevne køretøj, desuagtet at den pågældende derved mister det civile ejerskab over det pågældende motordrevne køretøj. Det er indgået som et moment i vurderingen, at der ikke er nogen udsigt til, at den pågældende på ny vil kunne erhverve førerret, og derfor lovligt må føre motordrevet køretøj, så længe de opholder i Danmark.

Behovet for at forhindre udlændingen i at overtræde føreforbuddet igen, herunder ved at der skal ske konfiskation ved overtrædelse af føreforbuddet, overfører hensynet til, at en udlænding, som har overtrådt føreforbuddet, skal kunne bevare ejerskabet over et motordrevet køretøj, som den pågældende ikke lovligt må føre, indebærer, at der efter Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering foreligger en rimelig balance mellem almenhedens interesse og hensynet til ejeren.

Lovforslaget respekterer ligeledes ejerens processuelle rettigheder. Det er herefter en betingelse, at ejeren skal have adgang til at gøre indsigelse mod konfiskation og fremlægge sine synspunkter i en kontradiktorisk proces, der respekterer princippet om parternes ligestilling. Denne betingelse er opfyldt, idet afgørelse om beslaglæggelse træffes efter retsplejelovens § 806, stk. 2, jf. stk. 1, af retten ved kendelse. Hvis indgrebets øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, kan politiet træffe beslutning om beslaglæggelse. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal politiet efter retsplejelovens § 806, stk. 4, snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes. Retten prøver i den forbindelse, om betingelserne for beslaglæggelse er opfyldt, samt om *periculum in mora*-situationen har foreligget.

Inden retten træffer afgørelse herom, skal der være givet den, mod hvem indgrebet retter sig, adgang til at udtale sig, og retsplejelovens § 748, stk. 5 og 6, om rettens mulighed for under visse betingelser at udelukke sigtede fra et retsmøde, finder tilsvarende anvendelse, jf. retsplejelovens § 806, stk. 8.

Tabel 1: Overblik over økonomi for intensivering af meldepligt

Mio. kr. (2026-pl)	2026	2027	2028	2029
§ 11.23.01. Politiet og den lokale anklagemyndighed mv.	5,7	5,7	5,7	5,7
§ 11.23.04. Den Cen-				

Politiet iværksætter beslaglæggelsen, jf. retsplejelovens § 807, stk. 1. Foretages beslaglæggelse på grundlag af en retskendelse, skal denne på begæring forevises for den, som indgrebet retter sig imod. Foretages beslaglæggelsen efter reglen i § 806, stk. 4, skal politiet vejlede den pågældende om adgangen til at få spørgsmålet indbragt for retten.

Indtil sagens afgørelse kan den mistænkte eller en anden med interesse heri over for retten fremsætte en hel eller delvis begæring om ophævelse af en beslaglæggelse, jf. retsplejelovens § 807 c. Den, der fremsætter anmodning om ophævelse af en beslaglæggelse, skal have adgang til at udtale sig, inden retten træffer kendelse om, hvorvidt afgørelsen om beslaglæggelse skal ophæves.

På denne baggrund varetager den foreslåede ordning om konfiskation hensynet til den aktive ejers processuelle rettigheder.

Henset til det anførte og til den vide skønsmargin, som konventionsstaterne er tillagt for så vidt angår indgreb i ejendomsretten efter EMRK TP 1 artikel 1, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at forslaget kan gennemføres inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslagets element om mere intensiv kontrol med visse udlændinge uden lovligt ophold forventes at medføre merudgifter i staten, som følge af en stigning i antallet af vare-tægtsfængslinger og antallet af sager i straffesagskæden.

Forslaget forventes skønsmæssigt at medføre merudgifter på 4,4 mio. kr. årligt i 2026 og frem i Hjemrejsestyrelsen. Udgifterne vedrører en forventet stigning i antallet af overtrædelser af meldepligten, som Hjemrejsestyrelsen skal dokumentere og politianmelde.

Endvidere forventes forslaget skønsmæssigt at medføre merudgifter på 17,9 mio. kr. årligt fra 2026 og frem på Justitsministeriets område til håndtering merudgifter for politiet, anklagemyndigheden, domstolene og kriminalforsorgen, jf. tabel 1.

Udgifterne på i alt 22,3 mio. kr. årligt i 2026 og frem finansieres af den afsatte reserve til intensivering af meldepligt på § 14. Udlændinge- Integrationsministeriet, der fremgår af regeringens forslag til finanslov for 2026.

trale Anklagemyndighed	0,5	0,5	0,5	0,5
§ 11.31.01. Kriminalforsorgen	9,6	9,6	9,6	9,6
§ 11.41.02. Retterne	2,1	2,1	2,1	2,1
§ 14.41.01. Hjemrejsestyrelsen	4,4	4,4	4,4	4,4
I alt	22,3	22,3	22,3	22,3

De økonomiske konsekvenser i 2026 og frem indarbejdes på finansloven for 2026.

Lovforslagets element om føreforbud og konfiskation af motorkøretøjer for overtrædelse af føreforbuddet i lovforslagets § 1, nr. 9 og 14, forventes at medføre implementeringskonsekvenser i Hjemrejsestyrelsen på 0,2 mio. kr. i 2026 og løbende udgifter på 0,1 mio. kr. årligt i 2026 og frem. Udgifterne afholdes inden for Udlændinge- og Integrationsministeriets eksisterende rammer.

Det foreslåede føreforbud og konfiskation af motorkøretøjer forventes endvidere at medføre udgifter for politiet på 0,4 mio. kr. årligt fra 2026 og frem og for anklagemyndigheden på 0,4 mio. kr. årligt fra 2026 og frem. Udgifterne hertil afholdes indenfor politiets og anklagemyndighedens eksisterende rammer.

Den foreslåede udvidelse af knivloven i lovforslagets § 3, nr. 1 og 2, om udvidelse af knivloven forventes at medføre merudgifter for anklagemyndigheden på 0,1 mio. kr. årligt fra 2026 og frem. Udgifterne hertil afholdes indenfor anklagemyndighedens eksisterende rammer.

Lovforslagets element om udvidelse af Hjemrejsestyrelsens kompetence i sager om udlændinge, der overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser.

Lovforslagets element om ændring af politiets afgørelseskompetence i medfør af udlændingelovens § 48, stk. 3, 1. pkt., samt den foreslåede afskaffelse af den administrative klageadgang til udlændinge- og integrationsministeren i sager, hvor Udlændigestyrelsen, Hjemrejsestyrelsen eller politiet har truffet afgørelse efter udlændingelovens § 40, stk. 9, og hjemrejselovens § 18, således at sådanne afgørelser alene kan indbringes for domstolene, vurderes at medføre merudgifter for politiet, anklagemyndigheden og domstolene, som ikke kan opgøres nærmere. Udgifterne hertil afholdes inden for Justitsministeriets eksisterende økonomiske rammer.

Lovforslagets element om overførsel af kompetencen til at behandle klager over Udlændigestyrelsens afgørelser om bortfald af en asylansøgning ved udeblivelse truffet i medfør

af udlændingelovens § 40, stk. 10, fra udlændinge- og integrationsministeren til Flygtningenævnet, vurderes endvidere at medføre meget begrænsede økonomiske konsekvenser, som kan håndteres inden for Udlændinge- og Integrationsministeriets eksisterende rammer.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ingen økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

De foreslåede ændringer af hjemrejseloven vedrørende beslaglæggelse forventes at have administrative konsekvenser for borgerne, idet flere udlændinge fremover kan få beslaglagt deres dokumenter, genstande og aktiver.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens og hjemrejselovens kompetence- og klagerregler vil medføre administrative konsekvenser for borgerne, idet klageadgangen i visse sager ændres.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Udkastet til lovforslaget er sendt til offentlig høring i perioden fra den 18. august 2025 til den 15. september 2025 (28 dage) hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Retshjælp,

Advokatrådet (Advokatsamfundet), Amnesty Nu, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, Bevismid-deltilsynet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fælles-udvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksfor-ening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Jæger-forbund, Danmarks Våbenhandlerforening, Dansk Arbejds-giverforening, Dansk Flugtskydningsforbund, Dansk Flygt-ningehjælp, Dansk Land- og Strandjagt, Dansk Militaria Forening, Danske Rederier, Dansk Skytte Union (Skyde-sport Danmark), Dansk Sportsskytte Forbund, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dansk Socialrådgiverfor-ening, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Euro-pavevægelse, Den Danske Helsinki-Komité for Menneske-rettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Den Uafhængi-ge Politiklagemyndighed, Det Kriminalpræventive Råd, Det Nationale Integrationsråd, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspek-tører, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Fængselsforbundet, Færøernes landsstyre, GLS-ANAalakkersuisut (Grønlands landsstyre), HK/Danmark, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Univer-sitetshospital, Indvandrerrådgivningen, Institut for Menne-

skerettigheder, Justitia, Kirkernes Integrationstjeneste, KL – Kommunernes Landsforening, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Retskhjælp, Køben-havns Universitet (Juridisk Fakultet), Københavns Byret, Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen KRIM, Landsorganisa-tion af kvindekrisecentre (LOKK), Mellemfolkeligt Samvir-ke, Odense Retskhjælp, Offerrådgivning i Danmark, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (Tidl. Fredsføn-den), Politiforbundet i Danmark, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Bar-net, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Røde Kors, SOS Racisme, SAVN, SOS Racisme, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Udlændingenævnet, Ungdommens Røde Kors, UNHCR (Regional Representation for Northern Euro-pe), Udlændingestyrelsen, VIVE – Det Nationale Forsk-nings- og Analysecenter for Velfærd, Ældre Sagen, Ægte-skab uden grænser og 3F.

Det bemærkes, at lovforslagets § 2, nr. 1 og 6, der indebærer tekniske rettelser af udlændingeloven, ikke har været sendt i offentlig høring.

10. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslagets element om mere in-tensiv kontrol med visse udlændinge uden lovligt ophold har negative øko-nomiske konsekvenser på 4,4 mio. kr. årligt i 2026 og frem i Hjemrej-sestyrelsen og 17,9 mio. kr. årligt i 2026 og frem på Justitsministeri-ets område. Lovforslagets øvrige ele-menter har begrænsede økonomiske konsekvenser, som håndteres inden for Udlændinge- og Integrationsmini-steriets og Justitsministeriets eksister-ende rammer.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslagets element om føreforbud og konfiskation af motorkøretøjer for overtrædelse af føreforbuddet i lov-forslagets § 1, nr. 9 og 14, forven-tes at medføre implementeringskon-sekvenser i Hjemrejsestyrelsen på 0,2 mio. kr. i 2026.
Økonomiske konsekvenser for er-hvervslivet m.v.	Ingen.	Ingen.

Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	De foreslåede ændringer af hjemrejseloven vedrørende beslaglæggelse forventes at have administrative konsekvenser for borgerne, idet flere udlændinge fremover kan få beslaglagt deres dokumenter, genstande og aktiver. De foreslåede ændringer af udlændingelovens og hjemrejselovens kompetence- og klageregler vil medføre administrative konsekvenser for borgerne, idet klageadgangen i visse sager ændres.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	(Beskriv forholdet til EU-retten/anfør »Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.«)	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af hjemrejselovens § 1, stk. 1, at en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse.

Det foreslås, at i hjemrejselovens § 1, stk. 1, udgår »eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,«.

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til person-

er, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til nr. 2

Hjemrejseloven regulerer forhold, der knytter sig til myndighedernes arbejde med udlændinge, som skal udrejse af landet, og udgør det primære retsgrundlag for Hjemrejsestyrelsens administration af udsendelsesområdet.

Hjemrejsestyrelsen har siden styrelsens oprettelse den 1. august 2020 været den ansvarlige myndighed for udlændinge, der modtages i medfør af Dublinforordningen, herunder udlændinge, som ved overførslen til Danmark har ret til at opholde sig her i landet som asylansøgere. Sådanne udlændinge omfattes efter de gældende regler ikke af hjemrejselovens anvendelsesområde.

Det foreslås derfor, at der indsættes en bestemmelse i hjemrejselovens § 1 b, hvorefter hjemrejseloven tilsvarende vil

finde anvendelse for en udlænding, der overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a i det omfang, udlændingen hører under Hjemrejsestyrelsens kompetence.

Forslaget vil således indebære, at hjemrejseloven vil finde anvendelse for samtlige udlændinge, som Dublinoverføres til Danmark, i det omfang, de pågældende hører under Hjemrejsestyrelsens kompetence. En udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, vil høre under Hjemrejsestyrelsens kompetence, såfremt den pågældende ikke har ret til at opholde sig i Danmark og således har pligt til at udrejse. Dette vil være tilfældet for en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, som ved ankomsten er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om asyl (afvist asylansøger), eller er frafaldet sin asylansøgning. En udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, som ved ankomsten til Danmark har en verserende asylsag og derfor ikke aktuelt er i udsendelsesposition, hører endvidere under Hjemrejsestyrelsens kompetence fra det tidspunkt, den pågældende ankommer til Danmark og frem til det tidspunkt, hvor Hjemrejsestyrelsen overdrager den pågældende til Udlændingestyrelsen med henblik på den videre behandling af asylansøgningen i medfør af udlændingeloven. En sådan udlænding vil på ny omfattes af hjemrejselovens anvendelsesområde, såfremt den pågældende mister sit opholdsgrundlag, eller såfremt den pågældende meddeles en endelig afgørelse om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.1.1 og 2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Der kan gives hjemrejsestøtte efter § 8, stk. 2, nr. 5, til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som har fået sin opholdstilladelse inddraget efter § 8, stk. 1, nr. 1, i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Der kan endvidere gives hjemrejsestøtte efter § 8, stk. 2, nr. 6, til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som har fået opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., og som indgiver ansøgning om hjemrejsestøtte inden udløbet af den midlertidige opholdstilladelse, dog tidligst 2 måneder før tilladelsen efter sit indhold udløber.

Det foreslås, at § 8, stk. 2, nr. 5 og 6, i hjemrejseloven ophæves.

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at opholdstil-

ladelser efter omtalte lov senest udløber den 30. november 2025.

Til nr. 4

Det følger af hjemrejselovens § 8, stk. 4, nr. 7, at der bl.a. ikke kan gives hjemrejsestøtte efter hjemrejselovens § 8, stk. 1, til udlændinge, der er udelukket efter § 4, stk. 1, nr. 1 eller 2, i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Det foreslås, at i § 8, stk. 4, nr. 5, i hjemrejselovens ændres »eller 13,« til: »eller 13, og«, i nr. 6 ændres »§ 21 b, stk. 1, og« til: »§ 21 b, stk. 1.«, og nr. 7 ophæves.

Ændringerne er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., jf. § 28 i samme lov. Efter den 30. november 2025 er det ikke længere muligt at have en opholdstilladelse efter særloven, hvorfor sådanne opholdstilladelser ikke vil kunne forlænges eller inddrages.

Til nr. 5

Det fremgår af hjemrejselovens § 11, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsen eller politiet kan pålægge en udlænding foranstaltninger, når det anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse i forbindelse med iværksættelse af en afgørelse om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. hjemrejselovens § 11, stk. 1, nr. 1-3, der kan pålægges enkeltvis eller i kombination.

Det foreslås, at der i hjemrejselovens § 11, stk. 1, efter »udsendelse« indsættes »samt ved modtagelse af en udlænding, som overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a,«.

Ændringen vil indebære, at Hjemrejsestyrelsen eller politiet også i forbindelse med modtagelse af en udlænding, som overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, og som ved ankomsten har en verserende asylsag, vil kunne bestemme, at den pågældende skal pålægges de i § 11 nævnte mindre indgribende foranstaltninger.

Det forudsættes, at Hjemrejsestyrelsen og politiet i de konkrete tilfælde og inden for rammerne af det almindelige proportionalitetsprincip vil vurdere, om en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, skal pålægges foranstaltninger efter bestemmelsen, idet disse vurderes tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse, eller om mere indgribende foranstaltninger bør anvendes, som f.eks. frihedsberøvelse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at hjemrejselovens § 11, stk. 1, nr. 1, f.eks. vil kunne anvendes i tilfælde, hvor udlændingen er i besiddelse af pas, anden rejselegitimation eller billet, og hvor det vurderes nødvendigt at deponere de

pågældende dokumenter med henblik på at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Derudover vil den foreslåede ændring medføre, at hjemrejselovens § 11, stk. 1, nr. 2, f.eks. vil kunne anvendes i tilfælde, hvor det vurderes nødvendigt at pålægge udlændingen at tage ophold et bestemt sted eller i et bestemt lokale eller område for at sikre overførsel af den pågældende til Udlændingestyrelsen.

Endvidere vil den foreslåede ændring medføre, at hjemrejselovens § 11, stk. 1, nr. 3, f.eks. vil kunne anvendes i tilfælde, hvor det vurderes nødvendigt at pålægge en udlænding at give møde på et nærmere angivet tidspunkt for at sikre overførsel af den pågældende til Udlændingestyrelsen.

Efter den foreslåede ændring vil foranstaltningerne kunne pålægges enkeltvis eller i kombination.

Overtrædelse af foranstaltningerne efter den foreslåede ændring vil kunne straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder, jf. hjemrejselovens § 23, stk. 1.

En afgørelse om pålæg af foranstaltninger efter den foreslåede ændring af hjemrejselovens § 11 vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand og vil i medfør af hjemrejselovens § 22, stk. 1 og 5, kunne påklages til Udlændingenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.1.2 og 2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det fremgår af hjemrejselovens § 12, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsen eller politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken til udrejse, kan bestemme, at udlændingen skal give møde på nærmere angivne tidspunkter i forskellige tilfælde.

Det foreslås i § 12, stk. 1, at ændre »en udlændings« til »udlændingen«.

Der er tale om en rent sproglig justering, der har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer for pålæg af meldepligt for de udlændinge, der er omfattet af hjemrejselovens § 12, stk. 1.

Det forudsættes, at der som udgangspunkt skal pålægges daglig meldepligt for de pågældende udlændinge, det vil sige bl.a. afviste asylansøgere, som ikke medvirker til deres udrejse.

Det vil betyde, at Hjemrejsestyrelsen fremover som udgangspunkt skal pålægge de pågældende udlændinge pligt til dagligt at give møde på nærmere bestemte tidspunkter, hvor udgangspunktet i dag er tre gange ugentligt.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen ændringer i praksis for pålæg af meldepligt efter bestemmelsen. Der er heller ikke

tilsigtet nogen ændringer i forhold til beboernes mulighed for at søge om tilladelse til overnatning uden for udrejsecentret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Det fremgår af hjemrejselovens § 12, stk. 3, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 14, skal give møde på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Det foreslås i § 12, stk. 3, at ændre »der« til »som«.

Der er tale om en rent sproglig justering, der har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer for pålæg af meldepligt for de udlændinge, der er omfattet af hjemrejselovens § 12, stk. 3.

Det forudsættes, at der som udgangspunkt skal pålægges daglig meldepligt for de pågældende udlændinge.

Det vil betyde, at Hjemrejsestyrelsen fremover som udgangspunkt skal pålægge de pågældende udlændinge pligt til dagligt at give møde på nærmere bestemte tidspunkter, hvor udgangspunktet i dag er tre gange ugentligt.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen ændringer i praksis for pålæg af meldepligt efter bestemmelsen. Der er heller ikke tilsigtet nogen ændringer i forhold til beboernes mulighed for at søge om tilladelse til overnatning uden for udrejsecentret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Det fremgår af hjemrejselovens § 12, stk. 4, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, eller en udlænding, som er udvist efter udlændingelovens § 25, skal give møde på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen, medmindre særlige grunde taler derimod.

Det foreslås i § 12, stk. 4, at ændre »gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen« til »fuldbyrdelse af bestemmelsen om bortfald eller udvisning«.

Der er tale om en rent sproglig justering, der har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer for pålæg af meldepligt for de udlændinge, der er omfattet af hjemrejselovens § 12, stk. 4.

Det forudsættes, at der som udgangspunkt skal pålægges daglig meldepligt for de pågældende udlændinge.

Det vil betyde, at Hjemrejsestyrelsen fremover som udgangspunkt skal pålægge de pågældende udlændinge pligt til dagligt at give møde på nærmere bestemte tidspunkter, hvor udgangspunktet i dag er tre gange ugentligt.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen ændringer i praksis for pålæg af meldepligt efter bestemmelsen. Der er heller ikke tilsigtet nogen ændringer i forhold til beboernes mulighed for at søge om tilladelse til overnatning uden for udrejsecen-tret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Det fremgår af færdselslovens § 56, stk. 1, 1. pkt., at motor-køretøj og stor knallert kun må føres af en person, der har erhvervet kørekort.

Der er ingen særlige regler om adgangen til at føre motor-drevne køretøjer i udlændingelovgivningen. Det følger her-af, at udlændinge uden lovligt ophold i dag har ret til at føre et motordrevet køretøj, hvis de er i besiddelse af et gyldigt kørekort.

Det foreslås, at der efter § 13 i kapitel 8 i hjemrejseloven som ny overskrift indsættes *overskriften* »forbud mod at føre motordrevet køretøj«.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny § 13 a i hjemrejseloven, at en udlænding efter *stk. 1* ikke må føre et motordrevet køretøj, hvis der er tale om 1) en udlænding, der ikke medvirker til sin udrejse, eller ikke tidligere har medvirket til sin udrejse, jf. § 3, stk. 1, 2) en udlænding, der har fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 26 c eller § 21 b, stk. 1, men udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, 3) en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22 eller 23, 4) en udlænding, hvis opholdstilladelse eller op-holdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, eller 5) en udlænding, der er udvist efter udlændingelovens § 25.

Den foreslåede bestemmelse vil have den virkning, at de nævnte udlændinge ikke må føre et motordrevet køretøj, uanset at den pågældende har erhvervet førerret til et sådant køretøj.

Ved motordrevet køretøj forstås efter § 2, nr. 14, et køretøj, der er forsynet med motor som drivkraft. For kørestol, som er konstrueret til en hastighed af højst 15 km i timen og kun med væsentlig konstruktiv forandring kan ændres til større hastighed, gælder bestemmelserne om cykel, hvor intet andet er bestemt. Motordrevne køretøjer inddeles i motorkøre-tøj, traktor, motorredskab og knallert.

Det bemærkes, at en udlænding, som er blevet underlagt et føreforbud efter hjemrejseloven, fordi den pågældende ikke medvirker til sin udrejse, ikke vil kunne få ophævet føreforbuddet, såfremt udlændingen begynder at medvirke til sin udrejse.

Det foreslåede forbud vil være en automatisk retsfølge af, at den pågældende opholder sig uden lovligt ophold i Danmark og er omfattet af de beskrevne persongrupper.

Den myndighed, som træffer afgørelse om de i § 13 a, stk. 1, nr. 1-5, nævnte forhold, orienterer udlændingen om føreforbuddet og meddeler afgørelsen skriftligt til politiet, hvorefter politiet registrerer føreforbuddet i Kriminalregiste-ret og i Kørekortregisteret. Politiet orienterer en udlænding, der er udvist ved dom, om føreforbuddet, inden eller senest samtidig med, at Hjemrejsestyrelsen overtager sagen. Det er ikke en forudsætning for at være omfattet af føreforbuddet, at udlændingen er blevet orienteret om føreforbuddet.

Det foreslås endvidere i § 13 a, stk. 2, at en udlænding omfattet af stk. 1 på forlangende skal aflevere et danskud-stedt kørekort til Hjemrejsestyrelsen, som overleverer det til politiet, eller politiet, som herefter destruerer kørekortet.

Udlændinge omfattet af stk. 1 med kørekort, som er udstedt i udlandet, er tillige omfattet af føreforbuddet, omend disses fysiske kørekort ikke kan kræves afleveret til Hjemrejsestyrelsen eller politiet efter den foreslåede bestemmelse.

Den foreslåede ændring vil have den virkning, at en udlæn-ning, der er omfattet af en af de nævnte persongrupper i den foreslåede stk. 1, efter forlangende skal aflevere et danskud-stedt kørekort til enten Hjemrejsestyrelsen eller politiet.

Det vil i praksis være Hjemrejsestyrelsen, som vil anmode om at få afleveret et evt. danskudstedt kørekort fra den på-gældende, eller den pågældende, som afleverer dette direkte til politiet.

Det foreslås endelig i § 13 a, stk. 3, at Hjemrejsestyrelsen overleverer kørekort afleveret efter stk. 2 til politiet.

Det foreslåede vil indebære, at Hjemrejsestyrelsen efter at have fået afleveret et danskudstedt kørekort fra den pågæl-dende udlænding, vil overlevere dette til politiet, som heref-ter destruerer kørekortet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3 i lovforslagets almindeli-ge bemærkninger.

Til nr. 10

Efter hjemrejselovens § 16, stk. 5, kan politiet bestemme, at der med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a skal ske frihedsberøvelse af en udlænding, hvis der er en væsent-lig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i §§ 11 og 12 nævnte foranstaltninger for at sikre den pågældendes tilstedeværelse ikke er tilstrækkelige.

Det foreslås, at der i hjemrejselovens § 16, stk. 5, som 2. pkt. indsættes »En udlænding, der ved overførsel her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, har ret til at opholde sig her i landet, kan frihedsberøves efter 1. pkt. for at sikre overdragelse af den pågældende til Udlændingestyrelsen med henblik på den videre behandling af dennes asylsag i medfør af udlændingeloven.«

Ændringen vil indebære, at politiets afgørelse om at frihedsberøve en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, som ved ankomsten til Danmark har en verserende asylsag og således ikke aktuelt er i udsendelsesposition, træffes efter hjemrejseloven. Ændringen vil således medføre, at politiet efter hjemrejseloven kan bestemme, at der med henblik på at sikre udlændingens tilstedeværelse frem mod overdragelsen af den pågældende til Udlændingestyrelsen skal ske frihedsberøvelse, hvis foranstaltningerne i hjemrejselovens §§ 11 og 12 ikke vurderes tilstrækkelige. I praksis vil afgørelsen om frihedsberøvelse som udgangspunkt skulle træffes efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen.

Ændringen vil ikke i øvrigt indebære ændringer i bestemmelsens anvendelse i forhold til, hvad der hidtil har været gældende. Hjemrejsestyrelsen vil således fortsat have ansvaret for den indledende sagsbehandling i forbindelse med iværksættelse af en frihedsberøvelse og vil skulle undersøge, om betingelserne for frihedsberøvelse er opfyldt, og om frihedsberøvelse er nødvendig med henblik på at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen.

Politiet vil endvidere fortsat have enekompetencen til at udøve magt eller tvang og vil derfor som udgangspunkt træffe den endelige afgørelse om iværksættelse af frihedsberøvelse efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen, ligesom politiet vil foretage den faktiske frihedsberøvelse.

Det vil bero på en konkret vurdering, om der er grundlag for frihedsberøvelse, eller om foranstaltningerne efter hjemrejselovens §§ 11 og 12 kan anses for tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Ved beslutning om frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse vil der i medfør af den gældende bestemmelse i hjemrejselovens § 16, stk. 2, navnlig skulle lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overdragelse til Udlændingestyrelsen, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af overdragelsesprocessen. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overdragelse til Udlændingestyrelsen, vil foreligge, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig overdragelse. Der vil ikke være tale om en udtømmende liste af kriterier.

Det forhold, at en udlænding er genstand for en afgørelse

om afvisning eller overførsel, vil ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at begrunde frihedsberøvelse efter bestemmelsen.

Der vil kunne ske frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse fra det tidspunkt, hvor en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, og som har ret til at opholde sig her i landet, ankommer til Danmark efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, og frem til det tidspunkt, hvor Hjemrejsestyrelsen overdrager udlændingen til Udlændingestyrelsen med henblik på den videre behandling af asylsagen i medfør af udlændingeloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.1.2 og 2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Overskriften til § 18 i hjemrejseloven er »Beslaglæggelse af genstande«.

Det foreslås, at *overskriften* affattes »Beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver samt konfiskation af motordrevne køretøjer«.

Med den foreslåede ændring udvides overskriften til også at omfatte beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver samt konfiskation af motordrevne køretøjer.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 13, der fastslår, at hjemrejselovens § 18 fremover vil omhandle beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver og den foreslåede nye bestemmelse om konfiskation af motordrevne køretøjer i hjemrejselovens § 18 a, der foreslås indsat med lovforslagets § 1, nr. 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Efter hjemrejselovens § 18, stk. 1, 1. pkt., kan dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som i øvrigt må antages at være af betydning for sagens oplysning, tages i bevaring, hvis det skønnes nødvendigt, med henblik på udsendelse af en udlænding. Efter bestemmelsens 2. pkt. kan Hjemrejsestyrelsen eller den myndighed, som Hjemrejsestyrelsen anmoder herom, udlæse oplysninger fra genstande, der er taget i bevaring i medfør af 1. pkt.

Det foreslås, at der i hjemrejselovens § 18, stk. 1, 1. pkt., ændres »tages i bevaring« til: »beslaglægges«, og efter »en udlænding« indsættes: »eller i forbindelse med modtagelse af en udlænding, som overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a«, og at i 2. pkt. ændres »taget i bevaring« til: »beslaglagt«.

Ændringen vil indebære, at Hjemrejsestyrelsen og politiet får kompetence til at beslaglægge dokumenter og genstande

over for en udlænding i det omfang, den pågældende hører under Hjemrejsestyrelsens kompetence, herunder i forhold til en udlænding, der overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a.

Ved forslaget tilsigtes alene en præcisering af terminologien og en udvidelse af den omfattede persongruppe og således ikke en ændring af Hjemrejsestyrelsens og politiets eksisterende praksis efter bestemmelsen.

Der er ved forslaget ikke tilsigtet en ændring af, at de retsgarantier, der følger af retsplejelovens kapitel 72-74, vil finde anvendelse, jf. lovens § 18, stk. 2, der bliver stk. 3.

Til nr. 13

Efter hjemrejselovens § 18, stk. 1, 1. pkt., kan alene dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som i øvrigt må antages at være af betydning for sagens oplysning, tages i bevaring, hvis det skønnes nødvendigt med henblik på udsendelse af en udlænding.

Det foreslås, at der i hjemrejselovens § 18 indsættes som nyt *stk. 2*: »Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, beslaglægges på vegne af Udlændingestyrelsen. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke beslaglægges.«

Ændringen vil indebære, at Hjemrejsestyrelsen og politiet efter hjemrejseloven får kompetence til at beslaglægge aktiver, der kan anvendes til dækning af udgifter til en udlændings og dennes families underhold m.v.

Adgangen til beslaglæggelse af aktiver efter den foreslåede bestemmelse tilkommer som udgangspunkt politiet i de situationer, hvor politiet som de første antræffer en udlænding omfattet af hjemrejselovens anvendelsesområde. I de situationer, hvor Hjemrejsestyrelsen tager imod en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, vil afgørelsen om at beslaglægge aktiver som udgangspunkt skulle træffes af Hjemrejsestyrelsen. Hjemrejsestyrelsen vil i den forbindelse anmode politiet om bistand til effektivering af indgrebet.

Træffer politiet afgørelse om beslaglæggelse af et aktiv i medfør af den foreslåede bestemmelse, overgives det beslaglagte aktiv om muligt direkte til Udlændingestyrelsen og alternativt til Hjemrejsestyrelsen. Såfremt aktivet overgives til Hjemrejsestyrelsen, vil Hjemrejsestyrelsen herefter overdrage aktivet til Udlændingestyrelsen. I begge tilfælde vil aktivet skulle overdrages til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, hvorvidt aktivet kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter. Udlændingestyrelsen vil i den forbindelse foretage en nærmere vurdering af, om aktivet har en sådan værdi, at det bør tvangsrealiseres. Såfremt det

vurderes, at aktivet ikke bør tvangsrealiseres, vil Udlændingestyrelsen skulle tilbagelevere aktivet til udlændingen.

Træffer Hjemrejsestyrelsen afgørelse om beslaglæggelse af et aktiv i medfør af den foreslåede bestemmelse, vil Hjemrejsestyrelsen herefter overdrage aktivet til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 4. Udlændingestyrelsen vil i den forbindelse foretage en nærmere vurdering af, om aktivet har en sådan værdi, at det bør tvangsrealiseres. Såfremt det vurderes, at aktivet ikke bør tvangsrealiseres, vil Udlændingestyrelsen skulle tilbagelevere aktivet til udlændingen.

Ordningen vil derudover indebære, at reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 vil finde tilsvarende anvendelse ved beslaglæggelse af aktiver, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke skal kunne beslaglægges. Dette indebærer bl.a., at almindelige personlige brugsgenstande som eksempelvis ure og mobiltelefoner som udgangspunkt er undtaget fra beslaglæggelse, jf. retsplejelovens § 509, stk. 1, hvorefter aktiver, der er nødvendige til opretholdelsen af et beskeden hjem og en beskeden levefod for skyldneren og dennes husstand, er undtaget fra tvangsfuldbyrdelse.

Tilsvarende er bl.a. genstande, som har en særlig betydning for den pågældende udlænding, fritaget, medmindre genstandene har en sådan værdi, at det ikke findes rimeligt at undtage dem fra beslaglæggelse, jf. retsplejelovens § 515, stk. 1. I den forbindelse vil den foreliggende retspraksis vedrørende retsplejelovens § 515, stk. 1, være retningsgivende for, om en genstand med en særlig personlig betydning bør beslaglægges.

I overensstemmelse med bemærkningerne til retsplejelovens § 515, jf. Folketingstidende 1975-76, tillæg A, side 262, og Justitsministeriets betænkning nr. 634 af 19. januar 1971 om udlæg og udpantning, side 89, vil f.eks. familieportrætter, forlovelsesringe, vielsesringe og hæderstegn, kunne have en sådan personlig betydning, at de ikke vil kunne tages i bevaring eller beslaglægges. En hædersgave vil derimod kunne tages i bevaring eller beslaglægges, hvis den ikke består af en ting, som i sig selv giver udtryk for udmærkelsen. En sportspræmie, der består i en sølvpokal med inskription, kan være omfattet af bestemmelsen, men derimod ikke en præmie, som består af en almindelig brugsgenstand. En personlig skrivelse til skyldneren fra en berømt kunstner eller politiker vil være undtaget fra udlæg, selv om brevet på grund af sit indhold eller underskriften har salgsværdi, mens et brev, som er erhvervet til en autografsamling, vil kunne gøres til genstand for udlæg. Erindringsgaver fra nærtstående eller selskabsdyr vil også kunne være undtaget fra at blive taget i bevaring som følge af deres særlige personlige betydning.

Ting af betydelig værdi vil i almindelighed ikke kunne undtages fra beslaglæggelse. Nogen fast værdigrænse opstilles

ikke. I nogen grad må det også bero på affektionsinteressens styrke, hvor grænsen skal sættes. En vielsesring vil i almindelighed ikke kunne fratages skyldneren.

I særlige tilfælde vil der også kunne tages hensyn til grundlaget for den fordring, som søges inddrevet, således at man måske i et overgangstilfælde kan nå til, at der kan gøres udlæg for et erstatningskrav i anledning af en forbrydelse eller for et krav på underholdsbidrag, men ikke for en almindelig forretningsgæld.

Henvisningen til § 515, stk. 2, vil i overensstemmelse med bemærkningerne til bestemmelsen i Justitsministeriets betænkning nr. 634 af 19. januar 1971 om udlæg og udpantning, side 89 f., medføre, at hjælpemidler, som er nødvendige på grund af legemlige mangler eller sygdom, ikke vil kunne beslaglægges. Det vil bl.a. gælde briller, høreapparat, kørestol og nødvendig medicin.

Aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr., vil uanset ovenstående ikke kunne beslaglægges. Beløbsgrænsen på 10.000 kr. vil endvidere skulle gælde for den enkelte udlænding. Der vil således skulle foretages en vurdering af hvert enkelt aktiv, og det vil ikke kunne danne grundlag for beslaglæggelse efter bestemmelsen, såfremt en udlænding har medbragt flere aktiver, der samlet har en værdi, der overstiger beløbsgrænsen på 10.000 kr.

Er der tvivl om aktivernes værdi, vil myndighederne efter den foreslåede bestemmelse kunne beslaglægge aktiverne med henblik på en nærmere vurdering af aktivernes værdi.

Ved "aktiver" forstås i denne sammenhæng rede penge og genstande af større økonomisk værdi.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse på udlændinge omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, dvs. asylansøgere og udlændinge med ulovligt ophold, herunder udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen.

Efter hjemrejselovens § 18, stk. 2, der bliver stk. 3, vil bl.a. reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 fortsat finde anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf. Dette betyder, at beslaglæggelse af aktiver, hvis der ikke foreligger samtykke, fortsat som udgangspunkt vil skulle ske efter retskendelse, medmindre øjemedet vil forspildes ved at afvente en sådan kendelse, jf. retsplejelovens § 806, stk. 4.

Forslaget vil indebære, at politiet efter anmodning vil skulle bistå Hjemrejsestyrelsen ved indhentelse af retskendelse, såfremt udlændingen ikke samtykker til indgrebet. Det vil ligeledes være politiet, der vil foretage den eventuelle effektivisering af tvangsindgrebet. Hjemrejsestyrelsen vil i udgangspunktet ikke være til stede ved beslaglæggelsen, og eventuelle beslaglagte aktiver vil i umiddelbar forlængelse heraf skulle overgives til Udlændingestyrelsens eller Hjemrejsestyrelsens videre foranstaltning. Hjemrejsestyrelsen vil dog i udgangspunktet være til stede ved beslaglæggelsen

ved modtagelsen af udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen. Beslaglæggelsen foretages på vegne af Udlændingestyrelsen, hvorfor beslaglagte aktiver i udgangspunktet vil skulle overleveres direkte til Udlændingestyrelsen eller til Hjemrejsestyrelsen, som herefter vil forestå overleveringen til Udlændingestyrelsen.

Retsplejelovens kapitel 72-74 vil fortsat finde anvendelse på beslaglæggelse af aktiver efter den foreslåede § 18, stk. 2, i hjemrejseloven. Det forudsættes i den forbindelse, at den gældende praksis efter reglerne i retsplejelovens kapitel 72-74, for anvendelse af visitation af en udlændings tøj, ransagning af den pågældendes bagage og beslaglæggelse af udlændingens dokumenter og genstande opretholdes uændret.

Med forslaget vil politiet, når det skal kontrolleres, om en udlænding har tilstrækkelige midler til at dække udgifterne til sit og sin families underhold m.v., således fremover anvende de samme redskaber i form af visitation, ransagning og beslaglæggelse, som politiet allerede anvender i relation til dokumenter og genstande.

Sådanne indgreb vil skulle foretages i overensstemmelse med retsplejelovens regler, hvilket bl.a. vil indebære, at ransagning og eventuel efterfølgende beslaglæggelse som udgangspunkt alene vil kunne foretages på baggrund af en retskendelse, medmindre den pågældende udlænding meddeler samtykke til indgrebet. I praksis vil der ofte være behov for, at indgrebet foretages uden indhentelse af en forudgående retskendelse, idet indgrebets øjemed forspildes, hvis man afventer en retskendelse. I disse tilfælde vil politiet, hvis udlændingen anmoder herom, inden for 24 timer skulle forelægge sagen for retten til efterfølgende godkendelse. Politiet vil efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen bistå ved indhentelse af retskendelse til beslaglæggelse, og politiet vil effektivere tvangsindgrebet.

Visitation af det tøj, som en udlænding er iført, samt ransagning af dennes bagage med henblik på at undersøge, om den pågældende er i besiddelse af tilstrækkelige midler til sit og sin families underhold m.v., vil i almindelighed skulle finde sted på Hjemrejsestyrelsens anmodning, herunder ved modtagelsen af udlændinge, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen, eller når politiet antræffer en udlænding med ulovligt ophold her i landet. På dette tidspunkt foretager politiet allerede i dag efter bestemmelsen i hjemrejselovens § 18, stk. 1, visitation, ransagning og beslaglæggelse med henblik på at tilvejebringe dokumenter m.v. af betydning for udsendelsesarbejdet.

Aktiver, som er beslaglagt i medfør af den foreslåede bestemmelse, vil skulle tilbageleveres til udlændingen, når beslaglæggelsen ikke længere skønnes nødvendig.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.1.3 og 2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14

Reglerne om konfiskation af køretøjer for overtrædelse af færdselslovens regler fremgår af færdselslovens § 133 a i lovens kapitel 18 a.

Straffelovens regler om konfiskation er indeholdt i straffelovens kapitel 9 i §§ 75-77 a. Reglerne hjemler alene fakultativ konfiskation. Politiets adgang til at foretage beslaglæggelse er reguleret i retsplejelovens kapitel 74.

Der henvises til gennemgangen heraf i pkt. 2.2.1.3-2.2.1.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der indsættes som en ny bestemmelse i hjemrejselovens § 18 a, stk. 1, at der skal ske konfiskation af et motordrevet køretøj, hvis ejeren har gjort sig skyldig i overtrædelse af § 13 a, selvom køretøjet ikke er anvendt ved overtrædelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der skal ske obligatorisk konfiskation i førstegangstilfælde, hvis ejeren af et motordrevet køretøj har overtrådt det foreslåede føreforbud i hjemrejselovens § 13 a.

Den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 18 a, stk. 1, giver alene mulighed for, at der kan ske konfiskation af et motordrevet køretøj, som den pågældende udlænding, der har overtrådt føreforbuddet, ejer. Overtrædelse af føreforbuddet medfører således ikke tredjemandskonfiskation, medmindre det følger af straffelovens regler.

Det foreslås som § 18 a, stk. 2, at straffelovens regler om konfiskation i øvrigt skal gælde.

Reglerne i straffeloven om konfiskation vil i øvrigt gælde i sager om konfiskation efter den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 1.

Den foreslåede adgang til at konfiskere motordrevne køretøjer fra udlændinge, der overtræder føreforbuddet, vil desuden indebære, at politiet efter reglerne herom i retsplejeloven vil kunne beslaglægge det motordrevne køretøj allerede, når den pågældende antræffes som fører og sigtes for overtrædelse af forbuddet, såfremt føreren er ejer af det motordrevne køretøj.

Til nr. 15

Efter hjemrejselovens § 21, stk. 1, kan afgørelser efter loven træffes af Hjemrejsestyrelsen, jf. dog stk. 2-7.

Efter hjemrejselovens § 21, stk. 6, kan afgørelser om beslaglæggelse af genstande efter § 18 træffes af vedkommende politidirektør.

Det foreslås, at i hjemrejselovens § 21, stk. 6, ændres »om beslaglæggelse af genstande efter § 18« til: »efter § 18 kan også«.

Den foreslåede ændring vil præcisere, at både Hjemrejsestyrelsen og politidirektøren i medfør af hjemrejselovens § 18, stk. 1, vil have kompetence til at beslaglægge dokumenter

og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning.

Den foreslåede ændring vil endvidere indebære, at såvel politidirektøren som Hjemrejsestyrelsen vil have kompetence efter hjemrejseloven til at træffe afgørelse om beslaglæggelse af aktiver, der kan anvendes til dækning af de i udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, i medfør af den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 18, stk. 2.

Som udgangspunkt vil en afgørelse om beslaglæggelse af aktiver blive truffet af politiet i de situationer, hvor politiet som de første antræffer en udlænding med ulovligt ophold eller en udlænding, som overføres til Danmark i medfør af Dublinforordningen.

I de tilfælde, hvor en udlænding i udsendelsesposition i en periode har været indkvarteret på et udrejse- eller opholdscenter, og hvor det viser sig, at den pågældende er i besiddelse af midler, som ikke tidligere er fundet, vil afgørelsen om at beslaglægge aktiver som udgangspunkt blive truffet af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens bestemmelser. Hjemrejsestyrelsen vil dog kunne træffe afgørelse herom, hvis de konkrete omstændigheder fordrer det, herunder hvis Hjemrejsestyrelsen er fysisk til stede på indkvarteringsstedet, f.eks. i forbindelse med en udrejsesamtale, og samtidig vurderer, at aktivet bør beslaglægges med det samme for at sikre, at aktivet ikke bortskaffes.

Derudover vil en afgørelse om at beslaglægge aktiver kunne blive truffet af Hjemrejsestyrelsen i de situationer, hvor Hjemrejsestyrelsen som første myndighed modtager en udlænding, der overføres i medfør af Dublinforordningen.

I de tilfælde, hvor en afgørelse om at beslaglægge aktiver træffes af Hjemrejsestyrelsen, forudsættes det, at udlændingen samtykker til indgrebet. Såfremt udlændingen ikke samtykker til indgrebet, vil politiet i fornødent omfang kunne bistå Hjemrejsestyrelsen med indhentelse af retskendelse og den faktiske effektivering af afgørelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.1.3 og 2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Det følger af hjemrejselovens § 22, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter hjemrejseloven kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 3, stk. 4, 2. pkt., stk. 7 og 8. Det fremgår endvidere af § 22, stk. 3, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter § 3 og 4, § 5, stk. 3, § 7, § 7 a, § 8, stk. 2, nr. 1 og 6, § 9, stk. 2, 2. pkt., og § 13, stk. 1, 2 og 4, ikke kan påklages.

Det foreslås i hjemrejselovens § 22, stk. 3, at »og 6« udgår.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge

af lovforslagets § 1, nr. 3, hvorved hjemrejselovens § 8, stk. 2, nr. 6, foreslås ophævet.

Til nr. 17

Efter hjemrejselovens § 22, stk. 7, kan politidirektørens afgørelser efter § 18 påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås at nyaffatte hjemrejselovens § 22, stk. 7, således: »Afgørelser efter § 18 kan indbringes for domstolene.«

Forslaget vil indebære, at den administrative klageadgang i hjemrejselovens § 22, stk. 7, til udlændinge- og integrationsministeren i sager, hvor Hjemrejsestyrelsen eller politiet har truffet afgørelse om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver efter den foreslåede § 18 i hjemrejseloven, afskaffes.

Den foreslåede ændring vil således medføre, at sådanne sager alene vil kunne indbringes for domstolene i medfør af retsplejelovens regler.

Det følger af den gældende § 18, stk. 2, i hjemrejseloven, at retsplejelovens kapitel 72-74 finder anvendelse på afgørelser om beslaglæggelse, hvorfor beslaglæggelser efter den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 18 som udgangspunkt vil skulle ske ved retskendelse, såfremt der ikke meddeles samtykke til indgrebet. Hvis øjemedet forspildes ved at afvente en retskendelse, vil indgrebet kunne foretages uden forudgående retskendelse. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, vil politiet snarest muligt og senest inden 24 timer skulle forelægge sagen for retten. Meldes der derimod samtykke til indgrebet, vil afgørelsen kunne træffes af Hjemrejsestyrelsen eller politiet.

Det forudsættes i den forbindelse, at Hjemrejsestyrelsen eller politiet i alle tilfælde senest ved forkyndelsen af afgørelsen vejleder udlændingen om muligheden for at indbringe sagen for domstolene.

Der er ved lovforslaget i øvrigt ikke tilsigtet nogen ændring af muligheden for legalitetsprøvelse af Hjemrejsestyrelsens og politiets afgørelser efter hjemrejselovens § 18 ved domstolene i medfør af retsplejelovens regler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6.1.4 og 2.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18

Det følger af hjemrejselovens § 22, stk. 8, at Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om klageadgang for afgørelser efter § 8, stk. 2, nr. 2-5.

Det foreslås i hjemrejselovens § 22, stk. 8, at ændre »nr. 2-5.« til: »nr. 2-4.«

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 3, hvorved hjemrejselovens § 8, stk. 2, nr. 5, foreslås ophævet.

Til nr. 19

Reglerne om straf for overtrædelse af bestemmelserne i hjemrejseloven fremgår af § 23, stk. 1-2.

Det foreslås, at der indsættes som ny bestemmelse i hjemrejselovens § 23, stk. 3, at overtrædelse af føreforbuddet efter § 13 a straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Den foreslåede bestemmelse vil have den virkning, at overtrædelse af det foreslåede føreforbud i hjemrejselovens § 13 a vil skulle straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Det svarer til, hvordan kørsel i frakendelsestiden ved en ubetinget frakendelse af førerretten straffes efter færdselslovens § 117 a.

Det foreslås, at straffen fastsættes med udgangspunkt i de strafpositioner, der ligeledes gælder for kørsel i frakendelsestiden ved en ubetinget frakendelse efter færdselslovens § 117 a, jf. bilag 4 til lovforslag om ændring af færdselsloven (Sanktionsfastsættelse i sager om spirituskørsel m.v.), jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 211.

For så vidt angår kørsel i førstegangstilfælde i forbudsperioden forudsættes det, da de pågældende vil være uden indtægt, at minimumsbøden fastsættes til 1.500 kr. Dette forudsættes tilsvarende for den tillæggsbøde, der forudsættes fastsat ved kørsel i andengangstilfælde i forbudsperioden.

Det forudsatte straffniveau vil herefter være som følger:

Kørsel i strid med føreforbuddet	Straf
1. gang	Bøde på 1.500 kr.
2. gang	10 dages betinget fængsel samt tillæggsbøde på 1.500 kr.
3. gang	20 dages ubetinget fængsel

4. gang	30 dages ubetinget fængsel
5. gang	40 dages ubetinget fængsel
6. gang	50 dages ubetinget fængsel
7. gang	60 dages ubetinget fængsel

Der vil kunne straffes i sammenstød for overtrædelse af færdselslovens § 117 d, stk. 2, 1. pkt., hvis den pågældende ikke har erhvervet førerret eller kører efter udløbet af en ubetinget frakendelse uden at have generhvervet førerretten, og den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 23, stk. 3. Det indebærer, at der sker absolut kumulation, jf. færdselslovens § 118 a, stk. 2 og stk. 3, medmindre der foreligger særlige grunde til at fravige dette, jf. stk. 4.

Det forudsatte straffniveau for straffen i sammenstød for overtrædelse af færdselslovens § 117 d, stk. 2, 1. pkt., i tilfælde, hvor den pågældende ikke har erhvervet førerret eller kører efter udløbet af en ubetinget frakendelse uden at have generhvervet førerretten, og den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 23, stk. 3, vil herefter være som følgende:

Kørsel i strid med føreforbuddet og kørsel uden at have erhvervet kørekort	Samlede straf
1. gang	Bøde på 8.500 kr.
2. gang	10 dages betinget fængsel samt tillægsbøde på 10.000 kr.
3. gang	20 dages ubetinget fængsel samt tillægsbøde på 10.500 kr.
4. gang	30 dages ubetinget fængsel samt tillægsbøde på 14.000 kr.

Fra femtegangstilfælde og frem vil straffen skulle fastsættes skønsmæssigt af domstolene.

Det bemærkes endvidere, at fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde på baggrund af samtlige omstændigheder i sagen, og at det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til nr. 20

Det foreslås, at der indsættes som ny bestemmelse i hjemrejselovens § 23, stk. 4, at overtrædelse af den foreslåede § 13 a, stk. 2, straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse vil have den virkning, at en udlænding, der er omfattet af § 13 a, stk. 1, som ikke afleverer sit kørekort efter stk. 2, vil kunne straffes med bøde.

Det svarer til, hvordan undladelse af at aflevere kørekortet i tilfælde, hvor førerretten midlertidigt eller endeligt er inddraget eller frakendt efter færdselsloven, jf. færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 1, jf. § 60 d, straffes.

Det foreslås, at straffen fastsættes med udgangspunkt i de strafpositioner, der anvendes i forhold til overtrædelse af færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 1, jf. § 60 d.

Der vil kunne straffes i sammenstød for overtrædelse af færdselslovens § 60 d, jf. § 118, stk. 1, nr. 1, i tilfælde af manglende aflevering af kørekortet, hvor førerretten midlertidigt eller endeligt er inddraget eller frakendt, og den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 23, stk. 4. Det indebærer, at der sker absolut kumulation, jf. færdselslovens § 118 a, stk. 2, medmindre der foreligger særlige grunde til at fravige dette, jf. stk. 4.

Det bemærkes endvidere, at fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde på baggrund af samtlige omstændigheder i sagen, og at det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til § 2

Til nr. 1

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

Ved behandling af en ansøgning om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, dvs. når den herboende person ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning, skal den herboende person som udgangspunkt opfylde de såkaldte overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, der fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 15-17, dvs. de betingelser, der efter de gældende regler som udgangspunkt skal opfyldes for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11.

De overførte betingelser har til formål at sikre, at en udlænding, der ønsker en ægtefælle eller samlever her til landet, lever op til det gældende regelsæt for tidsubegrænset opholdstilladelse.

En udlænding, der har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse efter et tidligere - eventuelt lempeligere - regelsæt, sidestilles således i forhold til ægtefællesammenføring med en udlænding, der har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse efter de gældende regler.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 18, at betingelserne i stk. 15-17, anses for opfyldt, når den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, 5 eller 13-15, på baggrund af en ansøgning indgivet den 27. januar 2022 eller senere.

Bestemmelsen betyder, at de overførte betingelser ikke skal påses opfyldt i forbindelse med ægtefællesammenføringssagen, hvis den herboende person har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet den 27. januar 2022 eller senere. Er den herboende person derimod meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter et regelsæt, der var gældende før den 27. januar 2022, skal de overførte betingelser derimod påses opfyldt i forbindelse med en ansøgning om ægtefællesammenføring.

Det er forudsat i bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 113 som fremsat, side 13, at bestemmelsen omfatter udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter de til enhver tid gældende regler og således allerede har fået påset de overførte betingelser opfyldt i forbindelse med meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den 27. januar 2022 er datoen for fremsættelsen af lovforslag nr. L 113 af 27. januar 2022 om ændring af udlændingeloven, straffeloven, lov om aktiv socialpolitik, repatrieringsloven og forskellige andre love (Initiativer til beskyttelse af børn imod vold og negativ social kontrol, indførelse af regler om fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering og hjemrejsestøtte m.v.). Med lovforslaget, der blev vedtaget

som lov nr. 452 af 20. april 2022, blev betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse ændret.

Betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og de overførte tilsvarende betingelser, der stilles i visse ægtefællesammenføringssager, blev igen ændret ved lov nr. 686 af 11. juni 2024 om ændring af udlændingeloven, lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. og integrationsloven og forskellige andre love (Ny opholdsordning for medfølgende familie til hjemvendende udlændingskøtere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer, justering af sprogkravet og halvering af den økonomiske sikkerhedsstillelse i ægtefællesammenføringssager, etablering af en lukket opgavebank for danskprøver m.v.), fremsat som lovforslag nr. L 157 den 11. april 2024. Med loven blev udlændingelovens § 11, stk. 10, og den korresponderende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 17, således indsat. Bestemmelserne vedrører afslag på hhv. tidsubegrænset opholdstilladelse og som udgangspunkt ægtefællesammenføring i visse sager, hvis udlændingen er sigtet eller tiltalt for en lovovertrædelse, der kan medføre straf, der hhv. udelukker en udlænding fra at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse og som udgangspunkt også fra at opnå ægtefællesammenføring i visse sager. Bestemmelserne finder anvendelse for ansøgninger om hhv. tidsubegrænset opholdstilladelse og ægtefællesammenføring indgivet fra den 11. april 2024, der er datoen for fremsættelsen af lovforslag nr. L 157 af 11. april 2024.

I forbindelse med lovændringen blev datoen i § 9, stk. 18, ved en fejl ikke ændret, således at den svarer til datoen for denne seneste ændring af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse. Derved er retstilstanden blevet, at herboende personer, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet i perioden fra den 27. januar 2022 til og med den 10. april 2024, ikke i forbindelse med en ansøgning om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, skal have påset, om de opfylder de overførte betingelser og derved lever op til de gældende regler for tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det betyder, at det i forbindelse med en ansøgning om ægtefællesammenføring med en herboende person omfattet af ovennævnte persongruppe, ikke påses, om den herboende person opfylder betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 17, og betingelsen er heller ikke blevet stillet i forbindelse med sagen om tidsubegrænset opholdstilladelse, da den kun gælder for ansøgninger indgivet fra og med den 11. april 2024. De øvrige overførte betingelser vil være påset opfyldt i forbindelse med, at den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den manglende ændring har haft ingen eller meget begrænset betydning i praksis.

Det foreslås at ændre § 9, stk. 18, således at »den 27. januar 2022« ændres til »den 11. april 2024«.

Med den foreslåede ændring vil datoen i bestemmelsen henvises til datoen for den seneste ændring af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse, som skete ved lov nr. 686 af 11. juni 2024.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med en ansøgning om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, vil skulle påse, om den herboende person opfylder de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, der fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 15-17, hvis den herboende person har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet i perioden fra den 27. januar 2022 til og med den 10. april 2024.

Hvis den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet den 11. april 2024 eller senere, vil Udlændingestyrelsen i forbindelse med en ægtefællesammenføringssag ikke skulle påse, at de overførte betingelser er opfyldt. Det vil for disse udlændinge allerede være påset i forbindelse med meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, at de pågældende lever op til disse betingelser, herunder betingelsen om, at den herboende person ikke er sigtet eller tiltalt for en lovovertrædelse, der kan medføre en straf som nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 1 og 2.

For herboende personer, som har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 27. januar 2022, vil den foreslåede ændring ikke have betydning.

Til nr. 2

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e eller 9 m, efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, nægtes forlænget eller inddrages eller hvis opholdsret efter EU-reglerne konstateres ophørt, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold, der har haft en varighed af mindst 2 år (arbejdsmarkedstilknytningsordningen).

Det foreslås i § 9 a, stk. 2, nr. 11, i udlændingeloven, at », efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,« udgår.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven), jf. § 28 i samme lov. Efter den 30. november 2025 er det ikke længere muligt at have en opholdstilladelse efter særloven, hvorfor sådanne opholdstilladelser ikke vil kunne forlænges eller inddrages.

Til nr. 3

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 30, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til bl.a. udlændinge, hvis opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold, der har haft en varighed af mindst to år (arbejdsmarkedstilknytningsordningen).

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 6, 3. pkt., afvises ansøgninger efter § 9 a, stk. 2, nr. 11 og 12, jf. stk. 30, der indgives, efter at udlændingens opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, er udløbet, medmindre særlige grunde taler herimod.

Det foreslås i § 9 a, stk. 6, 3. pkt., og stk. 30, i udlændingeloven, at »efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller« udgår.

Ændringerne er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til nr. 4

Efter udlændingelovens § 9 i, stk. 6, 1. pkt., kan der efter ansøgning bl.a. gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., nægtes forlænget eller inddrages, når udlændingen på tidspunktet for afgørelsen er optaget på en fuldtidsuddannelse, der på ansøgningstidspunktet fører til, at udlændingen efter endt uddannelse kan varetage en arbejdsfunktion, der kan danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse efter positivlisten for personer med en videregående uddannelse (§ 9 a, stk. 2, nr. 1) eller positivlisten for faglærte (§ 9 a, stk. 2, nr. 2) (uddannelsesstilknytningsordningen).

Det foreslås i § 9 i, stk. 6, 1. pkt., i udlændingeloven, at », efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,« udgår.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven), jf. § 28 i samme lov. Efter den 30. november 2025 er det ikke længere muligt at have en opholdstilladelse efter særloven, hvorfor sådanne opholdstilladelser ikke vil kunne forlænges eller inddrages.

Til nr. 5

Det følger af udlændingelovens § 9 i, stk. 6, 2. pkt., at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, udløber, efter ansøgning kan gives opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 5, 1. pkt., hvis betingelserne er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 9 i, stk. 9, 3. pkt., afvises ansøgninger efter § 9 a, stk. 6, 2. pkt., der indgives, efter at udlændingens opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, er udløbet, medmindre særlige grunde taler herimod.

Det foreslås i § 9 i, stk. 6, 2. pkt., og stk. 9, 3. pkt., i udlændingeloven, at »efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller« udgår.

Ændringerne er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til nr. 6

Med lov nr. 754 af 20. juni 2025, der trådte i kraft den 1. juli 2025, blev der bl.a. indsat et nyt stykke 3 i udlændingelovens § 9 i. Det følger af § 9 i, stk. 3, at der i visse tilfælde efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på at gennemføre en erhvervskandidatuddannelse, der er tilrettelagt på deltid.

Det fremgår af Folketingstidende 2024-25, tillæg A, L 172 som fremsat, side 26, at en udlænding, der meddeles opholdstilladelse på baggrund af en erhvervskandidatuddannelse, der er tilrettelagt på deltid, samtidig vil få en arbejdstilladelse, der giver ret til beskæftigelse ved deltidsarbejde, i det omfang arbejdet er relevant for uddannelsen. Det fremgår endvidere, at der med hjemmel i bemyndigelsesbestemmelsen i udlændingelovens § 15, stk. 2, i bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende vil blive fastsat nærmere regler om arbejdstilladelsen, og at det bl.a. er hensigten at fastsætte regler om, at en udlænding, der er optaget på en erhvervskandidatuddannelse, der indebærer sideløbende relevant beskæftigelse, må arbejde i op til 112,5 timer pr. måned og fuldtid i månederne juni, juli og august.

Den 1. juli 2025 trådte en række ændringer af bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende i kraft. Det følger således af § 16, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 950 af 25. juni 2025 om meddelelse af opholds- og

arbejdstilladelse til studerende, at arbejdstilladelse gives til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 3, til relevant beskæftigelse ved deltidsarbejde i indtil 112,5 timer månedligt, og at arbejdstilladelse endvidere gives med henblik på relevant beskæftigelse på fuld tid i månederne juni, juli og august.

Af udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 10, fremgår, at udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 3 og 4, er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

Modstriden mellem på den ene side forarbejderne til udlændingelovens § 9 i, stk. 3, og § 16, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 950 af 25. juni 2025, og på den anden side udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 10, skyldes en manglende konsekvensrettelse af § 14, stk. 1, nr. 10. Konsekvensrettelsen skulle have været indeholdt i lov nr. 754 af 20. juni 2025.

Det foreslås i § 14, stk. 1, nr. 10, at ændre »stk. 3 og 4« til »stk. 4 og 5«.

Med forslaget rettes der op på den manglende konsekvensrettelse.

Forslaget indebærer, at det af udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 10, vil fremgå, at udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 4 og 5 (dvs. udlændinge med autorisationsopholdstilladelse, herunder som særligt efterspurgte sundhedspersoner) er fritaget for krav om arbejdstilladelse, mens det ikke længere vil fremgå, at udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 3, med henblik på at gennemføre en erhvervskandidatuddannelse er fritaget fra kravet om arbejdstilladelse.

Det bemærkes, at Udlændinge- og Integrationsministeriet har gjort Styrelsen for International Rekruttering og Integration, der i 1. instans behandler ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 3-5, opmærksom på, at udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 10, på trods af den manglende konsekvensrettelse skal administreres som hidtil, dvs. i overensstemmelse med retstilstanden før ikrafttræden af lov nr. 754 af 20. juni 2025. Det betyder, at udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 4 og 5, dvs. udlændinge med autorisationsopholdstilladelse, herunder som særligt efterspurgte sundhedspersoner, som hidtil er fritaget fra kravet om arbejdstilladelse. Dette er i overensstemmelse med lov nr. 648 af 11. juni 2024, som trådte i kraft den 1. juli 2024, og som bl.a. indeholder en ændring af udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 9 [nu nr. 10], hvorefter udlændinge med autorisationsopholdstilladelse, herunder som særligt efterspurgte sundhedspersoner, er fritaget fra krav om arbejdstilladelse. Det betyder endvidere, at udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 3, med henblik på at gennemføre en erhvervskandidatuddannelse ikke er fritaget fra krav om arbejdstilladelse, men samtidig med opholdstilladelsen meddeles en arbejdstilladelse, der giver ret til beskæftigelse ved deltidsarbejde og fuldtid i månederne juni, juli og august, jf. § 16, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 950 af 25. juni 2025.

Til nr. 7

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 6 og 8 og § 53 a.

Det foreslås i § 46 a, stk. 1, at henvisningerne til »stk. 4, 6 og 8« ændres til: »stk. 4, 6, 8 og 9«.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, indebærer, at henvisningerne til de sagstyper, som ikke kan påklages til Udlændingenævnet, konsekvensrettes som følge af ændringen i lovforslagets § 2, nr. 9.

Til nr. 8

Det fremgår af udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt., at afgørelser truffet efter udlændingelovens § 40, stk. 9 og 10, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter loven kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 6 og 8 og § 53 a. Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 2, kan Udlændingenævnet endvidere behandle klager i en række tilfælde, der er angivet i bestemmelsens nr. 1-4.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 46 a, stk. 2, indsættes som nyt nr. 5: »Politidirektørens afgørelser efter § 40, stk. 8.«

Den foreslåede ændring vil indebære, at kompetencen til at behandle klager over vedkommende politidirektørs afgørelser efter udlændingelovens § 40, stk. 8, om optagelse af sager til forhør i retten tildeles Udlændingenævnet.

Som det gælder for de afgørelser, der i dag påklages til Udlændingenævnet, vil det efter de gældende regler også gælde for klager over afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8 (optagelse af sager til forhør i retten), som Udlændingenævnet tildeles kompetence til at behandle, at klagen som udgangspunkt skal være indgivet til Udlændingenævnet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Det forudsættes i den forbindelse, at politiet senest ved forkyndelsen af afgørelsen vejleder udlændingen om klagemuligheden, herunder klagefristen. Klager over politidirektørens afgørelser efter udlændingelovens § 40, stk. 8, vil ikke kunne tillægges opsættende virkning. Der betales ikke gebyr i sådanne klagesager.

Udlændingenævnets afgørelse vil i sådanne klagesager som udgangspunkt være skriftlig.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6.1.1 og 2.6.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Det fremgår bl.a. af udlændingelovens § 40, stk. 9 (beslaglæggelse), at retsplejelovens regler i kapitel 72 (legemsindgreb), kapitel 73 (ransagning) og kapitel 74 (beslaglæggelse) finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Endvidere fremgår det bl.a. af udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt., at afgørelser truffet efter udlændingelovens § 40, stk. 9, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter loven kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 6 og 8 og § 53 a.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 46 a efter stk. 8 indsættes som nyt stk. 9: »Afgørelser efter § 40, stk. 9, kan indbringes for domstolene.«

Den foreslåede ændring vil indebære, at den administrative klageadgang i udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt., til udlændinge- og integrationsministeren i sager, hvor Udlændingestyrelsen eller politiet har truffet afgørelse om beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver, afskaffes.

Den foreslåede ændring vil således medføre, at sådanne sager alene vil kunne indbringes for domstolene i medfør af retsplejelovens regler.

Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 9, 4. pkt., at retsplejelovens kapitel 72-74 finder anvendelse på afgørelser om beslaglæggelse efter udlændingelovens § 40, stk. 1-2, hvorfor sådanne beslaglæggelser som udgangspunkt vil skulle ske ved retskendelse, såfremt der ikke meddeles samtykke til indgrebet. Hvis øjemedet forspildes ved at afvente en retskendelse, vil indgrebet kunne foretages uden forudgående retskendelse. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, vil politiet snarest muligt og senest inden 24 timer efter skulle forelægge sagen for retten. Meldes der derimod samtykke til indgrebet, vil afgørelsen kunne træffes af Udlændingestyrelsen eller politiet.

Det forudsættes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen eller politiet i alle tilfælde senest ved forkyndelsen af afgørelsen vejleder udlændingen om muligheden for at indbringe sagen for domstolene.

Der er ved lovforslaget i øvrigt ikke tilsigtet nogen ændring af muligheden for legalitetsprøvelse af Udlændingestyrelsens og politiets afgørelser efter § 40, stk. 9, ved domstolene i medfør af retsplejelovens regler.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46 a indebærer, at bestemmelsens sidste stykke konsekvensrettes som følge af ændringen i lovforslagets § 2, nr. 9.

Til nr. 10

Det fremgår af udlændingelovens § 48, stk. 3, 1. og 2. pkt.,

at afgørelser efter udlændingelovens § 40, stk. 9 og 10, træffes af vedkommende politidirektør, og at afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. udlændingelovens § 40, stk. 9, endvidere kan træffes af Udlændingestyrelsen. Ifølge § 48, stk. 3, 3. pkt., kan de afgørelser, der er nævnt i 1. og 2. pkt., påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås, at udlændingelovens § 48, stk. 3, affattes således: »Afgørelser efter § 40, stk. 8 og 9, træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 40, stk. 9, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen.«

Forslaget vil indebære, at vedkommende politidirektør tildeles kompetence til at træffe afgørelse om at optage sager til forhør i retten efter udlændingelovens § 40, stk. 8. Forslaget vil endvidere medføre, at Udlændingestyrelsens kompetence til efter udlændingeloven at træffe afgørelse om optagelse af sager til forhør retten ophører.

Politidirektørens afgørelse skal være skriftlig og indeholde klagevejledning.

Der tilsigtes med forslaget alene en korrektion af henvisningerne i § 48, stk. 3, 1. pkt., i overensstemmelse med ressortoverdragelsen ved kongelig resolution af 10. september 2019, jf. bekendtgørelse nr. 946 af 12. september 2019 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, således at kompetencen til at træffe afgørelse i sager efter udlændingelovens § 40, stk. 8, om optagelse af sager til forhør i retten tilbageføres til politidirektøren, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 48, stk. 3, mens kompetencen til at træffe afgørelse i sager efter udlændingelovens § 40, stk. 10, om bortfald af asylansøgninger ved udeblivelse tilbageføres til Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forslaget vil ikke medføre en ændring af politidirektørens og Udlændingestyrelsens kompetence til at træffe afgørelse efter § 40, stk. 9 (beslaglæggelse).

Adgangen til at foretage beslaglæggelse efter den foreslåede bestemmelse vil som udgangspunkt tilkomme politiet i de situationer, hvor politiet som de første antræffer en asylansøger eller en udlænding med ulovligt ophold.

I de tilfælde, hvor en udlænding i en periode har været indkvarteret på et indkvarteringssted, vil afgørelsen om beslaglæggelse af aktiver som udgangspunkt skulle træffes af Udlændingestyrelsen.

Afgørelsen skal være skriftlig og indeholde en klagevejledning.

Forslaget vil endvidere indebære, at udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt., udgår, således at den administrative klageadgang til udlændinge- og integrationsministeren afskaffes.

Politidirektørens afgørelser efter § 40, stk. 8, vil i stedet kunne påklages til Udlændingenævnet efter den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 8.

Politidirektørens og Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 40, stk. 9, vil kunne indbringes for domstolene efter den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 9.

Idet retsplejelovens kapitel 72, 73 og 74 om legemsindgreb, ransagning og beslaglæggelse finder anvendelse i forbindelse med anvendelsen af udlændingeloven § 40, stk. 9, sker der dog allerede en legalitetsprøvelse heraf ved domstolene. Forslaget ændrer ikke herved.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Efter udlændingelovens § 53, stk. 6, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15.

Det foreslås i 53, stk. 6, at henvisningerne til »jf. dog stk. 8-15« ændres til: »jf. dog stk. 8-16«.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens § 53, stk. 6, indebærer, at henvisningerne til de sagstyper, der som udgangspunkt behandles af formanden eller en næstformand alene, konsekvensrettes som følge af ændringen i lovforslagets § 2, nr. 12.

Til nr. 12

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 53, stk. 6, at ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15.

Udlændingelovens § 53, stk. 8-15, angiver visse sagstyper, som i udgangspunktet behandles af formanden eller næstformanden alene.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 53 efter stk. 10, indsættes som nyt *stykke 11*: »Sager om bortfald efter § 40, stk. 10, kan behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.«

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 11, indebærer, at sager om bortfald af en asylansøgning ved udeblivelse efter udlændingelovens § 40, stk. 10, der med lovforslagets § 2, nr. 13, foreslås overført fra udlændinge- og integrationsministeren til Flygtningenævnet, som altovervejende hovedregel træffes af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men at sagerne i helt

særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 6.

Baggrunden for forslaget er, at en række sagstyper allerede behandles af formanden eller en næstformand alene, og at sager om bortfald af en asylansøgning ved udeblivelse er velegnede til at blive behandlet på skriftligt grundlag af formanden eller en næstformand alene, idet der, ligesom for de sagstyper, der fremgår af § 53, stk. 8-15, vil være tale om en afgørelse relateret til udlændingens asylsag.

Formanden eller en næstformand vil således efter det foreslåede kunne behandle sager om bortfald af en asylansøgning ved udeblivelse efter den foreslåede § 53, stk. 11, jf. lovforslagets § 2, nr. 12, alene og på skriftligt grundlag. Sådanne sager vil dog i helt særlige tilfælde kunne behandles af et samlet nævn. Det vil være op til formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, at henvise en sag til behandling på et samlet nævn, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, som med lovforslaget foreslås udvidet til at omfatte det foreslåede stk. 11, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Helt særlige tilfælde vil eksempelvis foreligge, hvor sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, og det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring på nævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Det fremgår af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1-8, at Udlændingestyrelsens afgørelser i en lang række sagstyper på det asylretlige område kan indbringes for Flygtningenævnet.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 53 a, stk. 1, indsættes som nyt nr. 9: »Bortfald efter § 40, stk. 10.«

Den foreslåede ændring vil indebære, at kompetencen til at behandle klager over afgørelser efter udlændingelovens § 40, stk. 10, overføres fra udlændinge- og integrationsministeren til Flygtningenævnet.

Den foreslåede ændring vil således medføre, at Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en asylansøgning i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, jf. § 46, stk. 1, vil kunne påklages til Flygtningenævnet.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at der ikke vil blive fastsat en frist for indbringelse af en klage til Flygtningenævnet over afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10. En sådan afgørelse vil således kunne indbringes for nævnet på et hvilket som helst tidspunkt, og det vil således ikke have betydning for muligheden for at indbringe en klage for nævnet, hvornår den pågældende udlænding er blevet bekendt med asylansøgningens bortfald. En sådan klage vil dog ikke kunne tillægges opsættende virkning, medmindre Flygtningenævnet i det konkrete

tilfælde træffer beslutning herom. Der betales ikke gebyr i sådanne klagesager.

Det foreslås, at sagerne vil skulle behandles af nævnets formand eller en næstformand på skriftligt grundlag. Formanden eller næstformanden vil dog i helt særlige tilfælde, hvor sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, kunne henvise sagen til skriftlig eller mundtlig behandling i nævnet.

Der henvises til pkt. 2.7.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14

Efter udlændingelovens § 56, stk. 1, henviser Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-15.

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, 1. pkt., behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, på skriftligt grundlag.

Det foreslås i § 56, stk. 1, og stk. 3, 1. pkt., at henvisningerne til »8-15« i begge tilfælde ændres til: »8-16«.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens § 56, stk. 1, og stk. 3, 1. pkt., indebærer, at henvisningerne til de sagstyper, der som udgangspunkt behandles af formanden eller en næstformand alene, konsekvensrettes som følge af ændringen i lovforslagets § 2, nr. 12.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Det følger af knivlovens § 1, at knive og blankvåben m.v. ikke må bæres eller besiddes på offentligt tilgængelige steder, uddannelsessteder, i ungdomsklubber, fritidsordninger og lign., medmindre det sker som led i erhvervsudøvelse eller til brug ved jagt, lystfiskeri eller sportsudøvelse eller har et andet lignende anerkendelsesværdigt formål.

Ved offentligt tilgængelige steder forstås steder, hvortil der er almindelig adgang, herunder veje, parker, offentlige transportmidler, restaurationer (herunder diskoteker, værtshuse og lignende), butikker og butikscentre i åbningstiden, forlystelsessteder og offentlige kontorer. Området svarer til det område, der er omfattet af ordensbekendtgørelsens § 2. Besiddelse af knive i køretøjer, som befinder sig på et offentligt tilgængeligt sted, er også omfattet af forbuddet.

Udover offentligt tilgængelige steder finder bestemmelsen også anvendelse på uddannelsessteder, ungdomsklubber, fritidsordninger og lignende, uanset om der er offentlig adgang til det pågældende sted.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i knivlovens § 1 efter »offentligt tilgængelige

steder,« at indsætte »indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5,«.

Ændringen har til formål at udvide anvendelsesområdet efter knivlovens § 1 og vil indebære, at der fremover gælder et forbud mod at bære eller besidde knive og blankvåben m.v. på sådanne indkvarteringssteder, medmindre det sker som led i erhvervsudøvelse, til brug ved jagt, lystfiskeri eller sportsudøvelse eller har et andet lignende anerkendelsesværdigt formål.

Indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, omfatter alle indkvarteringssteder, som drives af Udlændingestyrelsen, for udlændinge omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 3 og 4, dvs. som udgangspunkt asylansøgere eller udlændinge uden lovligt ophold i Danmark. I praksis driver en række indkvarteringsoperatører disse indkvarteringssteder på vegne af Udlændingestyrelsen.

Den nuværende indkvarteringsstruktur er faseopdelt, dvs. at rammerne og vilkårene på de forskellige centre som udgangspunkt beror på, om beboerne er nyankomne (fase 1), har en verserende asylsag (fase 2) eller er i udsendelsesposition (fase 3), herunder om de medvirker til egen udrejse eller ikke medvirker til egen udrejse.

En asylansøger eller udlænding uden lovligt ophold indkvarteres indledningsvist på et såkaldt modtagecenter, indtil det er besluttet, om en evt. ansøgning om asyl vil skulle realitetsbehandles her i landet.

En asylansøger, der får sin sag realitetsbehandlet her i landet, indkvarteres som udgangspunkt på et såkaldt opholdscenter med selvhushold, dvs. at asylansøgeren selv vil skulle indkøbe og tilberede sin mad.

En udlænding uden lovligt ophold, herunder afviste asylansøgere, udlændinge på tålt ophold samt udlændinge, som er udvist ved dom, indkvarteres som udgangspunkt på et udrejsecenter. Der er aktuelt tre udrejsecentre i drift: Udrejsecenter Avnstrup (familier med mindreårige børn samt enlige kvinder), Udrejsecenter Kærshovedgård (enlige mænd samt par uden børn, der ikke medvirker til at udrejse) samt Udrejsecenter Sjølsmark (enlige og par uden børn, der er i Dublin-procedure, eller som får behandlet deres asylansøgning i den såkaldte åbenbart grundløs-procedure).

Det bemærkes, at uledsagede mindreårige indkvarteres på såkaldte børnecentre, der er indrettet efter gruppens særlige behov, og hvor personalet er fagligt kvalificeret til at arbejde med målgruppen.

Indkvarteringssteder dækker såvel det indhegnede område, herunder fælles inden- og udendørsarealer (f.eks. sportsområde, kantine eller fælles aktivitetslokaler), som beboernes værelser inden for indhegningen på indkvarteringsstedernes matrikler, samt området uden for indhegningen, der tilhører matriklen (f.eks. parkeringspladser).

Forbuddet vil gælde, uanset at der ikke er offentlig adgang til det pågældende sted.

Hvorvidt kniven m.v. besiddes som led i et anerkendelsesværdigt formål, vil skulle vurderes i lyset af gældende praksis om knivlovens § 1 og vil som hidtil i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af de nærmere omstændigheder. Ved denne vurdering vil der således skulle lægges vægt på knivens art, anvendelsesområde og den situation, hvorunder kniven besiddes. Det vil f.eks. kunne tale imod, at besiddelsen af kniven har et anerkendelsesværdigt formål, hvis kniven er udformet på en måde, så den uanset størrelsen er særligt egnet som angrebs- og stikvåben, eller at personen, som besidder kniven, tidligere er straffet for flere overtrædelser af våbenlovgivningen. Det vil omvendt kunne tale for, at besiddelsen har et anerkendelsesværdigt formål, hvis besiddelsen sker som led i gøremål af dagligdags, fredelig eller praktisk karakter på indkvarteringsstedet, f.eks. køkkenarbejde eller udførelsen af opgaver i henhold til den indkvarteredes hjemrejsekontrakt. Ligeledes vil det tale for, at besiddelsen har et anerkendelsesværdigt formål, hvis besiddelsen sker i forbindelse med udførelsen af såkaldt nødvendige opgaver på indkvarteringsstedet, som beboerne kan pålægges af indkvarteringsoperatøren.

Henset til, at anvendelsesområdet for politilovens §§ 5 a og 6 ikke omfatter boliger, private garager eller andre steder, hvor der ikke efter lov om knive og blankvåben m.v. gælder forbud mod at besidde eller bære kniv m.v., forudsættes det, at politiets adgang til at kunne fastsætte visitationszoner efter politilovens §§ 5 a og 6 på indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, alene vil blive anvendt i relation til fællesarealer, herunder både indendørs- og udendørs arealer. Politiet vil således ikke kunne fastsætte en visitationszone, der omfatter beboernes værelser. Dette gælder uanset, at forbuddet efter knivlovens § 1 fremadrettet også vil omfatte beboernes værelser. Politiet vil dog inden for retsplejelovens rammer kunne foretage undersøgelse af beboernes værelser m.v. som led i politiets efterforskning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af knivlovens § 7, stk. 2, at det ved fastsættelse af straffen for overtrædelse af § 1 særlig skal anses for skærpende, at gerningspersonen flere gange tidligere er straffet for overtrædelse af § 1. Tilsvarende gælder i tilfælde, hvor overtrædelsen af § 1 begås under skærpende omstændigheder af en person, der tidligere er idømt fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 eller 2, § 119 b eller §§ 123, 216, 237, 243-246, 266 eller 288, eller hvor kniven eller blankvåbnet m.v. ved overtrædelsen af § 1 besiddes på ungdomsskoler, på uddannelsesinstitutioner, i ungdomsklubber og i den offentlige transport.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.3.1.1-2.3.1.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 7, stk. 2, 2. pkt., at efter »besiddes« indsættes »på indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5,«

Det forudsættes således, at ulovlig besiddelse af kniv eller blankvåben m.v. på indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, fremover altid skal anses for at være besiddelse under skærpende omstændigheder, uanset at der ikke foreligger nærliggende risiko for, at der kan opstå tilspidsede situationer af potentiel voldelig karakter.

Der er ikke med ændringen tilsigtet nogen ændringer i strafudmålingen efter knivlovens § 7, stk. 2.

Ændringen vil således indebære, at straffen for ulovlig besiddelse af kniv og blankvåben m.v. på et indkvarteringssted for udlændinge som udgangspunkt vil skulle fastsættes til ubetinget fængsel i 14 dage i førstegangstilfælde.

Hvor der er tale om overtrædelse af knivlovens § 1 på et indkvarteringssted i førstegangstilfælde, og hvor der tidligere er idømt fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 eller 2, § 119 b eller §§ 123, 216, 237, 243-246, 266 eller 288, vil der som udgangspunkt være tale om ubetinget fængsel i 40 dage.

Straffen i andengangstilfælde vil, uanset om besiddelse af kniv eller blankvåben m.v. sker på et indkvarteringssted, afhænge af den idømte straf i førstegangstilfældet. Er gerningspersonen tidligere idømt ubetinget fængsel i 14 dage for en førstegangsovertrædelse af knivloven, vil andengangstilfælde som udgangspunkt skulle straffes med ubetinget fængsel i 30 dage. Dog vil der kunne forekomme tilfælde, hvor ubetinget frihedsstraf i et andengangstilfælde vil være urimeligt henset til de omstændigheder, hvorunder kniven m.v. har været medbragt, og der vil i sådanne tilfælde være mulighed for at idømme en bøde.

Straffastsættelsen for ulovlig besiddelse af kniv og blankvåben m.v. under skærpende omstændigheder, f.eks. et indkvarteringssted, i tredjegangstilfælde vil bero på domstolens vurdering af de konkrete forhold i den enkelte sag. Der vil i tredjegangstilfælde og derover kun i helt sjældne tilfælde kunne tænkes at foreligge sådanne særlig formildende omstændigheder, at udgangspunktet om frihedsstraf kan fraviges.

Såfremt der foreligger formildende omstændigheder, kan straffen endvidere nedsættes eller bortfalde i medfør af de almindelige regler i straffeloven. Det følger således af straffelovens § 83, at straffen kan nedsættes under den foreskrevne strafferamme eller bortfalde under i øvrigt formildende omstændigheder, når oplysninger om gerningen, gerningsmandens person eller andre forhold afgørende taler herfor.

Det bemærkes i øvrigt, at fastsættelsen af straffen fortsat vil bero på domstolens konkrete vurdering i den enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og at det angivne strafniveau således vil kunne fraviges i op- og nedadgående

retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen ændringer af knivlovens § 7, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Det fremgår af integrationslovens § 2, stk. 1, at loven omfatter flygtninge, familiesammenførte udlændinge og indvandrere. Videre fremgår det af lovens § 2, stk. 2, at der ved flygtninge forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter 1) udlændingelovens §§ 7 eller 8, 2) udlændingelovens § 9 b, 3) udlændingelovens § 9 c, medmindre udlændingen er omfattet af stk. 3, 4, 5 eller 6, 4) udlændingelovens § 9 e, 5) lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller 6) lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine.

Det foreslås, at der i integrationslovens § 2, stk. 2, nr. 4, tilføjes »eller«, og at nr. 5 ophæves.

De foreslåede ændringer vil indebære, at udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. ikke længere vil være omfattet af integrationsloven.

Ændringerne er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til § 5

Til nr. 1 og 2

Det fremgår af lov om integrationsgrunduddannelse (igu) § 1, at lovens formål bl.a. er at sikre en mulighed for arbejde og opkvalificering for flygtninge og familiesammenførte, hvis kvalifikationer og produktivitet endnu ikke opfylder kravene på det danske arbejdsmarked. Af lovens § 2, stk. 1, fremgår, at der ved flygtninge forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter 1) udlændingelovens §§ 7 eller 8, 2) udlændingelovens § 9 b, stk. 1, 3) udlændingelovens § 9 c, stk. 1, meddelt i forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, 4) udlændingelovens § 9 c, stk. 2, 5) lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, eller 6) lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Det foreslås, at der i lov om integrationsgrunduddannelse (igu) § 2, stk. 1, nr. 4, tilføjes »eller«, at der i nr. 5 ændres »Ukraine, eller« til: »Ukraine.«, og at nr. 6 ophæves.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. ikke længere vil være omfattet af lov om integrationsuddannelse (igu).

Ændringerne er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til § 6

Til nr. 1

Det fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 1, at lovens personkreds bl.a. omfatter udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. Forståelsen af de oplyste grupper fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 2-4.

En person, der ikke er omfattet af repatrieringslovens personkreds, eller som har opholdstilladelse efter stk. 3 eller 4, men som på grund af særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne i repatrieringslovens § 7, stk. 9, nr. 1, jf. § 7, stk. 8, kan ansøge udlændinge- og integrationsministeren om at blive omfattet af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 6.

Det foreslås, at i repatrieringslovens § 3, stk. 1, 2. pkt., udgår », samt udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. ikke længere vil være omfattet af repatrieringslovens personkreds.

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til § 7

Til nr. 1

Det følger af danskuddannelseslovens § 2, stk. 1, at kommunen skal tilbyde danskuddannelse til udlændinge, der er fyldt 18 år, og har opholdstilladelse eller i øvrigt har fast, lovligt ophold i Danmark og er folkeregisteret i kommunen. Efter § 2 c i danskuddannelsesloven forstås ved I-kursister i samme lov en flygtning eller en familiesammenført udlænding til en flygtning, der henvises til danskuddannelse som led i et introduktionsprogram, jf. integrationslovens § 16, stk. 1 og 2, herunder bl.a. en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, jf. nr. 5, og en udlænding med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., jf. nr. 6.

Det foreslås, at der i danskuddannelseslovens § 2 c, nr. 5, indsættes »eller« efter »udlændingelovens § 9 e«, og at nr. 6 ophæves.

De foreslåede ændringer vil indebære, at udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. ikke længere vil være omfattet af danskuddannelsesloven.

Ændringerne er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til § 8

Til nr. 1

Efter § 15, stk. 5, i lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse kan udenlandske elever og lærlinge på erhvervsuddannelser kun indgå i beregningen af en række aktivitetsbestemte statslige taxametertilskud til uddannelsesinstitutionerne, når eleven eller lærlingen er omfattet af bestemmelsens nr. 1-8. Bestemmelsen omfatter bl.a. udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Udbud af erhvervsuddannelser til udenlandske elever, der ikke indgår i beregningen af tilskud til uddannelsesinstitutionen, skal ske som indtægtsdækket virksomhed, jf. § 15, stk. 7, i lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse.

Det foreslås, at § 15, stk. 5, nr. 4, i lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelser, ophæves.

Det foreslåede indebærer, at udenlandske deltagere, der hidtil efter § 15, stk. 5, nr. 4, er indgået i tilskudsberegningen, ikke længere vil indgå heri, men skal ske som indtægtsdækket virksomhed, jf. § 15, stk. 7, i lov om institutioner for

erhvervsrettet uddannelse, medmindre de pågældende på andet grundlag er omfattet af § 15, stk. 5.

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til nr. 2

Det følger af § 15, stk. 5, nr. 8, i lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse, at udenlandske elever og lærlinge på erhvervsuddannelser kan indgå i beregningen af en række aktivitetsbestemte statslige taxametertilskud til uddannelsesinstitutionerne, hvis de har ansøgt om eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 4 eller 5, og de, inden de blev meddelt opholdstilladelse efter disse bestemmelser, var omfattet af § 15, stk. 5, nr. 1-7, i lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse.

Det foreslås i § 15, stk. 5, nr. 8, i lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse at ændre »nr. 1-7« til: »nr. 1-6«.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 8, nr. 1, hvori det foreslås at ophæve § 15, stk. 5, nr. 4, i lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse.

Til § 9

Til nr. 1

Efter § 19, stk. 2, i lov om erhvervsuddannelser kan udenlandske elever og lærlinge på erhvervsuddannelser kun indgå i beregningen af en række aktivitetsbestemte statslige taxametertilskud til uddannelsesinstitutionerne, når eleven eller lærlingen er omfattet af bestemmelsens nr. 1-8. Det gælder bl.a. udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Udbud af erhvervsuddannelser til udenlandske elever, der ikke indgår i beregningen af tilskud til uddannelsesinstitutionen, skal ske som indtægtsdækket virksomhed, jf. § 19, stk. 4, i lov om erhvervsuddannelser.

Det foreslås, at § 19, stk. 2, nr. 4, i lov om erhvervsuddannelser, ophæves.

Det foreslåede indebærer, at udenlandske deltagere, der hidtil efter § 15, stk. 5, nr. 4, er indgået i tilskudsberegningen, ikke længere vil indgå heri, men skal ske som indtægtsdækket virksomhed, jf. § 19, stk. 4, i lov om erhvervsuddannelser, medmindre de pågældende på andet grundlag er omfattet af § 19, stk. 2.

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25.

november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til nr. 2

Det følger af § 19, stk. 2, nr. 8, i lov om erhvervsuddannelser, at udenlandske elever og lærlinge på erhvervsuddannelser kan indgå i beregningen af en række aktivitetsbestemte statslige taxametertilskud til uddannelsesinstitutionerne, hvis de har ansøgt om eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 4 eller 5, og de, inden de blev meddelt opholdstilladelse efter disse bestemmelser, var omfattet af § 19, stk. 2, nr. 1-7, i lov om erhvervsuddannelser.

Det foreslås i § 19, stk. 2, nr. 8, i lov om erhvervsuddannelser at ændre »nr. 1-7« til: »nr. 1-6«.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 9, nr. 1, hvori det foreslås at ophæve § 19, stk. 2, nr. 8, i lov om erhvervsuddannelser.

Til § 10

Til nr. 1

§ 99 i dagtilbudsloven vedrører statslig refusion til kommunerne for visse typer af kommunale udgifter omfattet af stk. 2 til udlændinge med bestemte typer af opholdstilladelse efter udlændingeloven. Bestemmelsen indebærer, at der er en statsrefusionsordning for bl.a. udlændinge, der har fået opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Det foreslås i dagtilbudslovens § 99, stk. 1, nr. 9, at ændre »§ 9 e,« til: »§ 9 e, eller«, og i nr. 10 at ændre »Ukraine, eller« til: »Ukraine.«. Derudover foreslås det, at § 99, stk. 1, nr. 11, ophæves.

Det foreslåede indebærer, at staten ikke længere afholder udgiften til en udlænding, der hidtil har været omfattet af § 99, stk. 1, nr. 11, medmindre de pågældende på andet grundlag er omfattet af § 99, stk. 1.

Ændringerne er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solnedgangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Udgifter til statslig refusion til kommunerne for udgifter til udlændinge frem til den 30. november 2025 vil kunne afholdes efter den 30. november 2025.

Til § 11

Til nr. 1

Efter § 181, stk. 1, nr. 10, i lov om social service, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 155 af 11. februar 2025 som ændret ved § 1 i lov nr. 1703 af 30. december 2024, § 1 i lov nr. 407 af 29. april 2025 og § 13 i lov nr. 469 af 14. maj 2025 (serviceloven), afholder staten efter reglerne i § 181, stk. 2 og 3, udgifter til en udlænding, der har fået opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Det foreslås i § 181, stk. 1, nr. 9, i serviceloven at ændre »§ 9 e« til: »§ 9 e, eller«, og at ophæve § 181, stk. 1, nr. 10.

Ændringerne er en konsekvens af ophævelsen af lov nr. 2055 af 16. november 2021, som ændret ved lov nr. 1334 af 25. november 2023, om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. (særloven). Særloven ophæves som følge af solned- gangsklausulen i særlovens § 28, hvilket medfører, at det efter den 30. november 2025 ikke længere er muligt at have opholdstilladelse efter særloven.

Til § 12

Det foreslås i stk. 1, at loven skal træde i kraft den 1. decem- ber 2025, jf. dog stk. 2-8.

Den foreslåede ikrafttrædelsesbestemmelse i stk. 1 vil gene- relt betyde, at loven vil finde anvendelse fra den 1. decem- ber 2025, jf. dog stk. 2-7.

Lovens ikrafttræden skal ses i sammenhæng med, at lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghani- stan har bistået danske myndigheder m.v. ophæves den 1. december 2025. Den foreslåede ikrafttrædelsesdato vil såle- des sikre, at konsekvensændringer som følge af særlovens ophævelse vil træde i kraft dagen efter udløbet af særloven.

Det foreslås i stk. 2, at lovens § 1, nr. 6-9, 11, 14, 16 og 19-20, § 2, nr. 3 og 5, og § 3 træder i kraft den 1. januar 2026.

Grunden til, at lovforslagets § 2, nr. 3 og 5, ikke er omfattet af stk. 1, og derfor træder i kraft den 1. januar 2026, skal ses i sammenhæng med, at det af udlændingelovens § 9 a, stk. 6, 3. pkt., og § 9 i, stk. 9, 3. pkt., følger, at en ansøgning om opholdstilladelse efter arbejdsmarkedstilknytningsordningen (§ 9 a, stk. 2, nr. 11) eller uddannelsestilknytningsordningen (§ 9 i, stk. 6), medmindre særlige grunde taler herimod, afvises, hvis ansøgningen indgives efter, at udlændingens opholdstilladelse efter særloven udløber.

Med forslaget ønsker Udlændinge- og Integrationsministeri- et at give udlændinge, hvis opholdstilladelse efter særloven er udløbet, en måned til at indgive ansøgning om opholds- tilladelse efter arbejdsmarkedstilknytningsordningen og ud- dannelsestilknytningsordningen, hvis særlige grunde taler herfor.

Forslaget vil medføre, at Styrelsen for International Rekrut- tering og Integration frem til og med den 31. december 2025 vil kunne tage en ansøgning om opholdstilladelse efter arbejdsmarkedstilknytningsordningen og uddannelses- tilknytningsordningen under behandling, selvom en udlænd- ings opholdstilladelse efter særloven er udløbet, hvis særlige grunde taler herfor. Det følger af ordlyden af § 9 a, stk. 6, 2. pkt., og § 9 i, stk. 9, 3. pkt., at ansøgninger, indgivet efter opholdstilladelserne efter særloven er udløbet, kun kan behandles, såfremt særlige grunde taler herfor.

Særlige grunde, der kan begrunde, at Styrelsen for Interna- tional Rekruttering og Integration tager ansøgningen om op- holdstilladelse under behandling, selvom opholdstilladelsen efter særloven er udløbet, vil eksempelvis kunne være en kortere fristoverskridelse, der skyldes alvorlig sygdom, der kan dokumenteres. Det svarer til, hvad der gælder i dag.

En udlænding, der får taget en ansøgning om opholdstilla- delse efter arbejdsmarkedstilknytningsordningen (§ 9 a, stk. 2, nr. 11) eller uddannelsestilknytningsordningen (§ 9 i, stk. 6) under behandling, har ret til at opholde sig her i landet og arbejde, mens Styrelsen for International Rekruttering og Integration behandler ansøgningen.

En udlænding, der får taget en ansøgning om opholdstilla- delse efter uddannelsestilknytningsordningen (§ 9 i, stk. 6) under behandling, kan desuden påbegynde den uddannelse, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, ligesom udlændingen fortsat kan deltage i uddannelsen, så- fremt vedkommende på ansøgningstidspunktet allerede er påbegyndt uddannelsen.

I forbindelse med forlængelse af lov om midlertidig op- holdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., der blev vedtaget i Folketinget i april 2023, igangsatte Udlændingestyrelsen en vejleden- de indsats til udlændinge med opholdstilladelse efter sær- loven om vigtigheden af at indgive en ansøgning om op- holdstilladelse efter andet grundlag inden udløbet af op- holdstilladelsen efter særloven. Vejledningen er bl.a. sket ved fremsendelse af vejledningsbreve til udlændinge med opholdstilladelse efter særloven, der ikke også har opnået opholdstilladelse efter udlændingelovens bestemmelser om asyl. Udlændingestyrelsen har således foretaget en direkte vejledende indsats over for den persongruppe, der alene har en opholdstilladelse efter særloven, og udlændinge, der ud over opholdstilladelse efter særloven tillige har opnået op- holdstilladelse efter udlændingeloven, der dog ikke er asyl.

Udlændingestyrelsen har på ny forud for ophævelsen af særloven igangsat en direkte vejledning rettet til udlændin- ge, der alene har en opholdstilladelse efter særloven, og udlændinge, der ud over opholdstilladelse efter særloven tillige har opnået opholdsgrundlag efter udlændingeloven, der dog ikke er asyl. Styrelsen har i den forbindelse oplyst om mulighederne for at ansøge om opholdstilladelse efter udlændingelovens regler, inden opholdstilladelsen efter sær- loven udløber. Vejledningen er bl.a. sket ved fremsendelse

af vejledningsbreve til udlændinge med opholdstilladelse efter særloven, der ikke også har opnået opholdstilladelse efter udlændingelovens bestemmelser om asyl. Derudover er der generelt informeret om ophævelsen af særloven og konsekvenserne heraf på udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk.

I perioden frem til den 1. december 2025 vil udlændinge, der har opholdstilladelse efter særloven, have mulighed for at søge om en ny opholdstilladelse efter udlændingelovens regler, herunder asyl eller efter en erhvervsordning, og således have mulighed for at skabe sig et andet opholdsgrundlag inden december 2025.

De foreslåede ændringer af knivloven, jf. lovforslaget § 3, nr. 1-2, vil alene finde anvendelse på handlinger, der er foretaget efter lovens ikrafttræden, jf. straffelovens § 3, stk. 1.

Det foreslåede § 23, stk. 3, jf. § 18 a (lovforslagets § 1, nr. 18), vil alene finde anvendelse på forhold begået efter lovens ikrafttræden, jf. straffelovens § 3, stk. 1.

Efter forslaget til § 12, stk. 3, finder lovens § 2, nr. 1, ikke anvendelse for ansøgninger, der indgives før lovforslagets fremsættelse den 8. oktober 2025. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsen ved ansøgninger om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, der er indgivet den 8. oktober 2025 eller senere, vil skulle påse, om de overførte betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 15-17, er opfyldt, hvis den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 11. april 2024.

For ansøgninger om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, der er indgivet før den 8. oktober 2025, vil ændringen derimod ikke gælde, uanset at den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet i perioden fra den 27. januar 2022 til og med den 10. april 2024.

Hvis den herboende person er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 27. januar 2022, vil de overførte betingelser som hidtil skulle påses opfyldt i forbindelse med en ansøgning om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e. Dette gælder, uanset hvornår ansøgningen om ægtefællesammenføring er indgivet.

Det foreslås endvidere i § 12, stk. 4, at lovens § 1, nr. 17, ikke vil finde anvendelse på afgørelser truffet i medfør af den foreslåede § 18 i hjemrejseloven, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser vil de hidtil gældende regler finde anvendelse.

Det vil betyde, at den foreslåede ændring af hjemrejselovens § 22, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 17, ikke vil finde

anvendelse på afgørelser truffet i medfør af hjemrejselovens § 18 før lovens ikrafttræden. Sådanne afgørelser vil frem mod lovens ikrafttræden således fortsat kunne påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås endvidere i § 12, stk. 5, at lovens § 2, nr. 8, ikke finder anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser vil de hidtil gældende regler finde anvendelse.

Det vil betyde, at den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 8, ikke vil finde anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8, før lovens ikrafttræden. Sådanne afgørelser vil frem mod lovens ikrafttræden således fortsat kunne påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås i § 12, stk. 6, at lovens § 2, nr. 9, ikke vil finde anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser vil de hidtil gældende regler finde anvendelse.

Det vil betyde, at den foreslåede ændring af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 9, ikke vil finde anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9, før lovens ikrafttræden. Sådanne afgørelser vil frem mod lovens ikrafttræden således fortsat kunne påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren.

Der foreslås derudover i § 12, stk. 7, at lovens § 2, nr. 13, ikke finder anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser vil de hidtil gældende regler finde anvendelse.

Det vil betyde, at den foreslåede ændring af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 13, ikke vil finde anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, før lovens ikrafttræden. Sådanne afgørelser vil frem mod lovens ikrafttræden således fortsat kunne påklages administrativt til udlændinge- og integrationsministeren.

Endvidere foreslås det i § 12, stk. 8, at regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 9, jf. bekendtgørelse nr. 1022 af 16. juli 2025, vil forblive i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 46 a, stk. 10, jf. denne lovs § 2, nr. 9.

Forslaget er indsat af ordensmæssige hensyn og indebærer, at de bekendtgørelser, som er udstedt med hjemmel i § 46 a, stk. 9, forbliver i kraft, selvom hjemlen til de udstedte bekendtgørelser er § 46 a, stk. 9, som ved lovforslaget ændres til § 46 a, stk. 10.

Til § 13

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men §§ 1 og 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Bestemmelserne kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

Det betyder, at de foreslåede ændringer af hjemrejseloven, jf. lovforslagets § 1, samt de foreslåede ændringer af udlændingeloven, jf. lovforslagets § 2, helt eller delvist vil kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det vil efter den foreslåede bestemmelse være muligt på forskellige tidspunkter at sætte de forskellige bestemmelser i kraft.

Baggrunden er, at knivloven, integrationsloven, lov om integrationsgrunduddannelse (igu), repatrieringsloven, danskuddannelsesloven, lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse, lov om erhvervsuddannelser, dagtilbudsloven og serviceloven, der forslås ændret ved lovforslagets §§

3-11, ikke gælder for Færøerne og Grønland og ikke kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning. Der henvises til § 10 i knivloven, § 68 i integrationsloven, § 20 i lov om integrationsgrunduddannelse (igu), § 19 i repatrieringsloven, § 22 i danskuddannelsesloven, § 41 i lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelser, § 71 i lov om erhvervsuddannelser, § 111 i dagtilbudsloven og § 196 i serviceloven.

Efter hjemrejselovens § 31 gælder loven ikke for Færøerne og Grønland, men lovens §§ 1-23 og 25 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger, og lovens § 28 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Efter udlændingelovens § 66 gælder loven ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

§ 1. En udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse.

Stk. 2-5. ---

§ 8. ---

Stk. 2. Hjemrejsestøtte efter stk. 1 kan ydes til følgende udlændinge:

1-4) ---

5) En udlænding, der opholder sig her i landet, og som har fået sin opholdstilladelse inddraget efter § 8, stk. 1, nr. 1, i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

6) En udlænding, der opholder sig her i landet, og som har fået opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., og som indgiver ansøgning om hjemrejsestøtte inden udløbet af den midlertidige opholdstilladelse, dog tidligst 2 måneder før tilladelsen efter sit indhold udløber.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Der kan endvidere ikke gives hjemrejsestøtte efter stk. 1 til

1-4) ---

5) udlændinge, der er dømt efter straffelovens kapitel 12 eller 13,

6) udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og

7) udlændinge, der er udelukket efter § 4, stk. 1, nr. 1 eller 2, i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Stk. 5-6. ---

I hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1014 af 27. august 2024, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1191 af 8. juni 2021, § 2 i lov nr. 1700 af 30. december 2024, § 21 i lov nr. 1702 af 30. december 2024, og senest ved § 3 i lov nr. 755 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, udgår »eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,«.

2. Efter § 1 a indsættes:

»§ 1 b. Denne lov finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a i det omfang, udlændingen hører under Hjemrejsestyrelsens kompetence.«

3. § 8, stk. 2, nr. 5 og 6, ophæves.

4. I § 8, stk. 4, nr. 5, ændres »eller 13,« til: »eller 13, og«, i nr. 6 ændres »§ 21 b, stk. 1, og« til: »§ 21 b, stk. 1.«, og nr. 7, ophæves.

§ 11. Med henblik på at sikre udlændingens tilstedeværelse i forbindelse med iværksættelse af en afgørelse om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse kan Hjemrejsestyrelsen eller politiet bestemme, at udlændingen skal

- 1) deponere sit pas, anden rejseløgitation og billet,
- 2) tage ophold efter nærmere bestemmelse og
- 3) give møde på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. ---

§ 12. Hjemrejsestyrelsen eller politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken til udrejse, bestemme, at udlændingen skal give møde på nærmere angivne tidspunkter i følgende tilfælde:

1-4) ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. En udlænding, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 14, skal give møde på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, eller en udlænding, som er udvist efter udlændingelovens § 25, skal give møde på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen, medmindre særlige grunde taler derimod.

-

§ 16.

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis

5. I § 11, *stk. 1*, indsættes efter »udsendelse«: »samt ved modtagelse af en udlænding, som overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a,«.

6. I § 12, *stk. 1*, ændres »en udlændings« til: »udlændingens«.

7. I § 12, *stk. 3*, ændres »der« til: »som«.

8. I § 12, *stk. 4*, ændres »gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen« til: »fuldbyrdelse af bestemmelsen om bortfald eller udvisning«.

9. Efter § 13 indsættes i kapitel 8 før overskriften før § 14:

»Forbud mod at føre motordrevet køretøj

§ 13 a. Følgende udlændinge i Danmark må ikke føre motordrevet køretøj:

- 1) En udlænding, der ikke medvirker eller tidligere ikke har medvirket til sin udrejse, jf. § 3, stk. 2.
- 2) En udlænding, der har fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, eller hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 26 c eller § 21 b, stk. 1, men udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.
- 3) En udlænding, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22 eller 23.
- 4) En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1.
- 5) En udlænding, der er udvist efter udlændingelovens § 25.

Stk. 2. En udlænding omfattet af stk. 1 skal på anmodning aflevere et danskudstedt kørekort til Hjemrejsestyrelsen eller politiet.

Stk. 3. Hjemrejsestyrelsen overleverer kørekort afleveret efter stk. 2 til politiet med henblik på destruktions.

10. I § 16, *stk. 5*, indsættes som 2. *pkt.*: »En udlænding, der ved overførsel til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, har ret til at opholde sig her i landet, kan friheds-

der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i §§ 11 og 12 nævnte foranstaltninger for at sikre den pågældendes tilstedeværelse ikke er tilstrækkelige.

Stk. 6-11. ---

-

§ 18. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som i øvrigt må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes nødvendigt med henblik på udsendelse af en udlænding. Hjemrejsestyrelsen eller den myndighed, som Hjemrejsestyrelsen anmoder herom, kan udlæse oplysninger fra genstande, der er taget i bevaring i medfør af 1. pkt.

Stk. 2. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne

om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74

finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

-

§ 21. Afgørelser efter denne lov træffes af Hjemrejsestyrelsen, jf. dog stk. 2-7.

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Afgørelser om beslaglæggelse af genstande efter § 18 træffes af vedkommende politidirektør.

Stk. 7-8. ---

§ 22. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter §§ 3 og 4, § 5, stk. 3, § 7, § 7 a, § 8, stk. 2, nr. 1 og 6, § 9, stk. 2, 2. pkt., og § 13, stk. 1, 2 og 4, kan ikke påklages.

Stk. 4-6. ---

Stk. 7. Politidirektørens afgørelser efter § 18 kan

påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om klageadgang for afgørelser efter § 8, stk. 2, nr. 2-5.

§ 23. ---

Stk. 2. ---

berøves efter 1. pkt., for at sikre overdragelse af den pågældende til Udlændingestyrelsen med henblik på den videre behandling af dennes asylsag i medfør af udlændingeloven.»

11. Overskriften før § 18 affattes således:

»Beslaglæggelse af dokumenter, genstande og aktiver samt konfiskation af motordrevne køretøjer«.

12. I § 18, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »tages i bevaring« til: »beslaglægges« og efter »en udlænding« indsættes: » eller i forbindelse med modtagelse af en udlænding, som overføres her til landet efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a«, og i 2. *pkt.* ændres »taget i bevaring« til: »beslaglagt«.

13. I § 18 indsættes efter stk. 1, som nyt stykke:

»Stk. 2. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, beslaglægges på vegne af Udlændingestyrelsen. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke beslaglægges.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

14. Efter § 18 indsættes i kapitel 9:

»§ 18 a. Der skal ske konfiskation af et motordrevet køretøj, hvis ejeren har gjort sig skyldig i overtrædelse af § 13 a, selvom køretøjet ikke er anvendt ved overtrædelsen.

Stk. 2. I øvrigt gælder straffelovens regler om konfiskation.«

15. I § 21, *stk. 6*, ændres »om beslaglæggelse af genstande efter § 18«: til »efter § 18 kan også«.

16. I § 22, *stk. 3*, udgår »og 6«.

17. § 22, *stk. 7*, affattes således:

»Afgørelser efter § 18 kan indbringes for domstolene.«

18. I § 22, *stk. 8*, ændres »nr. 2-5.« til: »nr. 2-4.«

19. I § 23 indsættes som *stk. 3*:

»Stk. 3. Overtrædelse af føreforbuddet efter § 13 a straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

20. I § 23 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Overtrædelse af § 13 a, *stk. 2*, straffes med bøde.

§ 2

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1183 af 25. september 2025, som er ændret ved § 1 i lov nr. 721 af 27. april 2021, § 1 i lov nr. 1698 af 30. december 2024 og § 1 i lov nr. 756 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

§ 9. ---

Stk. 1-17. ---

Stk. 18. Er den herboende person meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, 5 eller 13-15, på baggrund af en ansøgning indgivet den 27. januar 2022 eller senere, anses betingelserne i stk. 15-17 for opfyldt.

Stk. 19-42. ---

§ 9 a. ---

Stk. 2. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, 1-10) ---

11) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e eller 9 m, efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, nægtes forlænget eller inddrages eller hvis opholdsret efter EU-reglerne konstateres ophørt, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold, der har haft en varighed af mindst 2 år

12-14) ---

Stk. 3-5. ---

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11 og 12, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig lovligt her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11, afvises, når ansøgningen indgives senere end 7 dage efter at der i 1. eller 2. instans er truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse eller om konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, medmindre særlige grunde taler herimod. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11, jf. stk. 30, der indgives, efter at udlændingens opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, er udløbet, afvises, medmindre særlige grunde taler herimod. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11, afvises, hvis opholdsretten efter EU-reglerne er konstateret ophørt grundet hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller misbrug af rettigheder. En udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11, i overensstemmelse med 1.-3. pkt., må opholde sig her i landet og arbejde, i tiden indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 12, der indgives efter udløbet af opholdstilladelsen meddelt efter nr. 11 eller 12 eller stk. 24, afvises.

1. I § 9, *stk. 18*, ændres »den 27. januar 2022« til: »den 11. april 2024«.

2. I § 9 a, *stk. 2, nr. 11*, udgår », efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,«.

3. I § 9 a, *stk. 6, 3. pkt.*, og *stk. 30*, udgår »efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller«.

Stk. 7-29. ---

Stk. 30. Stk. 2, nr. 11, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, hvis opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, udløber og for udlændinge, hvis opholdstilladelse på baggrund af familiemæssig tilknytning til en udlandsdanske, jf. § 9 m, stk. 2, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, nægtes forlænget eller inddrages.

Stk. 31-36. ---

§ 9 i. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b, § 9 c, stk. 1 eller 2, eller §§ 9 d, 9 e, 9 m eller 9 n, efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, nægtes forlænget eller inddrages, eller hvis opholdsret efter EU-reglerne konstateres ophørt, når udlændingen på tidspunktet for afgørelsen er optaget på en fuldtidsuddannelse, der på ansøgningstidspunktet fører til, at udlændingen efter endt uddannelse kan varetage en arbejdsfunktion, der kan danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1 eller 2. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, hvis opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, udløber.

Stk. 7-8.

Stk. 9. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 6 og 7 kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig lovligt her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 6, 1. pkt., afvises, når ansøgningen indgives, senere end 7 dage efter at der i 1. eller 2. instans er truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse eller om konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, medmindre særlige grunde taler herimod. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 6, 2. pkt., der indgives, efter at udlændingens opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, er udløbet, afvises, medmindre særlige grunde taler herimod. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 6 afvises, hvis opholdsretten efter EU-reglerne er konstateret ophørt grundet hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller misbrug af rettigheder. En udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 6 i overensstemmelse med 1.-3. pkt., må opholde sig her i landet og arbejde, i tiden indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse efter stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 7, der indgives

4. I § 9 i, stk. 6, 1. pkt. udgår », efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,«.

5. I § 9 i, stk. 6, 2. pkt., og stk. 9, 3. pkt., udgår »efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller«.

efter udløbet af opholdstilladelsen meddelt efter stk. 6 eller 7, afvises, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 10-18. ---

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

1-9) ---

10) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 3 og 4.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 6 og 8 og § 53 a.

Stk. 2. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over:

1-4) ---

Stk. 3-4 ---

Stk. 5. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 3, kan påklages til Udlændingestyrelsen.

Stk. 6-7 (...)

Stk. 8. Lovligheden af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum, som har ført til et afslag på meddelelse af Schengenvisum, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

Stk. 9. Udlændinge- og integrationsministeren kan

fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 5.

§ 48.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Afgørelser efter § 40, stk. 9 og 10, træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 9, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. De afgørelser, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4-5. ---

§ 53. (...)

Stk. 2-5. (...)

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15.

Stk. 7-10. (...)

Stk. 11. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 12-17. (...)

6. I § 14, stk. 1, nr. 10, ændres »stk. 3 og 4« til: »stk. 4 og 5«.

7. I § 46 a, stk. 1, ændres »stk. 4, 6 og 8« til: »stk. 4, 6, 8 og 9«.

8. I § 46 a, stk. 2, indsættes som nr. 5 som nyt nummer:

»5) Politidirektørens afgørelser efter § 40, stk. 8.«

9. I § 46 a indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:

»Stk. 9. Afgørelser efter § 40, stk. 9, kan indbringes for domstolene.«

Stk. 9 bliver herefter stk. 10.

10. § 48, stk. 3, affattes således:

»Afgørelser efter § 40, stk. 8 og 9, træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 40, stk. 9, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen.«

11. I § 53, stk. 6, ændres »jf. dog stk. 8-15« til: »jf. dog stk. 8-16«.

12. I § 53 indsættes efter stk. 10 som nyt stykke:

»Stk. 11. Sager om bortfald efter § 40, stk. 10, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt., kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.«

Stk. 11-17 bliver herefter stk. 12-18.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

1-8) ---

Stk. 2-4 ---

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-15.

Stk. 2. (...)

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4-10. (...)

§ 1. Knive og blankvåben m.v. må ikke bæres eller besiddes på offentligt tilgængelige steder, uddannelsessteder, i ungdomsklubber, fritidsordninger og lign., medmindre det sker som led i erhvervsudøvelse eller til brug ved jagt, lystfiskeri eller sportsudøvelse eller har et andet lignende anerkendelsesværdigt formål.

§ 7. ---

Stk. 2. Ved fastsættelse af straffen for overtrædelse af § 1 skal det særlig anses for skærpende, at gerningspersonen flere gange tidligere er straffet for overtrædelse af § 1. Tilsvarende gælder i tilfælde, hvor overtrædelsen af § 1 begås under skærpende omstændigheder af en person, der tidligere er idømt fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 eller 2, § 119 b eller §§ 123, 216, 237, 243-246, 266 eller 288, eller hvor kniven eller blankvåbnet m.v. ved overtrædelsen af § 1 besiddes på ungdomsskoler, på uddannelsesinstitutioner, i ungdomsklubber og i den offentlige transport.

Stk. 3-4. ---

§ 2. ---

Stk. 2. Ved en flygtning forstås i denne lov

1-3) ---

13. I § 53 a, stk. 1, indsættes som nr. 9 som nyt nummer:

»9) Bortfald efter § 40, stk. 10.«

14. I § 56, stk. 1, og stk. 3, 1. pkt., ændres »8-15« til: »8-16«.

§ 3

I lov om knive og blankvåben m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 939 af 20. juli 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes efter »offentligt tilgængelige steder,«: »indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5,«.

2. I § 7, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »besiddes«: »på indkvarteringssteder for udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5,«.

§ 4

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1146 af 22. juni 2020, som ændret bl.a. ved § 21 i lov nr. 2055 af 16. november 2021, § 35 i lov nr. 324 af 16. marts 2022 og senest ved § 2 i lov nr. 756 af 20. juni 2025, foretages følgende ændring:

- 4) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e,
 5) en udlænding med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. 11, eller
 6) ---
Stk. 3-8. ---

1. I § 2, *stk. 2, nr. 4*, indsættes efter »udlændingelovens § 9 e,«: »eller«, og *nr. 5* ophæves.
 Nr. 6 bliver herefter nr. 5.

§ 5

I lov nr. 623 af 8. juni 2016 om integrationsgrunduddannelse (igu), som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 916 af 21. juni 2022 og senest ved § 10 i lov nr. 630 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

§ 2. Ved en flygtning forstås i denne lov

1-3) ---

- 4) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, *stk. 2*,
 5) en udlænding med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, eller
 6) en udlænding med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.
Stk. 2. ---

1. I § 2, *stk. 1, nr. 4*, indsættes efter »udlændingelovens § 9 c, *stk. 2*, «: »eller«.
 2. I § 2, *stk. 1, nr. 5*, ændres »Ukraine, eller« til: »Ukraine.«, og *nr. 6* ophæves.

§ 6

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 27. august 2024, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1190 af 8. juni 2021 og senest ved § 2 i lov nr. 755 af 20. juni 2025, foretages følgende ændring:

§ 3. Loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., andre familiesammenførte udlændinge, jf. *stk. 2-4*, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Loven omfatter endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse, samt udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.
Stk. 2-6.

1. I § 3, *stk. 1, 2. pkt.*, udgår », samt udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.«.

§ 7

I danskuddannelsesloven jf. lovbekendtgørelse nr. 1372 af 22. september 2022, som ændret ved § 2 i lov nr. 686 af 11. juni 2024, § 4 i lov nr. 1654 af 30. december 2024, § 46 i lov

nr. 469 af 14. maj 2025, og § 3 i lov nr. 756 af 20. juni 2025, foretages følgende ændring:

§ 2 c. Ved en integrationskursist (I-kursist¹⁴) forstås i denne lov en flygtning eller en familiesammenført udlænding til en flygtning, der henvises til danskuddannelse som led i et introduktionsprogram, jf. integrationslovens § 16, stk. 1 og 2, herunder

1-4) ---

5) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e,

6) en udlænding med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller

7) ---

1. I § 2 c, nr. 5, indsættes efter »udlændingelovens § 9 e,«: »eller«, og nr. 6 ophæves.

Nr. 7 bliver herefter nr. 6.

§ 8

I lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse, jf. lov-bekendtgørelse nr. 145 af 14. februar 2024, som ændret bl.a. § 3 i lov nr. 688 af 11. juni 2024, og senest ved § 3 i lov nr. 1662 af 30. december 2024, foretages følgende ændringer:

§ 15. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Udenlandske deltagere i erhvervsuddannelser kan kun indgå i beregningen efter stk. 2 og 3 og § 19, stk. 4, hvis de 1-3) ---

4) er meddelt opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

5-7) ---

8) har ansøgt om eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 5 eller 6, og de, inden de blev meddelt opholdstilladelse efter disse bestemmelser, var omfattet af nr. 1-7.

1. § 15, stk. 5, nr. 4, ophæves.

Nr. 5-8 bliver herefter nr. 4-7.

2. I § 15, stk. 5, nr. 8, der bliver nr. 7, ændres »nr. 1-7« til: »nr. 1-6«.

§ 9

I lov om erhvervsuddannelser, jf. lov-bekendtgørelse nr. 961 af 16. august 2024, som ændret ved § 1 i lov nr. 2152 af 27. november 2021, § 2 i lov nr. 1659 af 30. december 2024 og § 7 i lov nr. 469 af 14. maj 2025, foretages følgende ændringer:

§ 19. ---

Stk. 2. Udenlandske elever og lærlinge kan kun indgå i beregningen efter stk. 1, hvis

1-3) ---

4) de er meddelt opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.,

5-7) ---

1. § 19, stk. 2, nr. 4, ophæves.

Nr. 5-8 bliver herefter nr. 4-7.

8) de har ansøgt om eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 5 eller 6, og de, inden de blev meddelt opholdstilladelse efter disse bestemmelser, var omfattet af nr. 1-7.
Stk. 3-12. ---

2. I § 19, stk. 2, nr. 8, der bliver nr. 7, ændres »nr. 1-7« til: »nr. 1-6«.

§ 10

I dagtilbudsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1038 af 11. august 2025, foretages følgende ændring:

§ 99. Staten afholder efter reglerne i stk. 2 udgifter til en udlænding, der har fået opholdstilladelse efter 1-8) ---
 9) udlændingelovens § 9 e,
 10) lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, eller
 11) lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.
Stk. 2. ---

1. I § 99, stk. 1, nr. 9, ændres »§ 9 e,« til: »§ 9 e, eller«, i nr. 10 ændres »Ukraine, eller« til: »Ukraine.«, og nr. 11 ophæves.

§ 11

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 1129 af 22. september 2025, foretages følgende ændring:

§ 181. Staten afholder efter reglerne i stk. 2 og 3 udgifter til en udlænding, der har fået opholdstilladelse efter 1-8) ---
 9) udlændingelovens § 9 e
 10) lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. eller
 11) ---
Stk. 2-3. ---

1. I § 181, stk. 1, nr. 9, ændres »§ 9 e« til: »§ 9 e, eller«, og, nr. 10 ophæves.
 Nr. 11 bliver herefter nr. 10.

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. december 2025, jf. dog stk. 2-8.

Stk. 2. § 1, nr. 6-9, 11, 14, 16 og 19-20, § 2, nr. 3 og 5, og § 3 træder i kraft den 1. januar 2026.

Stk. 3. § 2, nr. 1, finder ikke anvendelse for ansøgninger, der er indgivet før den 8. oktober 2025. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. § 1, nr. 17, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af den foreslåede § 18 i hjemrejseloven, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. § 2, nr. 8, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 8, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. § 2, nr. 9, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 9, som påklages administrativt før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. § 2, nr. 13, finder ikke anvendelse på afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 10, som påklages før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 8. Regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 9, jf. bekendtgørelse nr. 1022 af 16. juli 2025, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 46 a, stk. 10, jf. denne lovs § 2, nr. 9.

§ 13

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men § 1 og § 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Bestemmelserne kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.